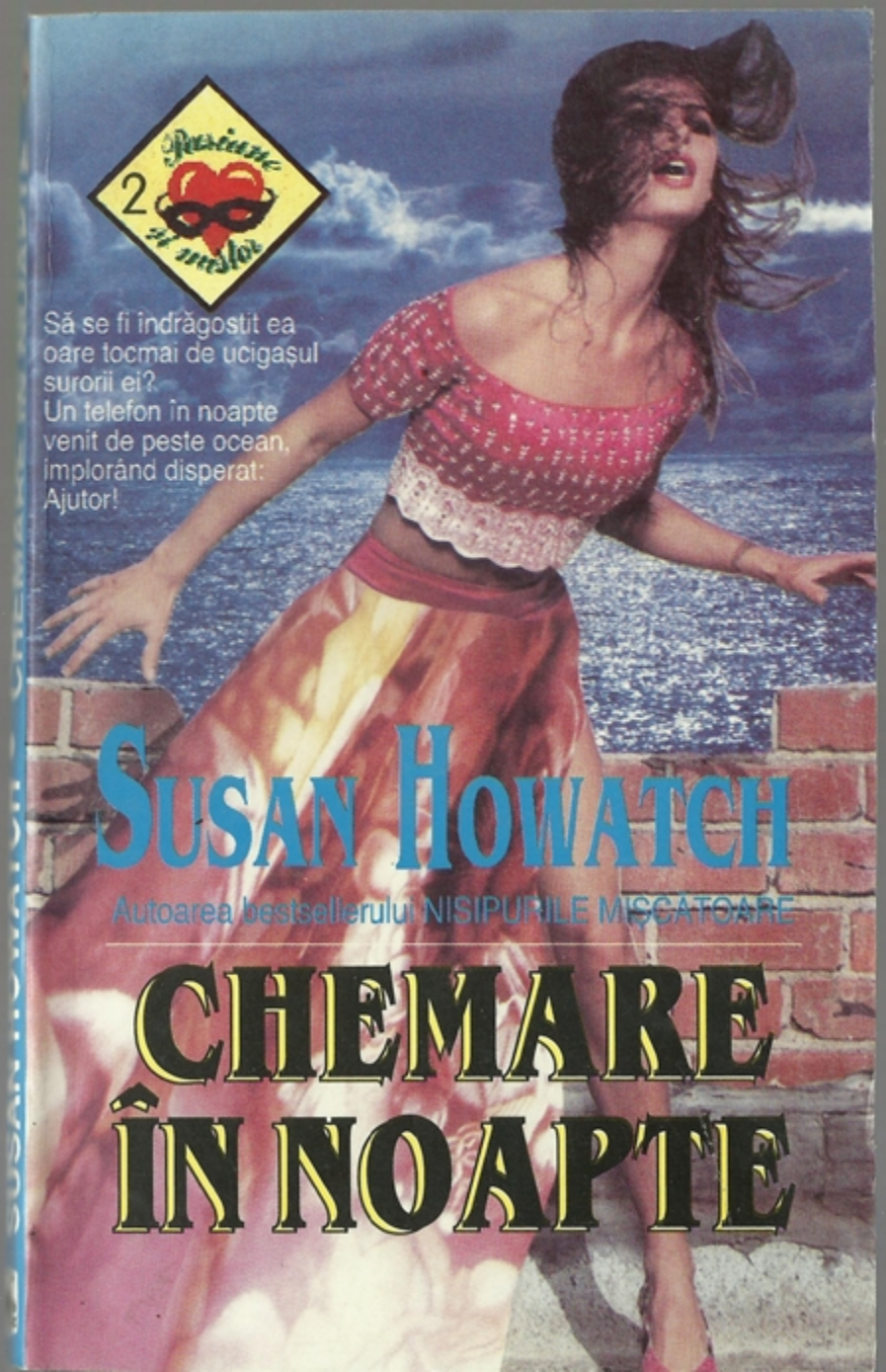
2
Pasiune și mister
Să se fi îndrăgostit ea oare tocmai de ucigașul surorii ei?
Un telefon în noapte venit de peste ocean, implorând disperat: Ajutor!
SUSAN HOWATCH
Autoarea bestsellerului NISIPURILE MIȘCĂTOARE
CHEMARE ÎN NOAPTE

Editor NATAȘA LEPOIEV
Consilier editorial ADRIAN NIȚULESCU
Coperta VALENTIN TĂNASE

I.S.B.N. 973-96190-7-x

Susan Hawatch
CALL IN THE NIGHT
© Copyright 1994 by Prava i Prevodi
All rights reserved .

1

Era după-amiază când am primit telefonul din Europa, una din acele după-amiezi lungi și vibrante de miez de vară, când zgomotele îndepărtate ale străzii se dizolvă în arșiță iar clădirile înalte par să înlănțuie căldura de asfalt. Imediat ce am revenit cu greu acasă, după o neinspirată hoinăreală pe la vitrinele magazinelor de pe Fifth Avenue, m-am îndreptat către aparatul de aer condiționat și am apăsat pe buton rămânând câteva momente în fața ventilatorului, cu privirea ațintită pe fereastră. Optsprezece etaje mai jos, trecătorii se târau cu greutate pe caldarâm iar traficul devenise incandescent pe la intersecții ; douăzeci de cvartale spre nord-vest un elicopter străbătea cerul îndreptându-se către punctul de aterizare de pe clădirea Pan Am. Îmi amintea de o muscă mofturoasă ce inspecta o bucată de prăjitură.

M-am întors, îndepărtându-mă de fereastră și am deschis ușa cămăruței pe care proprietarii apartamentului o descriseseră, încrezători, drept bucătărie. Aveam acolo o sticlă de Bitter Lemon, în frigider ; sub chiuvetă era o sticlă de gin pe care o păstram întotdeauna pregătită în eventualitatea unor musafiri neașteptați, deși nu știu de ce făceam acest

lucru, întrucât nici una din prietenele mele n-avea înclinații spre băutură, iar eu nici pe departe nu ajunsesem în stadiul de băutor în secret. Totuși, îmi făcusem obiceiul să păstrez în apartament o sticlă de gin sigilată de când, cu mai multe luni în urmă, fusesem pusă în situația neplăcută de a nu putea oferi unui prieten nimic altceva decât o bere, iar obiceiurile, spre deosebire de companiile masculine, se dobândesc ușor și se uită greu. Dar acum, pentru că eram atât de extenuată și mă simțeam complet moleșită de căldură, am apucat sticla de gin și mi-am turnat puțin într-un pahar, după care am adăugat gheață și Bitter Lemon. Zâmbeam, simțindu-mă bine să beau de una singură, gândindu-mă cât de șocați ar fi fost părinții mei, dacă m-ar fi putut vedea. Ambii fuseseră complet abstinenți, piloni ai unei veritabile comunități New England din New Hampshire ; tatăl meu chiar refuzase să cultive meri la mica fermă unde locuiam, pentru că era total împotriva cidrului.

Am oftat, de regret și iritare, cu gândul la amintirile mele. Acest capitol al vieții mele era acum închis ; și deși îmi era uneori dor de părinții mei și suferam de vagi momente de nostalgie după peisajul de țară din New Hampshire, eram de fapt mulțumită să fiu eliberată de strictețea educației din New England. Chiar și acum mă mai întrebam uneori dacă eram complet liberă.

După douăzeci și opt de ani de viață și trei ani petrecuți la New York, încă mă urmărea un sentiment de vinovăție dacă îmi cumpăram haine care

erau mai degrabă frivole decât utile și îmi făceam, prostește, probleme, dacă nu aveam un sold corespunzător la bancă.

„Ești așa de cerebrală, dragă !“ obișnuia întotdeana Gina să spună. „Dacă aș putea și eu să semăn mai mult cu tine !“

Dar nu era cazul. Gina era complet diferită ; atât de diferită încât nu-mi dădeam seama cum reușisem noi să menținem o legătură atât de strânsă după decesul părinților. Ea era cu cinci ani mai mică decât mine și astfel, expunerea la influențele din New England era și ea cu cinci ani mai redusă. Într-o vreme, pe când lucra în New York, am încercat, în mod conștient, să fiu cu ochii pe ea dar am renunțat. Era mult prea obositor și oricum nu doream să mă cert cu ea criticându-i neajunsurile. Așa încât am continuat pe drumuri separate, iar mai târziu am primit o recompensă oarecum îndoielnică, atunci când ea s-a dus la Hollywood, de unde îmi scria teancuri de scrisori grăbite cu privire la munca ei și la excesiv de complicata sa viață amoroasă.

Evident că resemnarea mea tolerantă, pe care părinții ar fi interpretat-o, fără îndoială, drept lașitate față de soluționarea unei chestiuni morale, a încurajat-o pe Gina să-mi încredințeze rolul de confidentă. Poșta din California sosea cu mare regularitate. La început ea a încercat să telefoneze cu taxă inversă, lucru la care n-am reacționat prea amabil.

„Numai trei minute“, mi-a spus. „Îmi pare rău, dar sunt destul de strâmtorată cu banii acum și

nu-mi pot permite mai mult. Nu vreau să fiu nevoită să mănânc numai iaurt şi la prânz şi seara !"

„Dar, draga mea, cum poţi fi atât de săracă ? ! — părea atât de necăjită la acest gând încât am început să mă simt mişcată de grija ei. „Adică, cred că tu trebuie să câştigi o groază de bani ca profesor la copiii ăia imposibili."

„Ei, nu chiar atât de mult cât câştigi tu pentru o reclamă de treizeci de secunde", i-am spus, după care m-am simţit vinovată, pentru că nu vroiam ca ea să creadă că sunt răutăcioasă, aşa încât am încurajat-o să vorbească vreo zece minute, eu amânând pe altă dată cumpărarea albumului „Antoniu şi Cleopatra".

Cu toate acestea, ea pricepu à propos-ul meu şi după aceasta urmară scrisorile. Simţeam că poate îmi greşisem vocaţia vieţii şi că poate ar fi trebuit să conduc o rubrică de sfaturi pentru femeile cu probleme emoţionale.

„Aproape că nu ştiu ce să spun" — i-am răspuns disperată la o scrisoare mai veche de-a ei. „Nu cred că îţi vor fi de vreun folos comentariile mele. Nu pot să-mi dau seama de ce ai crede aşa ceva doar pentru că sunt cu cinci ani mai mare ca tine. Am o cunoaştere totală, atotcuprinzătoare a relaţiilor şi problemelor umane !"

„Dar tu eşti aşa de cerebrală ! strigă stiloul Ginei, plângând răspunsul cu lacrimi de cerneală roşie pe hârtie roz. „Atât de raţională ! Dac-ai şti cât de reconfortant este, în acest oraş amestecat, bestial şi nebun, când ai pe cineva, undeva, care poate vorbi rezonabil şi să se poarte firesc !"

De fapt, cred că devenisem pentru ea un substitut al părinţilor, un simbol, oricât de neadecvat, al lumii ordonate pe care şi-o putea aminti din copilărie şi, deşi nimic nu ar fi putut-o determina să revină la disciplina existenţei din New England, era plăcut pentru ea să creadă că aceasta era oricând acolo, dacă vreodată ar fi avut nevoie de ea.

După ce am purtat cu ea timp de câteva luni această corespondenţă ciudată, am constatat că devenisem mult mai ataşată de ea decât atunci când locuiam împreună la New York. În drum spre Paris, pentru cariera de model, am petrecut o săptămână foarte plăcută împreună ; dar nu mă puteam preface faţă de mine însămi : eram un pic uşurată când a venit din nou clipa despărţirii. Mă simţeam ca o căsuţă calmă, liniştită, pe o stradă tăcută, umbrită de copaci dintr-un oarecare orăşel tăcut, care era dintr-odată lovită de un uragan, ridicată de la pământ, răsucită în aer de trei ori şi apoi zvârlită din nou la pământ cu o zguduitură violentă.

Gina era de 6 luni la Paris, în acea după-amiază de început de iulie, când eu mă întorsesem după hoinăreala pe la vitrinele magazinelor de pe Fifth Avenue.

Luasem masa cu o veche prietenă de la colegiu şi părăsisem clădirea unde locuiam mai devreme de sosirea poştei, care sâmbăta nu venea niciodată înaintea prânzului.

Când mă întorsesem, extenuată, la ora patru, aproape că uitasem să verific cutia poştală, dar, din fericire mi-am adus aminte şi, iată că acolo, aştep-

tându-mă, se afla familiarul plic par avion și familiarul scris tremurat, cu cerneală roșie, dedesubtul familiarelor timbre franțuzești. După ce mi-am amestecat un Bitter Lemon ilicit, m-am lăsat să alunec pe canapea, mi-am zvârlit pantofii și mi-am așezat picioarele pe canapea. După aceea, cu paharul într-o mână și scrisoarea Ginei în cealaltă, m-am cuibărit, pregătindu-mă să-mi asum bine cunoscutul rol de consilier, filozof și prieten.

Totul începea ca de obicei. După părerea Ginei, aceasta era doar o scurtă notă ? Oftând cu resemnare, am început să număr paginile cu înfloriturile roșii dar până la urmă curiozitatea a învins și am revenit la începutul scrisorii.

„...aceasta este doar o scurtă notă, dragă, sincer, pentru că sunt atât de grăbită încât aproape că îmi ies din minți și ar trebui să mă aflu în trei locuri în același timp și, of !, viața este așa de complicată când încerci să pui fiecare lucru la locul său și uneori aș dori să fiu ca tine, dragă, serios, cu locul tău de muncă permanent și plăcut și salariul tău regulat și micul și dragul tău apartament de mărimea unei monezi și cu panorama ta asupra centrului Manhattan-ului și uneori doresc cu adevărat să mai fiu la New York, cu birturile, pizzeriile și barurile sale și căldura care izvorăște din asfalt să te întâmpine, pentru că, deși Parisul este așa de vaporos și provocator și așa de îngrijit, aici nu face altceva decât să plouă și oricine poate să se sature un pic de toți acești francezi strălucitori care te ciupesc de fund prin metrou. Vorbind despre bărbați, tocmai am descoperit cel mai fascinant specimen pe

care ți l-ai putea imagina vreodată și, — doar ca o variație — nu are absolut nimic de a face cu lumea fotografiei sau a modei și nici măcar nu este francez, dar, hai, draga mea, de ce să nu recunosc, sunt tocmai gata pentru o schimbare de naționalitate în viața mea amoroasă, după șase luni de potențiali amanți latini respingători/încurajatori. Această ultimă nestemată este britanică, dar nu genul purtător de melon și nici măcar cel de pe Carnaby Street (da, da, fie că îți vine să crezi, fie că nu, mai există și alte genuri !). Îl cheamă Garth Cooper. Pare să fie necăsătorit, dar nu-mi închipui cum a reușit să scape atâta timp pentru că are cam treizeci și cinci de ani și nu este nimic aiurea cu el, din contră, după cum mi-am dat seama de curând, când ne-am plimbat împreună prin oraș. A propos, mi-am adus aminte, GHICI pe cine am întâlnit aseară când am ieșit împreună ? Încearcă numai să ghicești ! N-ai să reușești nici într-un milion de ani — Warren Morris ! Și dacă îți vine să crezi, află c-a venit drept spre noi și m-a sărutat de parcă ar mai fi fost încă logodnicul meu. Unii oameni au un curaj nebun, nu-i așa ? Am fost cumplit de stânjenită și nici măcar n-am îndrăznit să mă uit la Garth dar, după aceea el părea amuzat și mi-a spus că se părea că Warren a venit să lucreze la Paris, doar ca să reia din nou relațiile cu mine. Desigur că am negat asta dar și eu îmi puneam aceeași întrebare. Ah, ar fi prea de tot ca Warren să mă fi urmărit până la Paris ! O să-mi complice groaznic de mult viața și, pur și simplu nu mai pot suporta, și așa este deja suficient de complicată, iar uneori nu mă pot împiedica să do-

resc ca tu să fii aici şi să clarifici toate chestiile astea pentru mine — à propos, şcoala asta a ta nu s-a mai terminat încă ? Ce faci în vacanţă ? Adună-ţi toţi dolarii în plus din contul tău cel gras de la bancă şi cumpără-ţi un bilet de avion dus-întors pentru Paris ! Trebuie să te grăbeşti, dragă, gata, ajunge acum, te iubesc şi ai grijă de toate celelalte, Gina."

Am oftat din nou, mi-am sorbit ginul şi am reflectat ce mister mai este şi sex-appeal-ul ăsta. Gina şi cu mine eram destul de asemănătoare — sau cel puţin asta se întâmpla înainte ca Gina să-şi ia o alură cu gene false şi obraji căzuţi — dar ea are evident o anumită calitate inefabilă care mie îmi lipseşte. Nu prea îmi vine să cred că misterul sta numai în genele false, aşa încât bănuiesc că vina o poartă o anume fuziune extraordinară a meandrelor ereditare ale foarte banalilor noştri părinţi.

Orice ar fi însă, niciodată nu este prea cinstit. De altfel, doar dacă este total naiv, poate cineva crede că viaţa este cinstită ; mă resemnasem de mult în faţa acestui adevăr elementar, aşa încât eram întotdeauna supărată când mă surprindeam comportându-mă din nou ca o naivă şi invidiind aspectul plăcut al Ginei.

De parcă — gândeam dezgustată de mine însămi — chiar aş fi dorit să fiu model. N-avea decât să aibă parte de tot, — Paris, bărbaţi şi haine de nurcă ! Eu eram pe deplin mulţumită de discurile mele cu Shakespeare, de prietenii şi duminicile mele, de Muzeul Metropolitan, aveam un post care îmi plăcea, un apartament al meu, şi, poate, dacă eram

atentă cu economiile mele şi avansarea avea să vină curând, un mic Volkswagen roşu şi strălucitor.

După ce am visat cu ochii deschişi câteva minute, văzându-mă cum mă ştiam, firesc, în propria-mi maşină în timp ce portarul îmi ţinea zâmbind portiera deschisă, m-am ridicat, am luat un stilou şi hârtie şi m-am aşezat iarăşi ca să mă gândesc la un răspuns. Întotdeauna găseam că-mi este mai uşor să răspund scrisorilor Ginei, dacă făceam efortul să-i scriu având încă proaspătă în minte imaginea ei. Era mult mai dificil să scriu o scrisoare obiectivă de tipul consilier-filozof-prieten, după un interval de mai multe zile.

„Draga mea Gina" — începui, scriind rapid pe hârtie. „Ce-ţi mai place să baţi câmpii... !, deşi, sunt sigură că şi eu fac uneori la fel. Iată comentariile mele în ordine cronologică : 1). Ştii al naibii de bine că mai degrabă ai sta la Paris în ploaie, decât într-un New York cu 90° F şi 90% umiditate, aşa încât nu-mi cere să te compătimesc ; 2) Dacă metroul reprezintă aşa un pericol pentru anumite părţi mai vulnerabile ale anatomiei tale, ia un autobuz şi aşează-te imediat ; 3). N-am încredere în englezul ăsta de treizeci şi cinci de ani. Ce motiv ar avea, de fapt, să ardă gazul de pomană, hoinărind prin Paris ? De asemenea ce vrea să însemne pare să fie necăsătorit ? Asta sună ca şi când tu, de fapt, crezi că el ar putea fi căsătorit. Dacă aşa este, spune-i de pe acum un adio tandru şi, după aceea, poate că nu voi mai fi nevoită să-ţi ofer umărul meu ca să plângi pe el de la distanţă, când, după şase luni, va arbora o figură nobilă şi se va întoarce la nevastă ; 4). Ghinion să-l

întâlnești din nou pe Warren ! Și totuși, dacă dorești să nu te mai întâlnești cu el în viitor, există un remediu destul de simplu. Spune-i totul în față ; 5). Mi-ar place să vin la Paris să te văd, dar sunt tocmai pe cale să-mi cumpăr propria mașinuță roșie despre care ți-am povestit iarna trecută când ai fost pe aici. Poate la anul ! Nu am o vacanță prea ambițioasă anul acesta, doar o săptămână la Boston cu Sue și soțul ei și o săptămână la vila Marthei și căsuța lui Nancy de acolo."

M-am oprit să recitesc ceea ce scrisesem înainte de a continua cu veștile mele și am înghițit și restul de băutură. Tocmai luasem din nou stiloul să continui scrisoarea, când sună telefonul.

Întorcându-mă, am apucat receptorul, răsturnând paharul gol.

— Da, am răspuns puțin confuză, ridicând paharul și recuperându-mi suportul pentru scris care îmi lunecase de pe genunchi pe podea. Alo ?

— Domnișoara Claire Sullivan, vă rog.

— La telefon, am răspuns, vag încurcată de vocea bărbătească nefamiliară și de zgomotul convorbirii la mare distanță.

— Domnișoara Sullivan, aici Londra, Anglia. Vreți să acceptați o convorbire cu taxă inversă de la domnișoara Gina Sullivan ?

Am fost atât de surprinsă că am uitat chiar să fiu nedumerită de noua încercare a Ginei de a suna cu taxă inversă.

— Londra ? — am spus cu uimire. Londra, Anglia ?

— Da, domnișoară. Aș putea să... — se opri politicos.

Nu era nici o îndoială cu privire la curtoazia britanică sau la accentul britanic.

— Da, am spus repede. Da. Accept convorbirea. Mulțumesc.

— Vorbiți, vă rog.

— Gina ? — am spus dintr-o dată neîncrezătoare. Gina, ce faci tu în...

Dar ea deja vorbea fără să mă asculte, cu o voce stridentă din care răzbătea panica, respirația fiind întretăiată de suspine și, pe măsură ce o ascultam, spaima mi se transmitea și mie până când am înțepenit și eu de frică.

— Oh, Claire, Claire, te rog vino ! — hohotea ea. Te rog, vino Claire ! Oh, Claire am așa un necaz mare, că nu mai știu ce să fac, Claire, pur și simplu trebuie să vii, te rog, te rog, nu știu ce să fac...

— Gina, ascultă ! Unde ești, pentru numele lui Dumnezeu ? Ce s-a întâmplat ? Ce... Gina, mai ești acolo ? Gina ?

Dar la celălalt capăt al firului nu mai era nimic. Doar o tăcere îndepărtată și goală după care, peste cele patru mii de mile am auzit declicul ușor al receptorului pus în furcă.

2

Declicul deconectării îmi produse o reacţie de stupefacţie. Priveam telefonul şi ascultam cum torcea plictisit ca şi când eram complet paralizată, după care m-am adunat, am chemat centralista şi am cerut reţeaua internaţională.

— Vorbeam cu Londra, am fost întreruptă, — nu puteam să gândesc clar şi m-am surprins poticnindu-mă la întrebările centralistei. Nu, nu cunosc numărul de la Londra. Da, dacă aţi putea localiza convorbirea pentru mine...

Am închis, aşteptând şi preparându-mi un alt gin. Într-un târziu, tocmai când credeam că n-o să mai pot suporta, telefonul sună din nou.

— Telefonul s-a primit de la 16, Hereford Mansions, Londra W8 — spuse operatoarea amorţit. Numărul : Kensington 21272 este înregistrat sub numele domnului Eric Jantzen, adică J-A-N-T-Z-E-N. Vreţi să încerc acest număr pentru dvs. ?

— Vă rog. Creionul îmi luneca uşor pe hârtie consemnând informaţiile pe care mi le dădea centralista.

— Pe cine cheamă, vă rog ?

— Gina Sullivan, i-am răspuns, pe litere.

— Un moment, vă rog.

Aşteptam, ascultând. Auzeam în acel moment cum se forma numărul, urmat în depărtare de sunetul unui telefon.

— Încerc să vă fac legătura, spuse centralista.

— Mulţumesc.

Telefonul continua să sune.

— Încerc în continuare să vă fac legătura, spuse centralista. Nu răspunde nimeni. Vreţi să încerc şi mai târziu ?

Nu mai ştiam ce să spun. Într-un târziu am rostit :

— Nu, mulţumesc, dar aţi putea verifica din nou adresa ? Sora mea nu mi-a vorbit niciodată de cineva pe nume Eric Jantzen şi vreau să fiu sigură că nu este nici o greşeală.

— Vă sun imediat, rosti centralista, impersonală ca un automat şi închise.

Am pus la loc receptorul şi am rămas privind paharul. Şi dacă aş fi continuat să încerc la acel număr fără ca să răspundă nimeni ? Ce era de făcut ? Voi aştepta până la miezul nopţii, m-am gândit şi dacă n-am să reuşesc să iau legătură cu Gina sau, dacă ea nu mă mai suna... Mă treceau fiori. Ce ar fi trebuit să fac în acest caz ? N-ar fi avut nici un rost să anunţ circumscripţia locală de poliţie în legătură cu ceva ce se petrecuse la Londra. Şi dacă aş fi telefonat poliţiei din Londra, sau aş fi vorbit cu Scotland Yard... ?

Am încercat să-mi imaginez conversaţia :

— Sora mea tocmai a sunat de la Londra. — aş fi spus. Părea foarte speriată şi isterică. Apoi am fost întrerupte şi receptorul a fost pus la loc, iar acum nu mai pot să restabilesc legătura cu ea. Aţi putea verifica, pentru mine, adresa acestui apartament aparţinând lui Eric Jantzen, să vedeţi dacă totul este în regulă cu ea ?

Poate oare cineva să roage Scotland Yard-ul să-i dea informaţii cu privire la rudele sale ?

Încercam mental un mod de abordare mai dramatic :

— Mi-e teamă că s-a întâmplat ceva groaznic cu sora mea — am fost întrerupte în mijlocul convorbirii şi se pare că a fost obligată să tacă.

Dar asta nu era adevărat. Gina nu-mi spusese că era în pericol, doar că are necazuri. Dacă a fost întreruptă de cineva care a redus-o la tăcere şi a pus receptorul la loc, ea nu a lăsat să se înţeleagă aşa ceva. Nu a fost nici un ţipăt, nici un semn de groază, doar isterie şi panică pură, pe care eu le-am interpretat în mod eronat drept isterie determinată de frică. Mi-am reformulat modul de abordare a Scotland Yard-ului, imaginându-mi următoarea conversaţie :

— Tocmai am primit un telefon ciudat din apartamentul d-lui Jantzen, — ar fi urmat să zic — sora mea era într-o stare de isterie şi părea cumplit de speriată. Cred că ar fi vital ca acest telefon să fie investigat.

Iar Scotland Yard-ul m-ar întrerupe :

— Ce făcea sora dumneavoastră la Londra ? Cât de bine îl cunoştea pe acest Eric Jantzen ?

— Nu ştiu, dar era prietenă cu un englez pe care îl chema Garth Cooper.

— Sora dumneavoastră este de profesie model ? — ar spune imediat Scotland Yard-ul. Tânără, isteaţă, probabil atractivă pentru bărbaţi ?

— Da, dar...

— N-ar fi posibil ca isteria să fie determinată de o criză ca urmare a relaţiei sale posibile cu aceşti doi bărbaţi ?

— Ei, da, dar...

— V-a spus ea că efectiv îi este frică ? Sau că este în pericol ?

— Nu, dar...

— Care au fost exact cuvintele ei ?

Am tresărit pentru că nu mai era nevoie să-mi imaginez comentariile Scotland Yard-ului la această frază. Tocmai mă întrebam dacă mai era oricum, cazul să-i mai contactez, când telefonul sună din nou. Era centralista, care îmi confirma numele şi adresa lui Jantzen. I-am spus că m-am răzgândit şi am rugat-o să încerce din nou acest număr peste o oră.

După ce am pus la loc receptorul, mi-a încolţit în minte o idee şi, ducându-mă la biroul aflat în celălalt colţ al camerei, mi-am luat caseta pentru corespondenţă şi am găsit numărul de telefon al Ginei de la Paris. Gina împărţea apartamentul cu o altă americancă, pe nume Candy-Anna, pe care n-o întâlnisem niciodată. Îmi aminteam în mod special hibridul excentric* al prenumelui ei, deşi de mult îi uitasem numele. Eram acum din nou în legătură cu departamentul pentru informaţii internaţionale, so-

*— Ana Bombonica (nt.).

licitând o nouă convorbire cu Europa.

De data aceasta am avut mai mult noroc. O voce languroasă ca siropul de arţar răspunse, salutându-mă piţigăiat :

— Vorbiţi, vă rog, spuse centralista.

— Candy-Anna ?

— Da-a, spuse vocea, puţin dezamăgită că nu eram un bărbat care dorea o întâlnire. Cine e ?

— Claire, sora Ginei de la New York. Aş...

— Ei, bună ! Am auzit o mulţime de lucruri despre tine. Tocmai îmi povestea Gina că...

— Da, încerc să o găsesc. Întreruperea mea nu era nici pe departe potrivită, dar ea nu părea să remarce bruschetea mea. Te rog, cunoşti cumva adresa ei de la Londra ?

— Oh, da' ce grozav din partea ta să ştii că ea e la Londra ! Abia ieri s-a decis să...

— Ştii cumva unde locuieşte ea acolo ?

— Ah, nu — nu chiar. Călătorea cu un prieten de-al ei, un bărbat minunat, minunat, pe care l-ai adora dacă l-ai cunoaşte...

— Garth Cooper ?

— Ei, ia uite, îl cunoşti ? Nu-i aşa că-i cel mai...

— Nu, nu l-am cunoscut. Ştii cumva unde locuieşte la Londra ?

— Oh, nu. Are vreo importanţă ? Gina se întoarce luni, s-a dus acolo doar pentru week-end şi a spus...

— A amintit cumva de cineva pe nume Eric Jantzen ?

— Eric şi mai cum ? Iubito, nu-mi aduc aminte! Dac-ai şti câţi bărbaţi fermecători ne-a adus Gina la uşă... Struguri acri înmuiară puţin dulceaţa siropului de arţar, după care dispărură. Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu-mi aduc aminte — sincer. Nu cred să fi menţionat vreodată pe cineva cu numele de Eric, dar e foarte probabil ca eu să fi uitat. Uit al naibii de uşor. Memoria mea este lucrul cel mai lipsit de speranţă pe care ţi l-ai putea imagina. Ia zi, cum mai este pe la New York ? Cât este ceasul ? Spune-mi tot !

În nici un caz la 3 dolari minutul, am gândit cu amuzament amar, dar am răspuns politicos că în New York este după-amiază, vremea este frumoasă şi că îi sunt recunoscătoare pentru efortul său şi sper să o pot întâlni vreodată. Scăpând de această conversaţie cât mai onorabil cu putinţă, m-am ridicat, îndreptându-mă neliniştită spre fereastră.

Pur şi simplu nu ştiam ce să fac. M-am uitat la ceas. Era 5:30 — 10:30 în Anglia. În jumătate de oră, centralista va încerca din nou să sune la numărul lui Jantzen. Aveam timp măcar până la ora şase să mă hotărăsc ce am de făcut dacă nu reuşesc să iau legătura cu Gina.

Am încercat să cântăresc situaţia cât mai puţin pătimaş. Ce credeam că s-a întâmplat în realitate, de fapt ? Dacă eram sinceră, trebuia să recunosc că eram de acord că Gina intrase într-un fel de încurcătură sentimentală cu Garth Cooper şi Eric Jantzen. Ştiam din experienţele precedente că Gina avea un talent grozav să-şi complice viaţa amoroasă în cele mai absurde moduri. Se dusese probabil la Lon-

dra cu Cooper și apoi descoperise prin Eric Jantzen, oricine ar fi fost el, că acest Cooper era totuși căsătorit. Șocată, a dramatizat, după cum îi era felul, și purtată de un sentiment tragic, mi-a telefonat să-mi spună necazul său.

Dar, atunci, de ce a închis în mijlocul convorbirii ?

M-a tot preocupat această problemă până când telefonul a sunat din nou la ora șase.

— Tot nu răspunde nimeni la numărul de la Londra, spuse centralista. Vreți să mai încerc din nou la ora șapte ?

Am luat decizia sub impulsul momentului.

— Nu, am spus. Ați putea să-mi faceți legătura cu Scotland Yard-ul ?

Bănuiam că deja în acest moment, până și automatismul centralistei începuse să se îndoiască de sănătatea mea mentală.

— Scotland Yard, Londra ?

— Da, spusei. Poliția.

— Doriți cu cineva anume ?

— Nu, nu — oricine. Doresc să semnalez ceva.

— Vă sun imediat, spuse centralista cu acea voce folosită în discuțiile cu bolnavii mentali, lăsându-mă apoi să ascult iarăși bâzâitul unei legături întrerupte.

Am început din nou să recapitulez povestea încercând să-mi reprim un sentiment crescând de panică și nervozitate. Când, în sfârșit, sună telefonul, m-am surprins poticnindu-mă, spre furia mea, în propriile cuvinte mult repetate, în timp ce obrajii îmi ardeau de stânjeneală.

Din fericire, polițistul de la celălalt capăt al firului, detectivul-inspector Fowles, mă asculta și comenta destul de amabil, punând întrebările adecvate pentru a lămuri povestea mea confuză. Când, în disperare de cauză, am întrebat dacă poliția mă poate ajuta, a fost încurajator de calm.

— Da, vom trimite pe cineva să cerceteze apartamentul lui Jantzen, spuse el. Nu vă faceți probleme, ne vom ocupa imediat de acest caz. Dacă s-a petrecut ceva, oricât de ciudat, vom lămuri tot și vom afla ce s-a întâmplat cu sora dumneavoastră.

— Puteți să mă anunțați și pe mine cât mai rapid cu putință ? Îmi dau seama că aceste convorbiri trebuie să fie foarte costisitoare, dar aș aprecia foarte mult dacă...

— Da, desigur. Domnișoara Sullivan. Mi-am notat aici numele dumneavoastră, nu-i așa ? O să vă sun personal de îndată ce primesc raportul și am vești pentru dumneavoastră.

I-am mulțumit cu recunoștință, am pus receptorul la loc, m-am rezemat de canapea și am închis ochii. Eram extenuată ! După un timp m-am dus la bucătărie și, fără prea multă tragere de inimă, am încercat să-mi pregătesc o cină, dar am constatat că nu puteam mânca nimic.

M-am plimbat neliniștită prin cameră, am stat lângă fereastră uitându-mă la clădirea Pan Am și la celelalte clădiri uriașe. Un alt elicopter ateriza și decola. Se făcuse șapte. Luminile începuseră să clipească în amurg ; noaptea învia în New York și în depărtare, undeva, sub mine, pe bulevard, puteam vedea luminile roșii de poziție ale mașinilor care se

îndreptau masiv către restaurantele din centru și către strălucirea Broadway-ului. Curând se făcu ora opt. Apoi nouă. De două ori am fost pe punctul de a apuca telefonul, într-o agonie a nerăbdării dar am reușit să mă abțin ; omul de la Scotland Yard mă va suna. N-avea nici un sens să-l sun când s-ar putea să nu aibă încă nici o veste din cele dorite. Tocmai îmi făceam o cafea, puțin înainte de unsprezece și jumătate, când sunetul telefonului m-a făcut să vărs pe jos niște apă clocotită.

— Alo ? am spus cu nerăbdare în receptor.

Claire Sullivan la telefon.

Era Scotland Yard-ul. Detectivul-inspector Fowles. Dintr-odată genunchii începură să-mi tremure. A trebuit să mă așez.

— Domnișoară Sullivan, cred că nu avem propriu-zis vești despre sora dumneavoastră, dar totul pare să fie în ordine, așa că poate lipsa de vești înseamnă vești bune. Domnul Jantzen a invitat-o să bea ceva împreună, dar a fost reținut și n-a putut să-și țină promisiunea — a încercat să ia legătura cu ea pentru a amâna întâlnirea dar n-a putut să o contacteze. N-avea de loc cunoștință că sora dumneavoastră fusese în apartament.

— Dar, ... — eram confuză ! Cum a intrat ea în apartament dacă el nu era acolo ?

— El a sugerat că s-ar putea să fi venit cu un prieten, s-ar părea că un domn Cooper. Aparent s-ar părea că domnul Cooper are cheia de la apartamentul lui Jantzen.

Undeva, departe, în străfundul minții eram conștientă de un ușor fior, nemotivat, de spaimă.

— V-ați confruntat și cu domnul Cooper ? — am spus neliniștită.

— Nu am reușit încă să-l localizăm, dar nu mi-aș face prea multe griji, dacă-aș fi în locul dumneavoastră, domnișoară Sullivan. S-ar părea că sora dumneavoastră a venit de la Paris împreună cu acest domn Cooper.

— Da, am spus, știu.

— Bănuiesc că au ieșit în oraș astă-seară și sora dumneavoastră probabil că se simte minunat și se bucură de fiecare clipă a acestei vizite !

Părea reconfortant, liniștitor.

Mi-am dat seama că el însuși era convins că nimic nu era nelalocul său.

— Să vă spun ce cred eu că s-a întâmplat ! Ea și Cooper s-au dus la apartamentul prietenului său să bea ceva și au avut o mică neînțelegere. Poate că el s-a făcut că o părăsește. Ei, știți cum sunt tinerelele astea — și, probabil, surorii dumneavoastră îi place, din când în când, un pic de dramă. V-a sunat apoi ca să plângă pe umărul dumneavoastă și, iată că tocmai în acea clipă el revine, gata să-și ceară iertare, după care pleacă împreună destul de fericiți, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Ascultați-mă pe mine, mâine o să primiți telefon de la ea și o să-și ceară scuze că v-a speriat așa de tare.

Tot ce-am putut să spun a fost :

— Și dacă nu va suna ?

— Ei, dacă nu sună... — se opri să se gândească și la această posibilitate. Lăsați-o până luni și apoi verificați dacă s-a reîntors la Paris cu bine. Dacă

nu s-a întors şi dacă tot nu aveţi nici o veste de la ea, atunci luăm din nou legătura.

— Bine, am zis încet. Aşa am să fac. Şi vă mulţumesc foarte mult pentru osteneală.

— Cu plăcere, domnişoară Sullivan. N-aveţi pentru ce.

Ne-am luat la revedere, el foarte cordial şi prietenos, iar eu tulburată şi neliniştită.

Stăteam acum pe canapea, unde am rămas mult timp, şi cu cât îmi spuneam că era un lucru prostesc să continui să fiu îngrijorată, cu atât eram mai îngrijorată. Gândul de a aştepta încă patruzeci şi opt de ore până luni fără să fac nimic altceva decât să-mi omor timpul, nu era deloc plăcut. Într-un târziu, indecisă şi nervoasă, m-am ridicat, mi-am luat poşeta şi am verificat soldul contului din bancă. După un simplu calcul matematic, am rămas un timp pe gânduri. Mă gândeam din nou la maşinuţa mea, un mic Volkswagen roşu, care mă aştepta răbdător să economisesc suficienţi bani ca să-l cumpăr. M-am gândit la călătoriile plănuite, plăcerea excursiilor în afara oraşului vara, la plajă, fără oboseala călătoriei cu metroul, expediţia de şase săptămâni în vest, pe care mi-o imaginasem pentru vacanţa de vară a anului următor.

Am reflectat mult timp.

„Ei bine“ — mi-am zis în sfârşit cu voce tare — „poate că totul este cam extravagant. Şi toată lumea spune că a avea o maşină în Manhattan este mai mult o piedică decât un sprijin. Aceste extravaganţe mai pot aştepta. Şi, de fapt, întotdeauna mi-am dorit să merg în Europa“.

M-am simţit mult mai bine după ce am ajuns la această concluzie. M-am dus la culcare, am furat câteva ore de somn şi cum m-am sculat dimineaţa am telefonat la Pan Am să întreb când ar putea să-mi rezerve, cât mai curând, un loc la un zbor de la New York la Londra.

* * *

Soarta însă începuse să-mi fie potrivnică.

Am descoperit, în acel moment că, fiind vârful sezonului turistic de vară, locurile erau ocupate la toate cursele pentru Londra. M-am înscris pe mai multe liste, după care, aproape ieşindu-mi din minţi de frustrare, m-am oprit să analizez situaţia. Era deja duminică dimineaţa. Chiar dacă aş fi găsit un loc la o cursă tot n-aş fi reuşit să ajung la Londra înainte ca Gina să se întoarcă în Franţa — presupunând, desigur, că Gina era sănătoasă şi în siguranţă. În acest caz ar fi fost mult mai logic din partea mea să încerc să obţin un loc la o cursă, dar nu pentru Londra, ci pentru Paris. M-am întors la telefon şi am aflat că, dintr-o pură întâmplare, se anulase un bilet la o cursă TWA pentru Paris. Având deja rezervarea făcută şi hotărâtă să dau curs deciziei de a merge în Europa, am fost, în sfârşit, capabilă să mă relaxez puţin, dar aveam prea multe de făcut ca să mă pot relaxa deplin.

M-am îndreptat spre Strada 42 ca să schimb un cec pentru biletul de avion şi plimbându-mă, m-am

surprins din nou gândindu-mă la Gina, la suavul ei englez Garth Cooper şi la Candy Anna spunând cu accentul său sudic atent studiat : „Aşa un om minunat, minunat..."

Am început din nou să mă enervez. Parcă nu mai ajungeam odată la clădirea companiei aeriene aflată pe Strada 42.

O jumătate de oră mai târziu, cu certitudinea biletului din poşetă m-am întors acasă şi am încercat să-mi pregătesc în mod organizat călătoria dar am constatat că eram prea zăpăcită ca să mă conformez obiceiurilor mele. Mi-am verificat paşaportul şi certificatul de vaccinare contra vărsatului de vânt ; fiind o veşnică optimistă, aveam grijă să le păstrez pe amândouă permanent valabile. Aveam în faţa mea sarcina plicticoasă a împachetatului. Într-un târziu, cu valizele deja închise am telefonat câtorva prietene, spunându-le că m-am decis să fac o călătorie surpriză în Europa. Ambele au fost corespunzător de uimite. Începusem vag să mă întreb dacă nu eram cumva nebună, dar am alungat din minte acest gând trimiţându-i Ginei, la Paris, o telegramă prin care îmi anunţam sosirea.

Poate, mă gândeam, hotărâtă să fiu optimistă şi să cred că totul era în regulă, poate, Gina va fi la aeroport să mă întâmpine !

Dar, cumva, în adâncul minţii mele păstram convingerea neplăcută că nu va fi nimeni acolo când avionul avea să aterizeze la Orly. Îngrijorarea mă stăpâni până duminică seara şi apoi, în sfârşit, veni

şi ziua de luni şi la ora 9 mă grăbeam către bancă. să cumpăr nişte cecuri de călătorie înainte de a lua taxiul către Aeroportul Kennedy, pentru zborul de dimineaţă.

Din fericire, totul a mers bine, n-au făcut nici un fel de întârzieri sau dezastre de ultim moment şi în patruzeci şi opt de ore de la telefonul Ginei din Londra, eram în drum spre Europa, să o găsesc.

* * *

Zborul mi se păru interminabil. Ore întregi, avionul păru suspendat într-un vid albastru şi în fine, diferenţa orară dintre Europa şi America se manifesta sub forma unui apus de soare spectaculos urmat de un amurg timpuriu. Când am ajuns la Paris era deja noapte, deşi, ceasul meu arăta că la New York era încă după-amiază. Mă gândeam la bulevardele largi, dizolvându-se în aburul căldurii, la caldarâmul înnăbuşitor, la bâzâitul milioanelor de aparate de aer condiţionat şi dintr-odată toate acestea erau acum departe, în cealaltă parte a lumii, iar avionul îşi începea încet coborârea către pistă, către pământul Franţei.

Mi-am revenit din toropeala lungului zbor, am pus cartea deoparte, uitând să mai fiu nervoasă. Sub mine puteam vedea lumini, lumini europene licărind în întunericul nopţii de vară şi emoţia era atât de

mare; încât pentru moment am uitat cu totul de Gina. Avionul se lăsa din ce în ce mai jos, luminile se întindeau cât vedeam cu ochii.. Vedeam acum luminile aeroportului şi, pe măsură ce avionul cobora tot mai jos către ele, mi-am amintit de centura de siguranţă. Într-un sfert de oră avionul ateriza, iar eu păşeam acum pe un pământ nou şi complet diferit.

Emoţia mea continua să crească, după care dispăru.

Mă simţeam singură, străină, timidă. Aveam uşoare cunoştinţe de limbă franceză, aşa că nu mă simţeam complet pierdută, dar tirul rapid al conversaţiei din jurul meu era complet diferit de frazele simple pe care le învăţasem la şcoală. Am trecut prin vamă şi apoi pe la Biroul de Imigrări, simţindu-mă pierdută şi neajutorată, după care m-am îndreptat conform indicatoarelor bilingve către locul unde puteam lua un autobuz către terminal. Am mai întârziat un pic încăpăţânându-mă să sper că voi vedea un semn de la Gina dar nu zăream nici o faţă cunoscută.

Am rămas o străină între străini în timp ce aeroportul continua să fie rece, impersonal.

După un timp, am reuşit să transform în numerar un cec de călătorie ca să pot plăti biletul şi să mă urc în autobuz.

A doua etapă a călătoriei mele începuse ; autobuzul trecea zgomotos prin suburbiile pariziene, peste străzi pietruite, cafenele în aer liber şi case dărăpănate. Apoi, dintr-odată, dărăpănăturile făcură

loc bulevardelor largi, perspectivelor luminoase, clădirilor inundate în lumină, toate incredibil de familiare.

Părea că traversam centrul oraşului şi în curând eram într-atât de emoţionată, încât uitasem că eram singură şi mă gândeam că ăsta este Parisul şi eu, Claire Sullivan, vedeam totul cu ochii mei.

Ajungând la terminal, mi-am recuperat iarăşi bagajele şi am luat un taxi care aştepta.

— 22, Rue St. Tomasine, vă rog.

Şoferul clătină din cap arborând o expresie ce o bănuiam a fi de plictiseală tipic pariziană.

Am pornit ca din puşcă, zdruncinându-ne peste pietrele pavajului, oprind cu un scrâşnet la o intersecţie. În fine, pe măsură ce ne catapultam înainte, m-am adaptat acestui mod spastic de transport şi am început să fiu iarăşi nervoasă gândindu-mă la eventualitatea că telegrama mea nu ajunsese la destinaţie.

Dar ajunsese cu bine ! După ce am achitat şoferului cursa şi am părăsit taxiul, am intrat în clădire cu bagajele şi am luat liftul, un lift îngust, dar modern. Gina locuia la etajul trei.

Pe hol, n-am putut găsi întrerupătorul pentru lumină şi a trebuit să aprind un chibrit. În sfârşit, eram în faţa uşii căutate, citind pe tăbliţă numele Ginei, deasupra celui al lui Candy-Anna.

Eram conştientă de o imensă oboseală, amestecată cu o senzaţie de uşurare. Am sunat la uşă şi am aşteptat, după care uşa se deschise iar eu stă-

team acum în fața unei fete subțiri ca o trestie, cu un păr blond ca mierea și cu ochi albaștri diafani.

— Ei, bună ! spuse Candy-Anna, foarte ospitalieră. Bun venit în Europa ! E așa de grozav să te cunosc dar sper să nu fii prea dezamăgită. Cred că Gina și-a prelungit șederea la Londra — nu s-a întors aseară și n-am nici cea mai mică idee unde ar putea fi...

3

— Cine este acest Garth Cooper ? — am întrebat. L-ai cunoscut cumva ?

Trecuse o jumătate de oră de la venirea mea și serveam o cafea elvețiană în sufrageria largă și dezordonată.

Candy-Anna devenise scuzabil de curioasă față de caracterul neașteptat al călătoriei mele în Europa și de îngrijorarea mea pentru Gina dar, de felul meu nu sunt foarte dispusă să mă confesez unor persoane complet necunoscute, așa încât am omis porțiuni mai mari din poveste.

— Gina mă tot îndemna să vin în Europa în timpul vacanței, așa încât m-am decis să dau curs acestei invitații, — am spus. Am primit de la ea sâmbătă seară un telefon cel puțin ciudat, dar când am sunat la rândul meu, n-am mai putut să intru iar în legătură cu ea. Atunci te-am sunat, încercând să aflu ce făcea la Londra și cu cine s-a dus acolo.

— Ei bine, s-a dus cu Garth — îmi răspunse Candy-Anna. Dar n-a fost doar un week-end sălbatic și pierdut, oh, nu, nu trebuie să crezi așa ceva ! Ochii ei diafani voiau să afișeze o expresie de inocență foarte atent cultivată. Garth se întorcea la Londra după afacerile sale de la Paris și Gina s-a decis

să se ducă doar pentru week-end, să vadă un pic Anglia. Dar cred ca week-end-ul trebuie să fi fost cu adevărat nemaipomenit şi s-a decis să mai rămână. De ce ţi s-a părut telefonul ei atât de ciudat ? Doar nu crezi că i s-a întâmplat ceva, nu-i aşa ?

— Pur şi simplu nu părea în firea ei. Îmi terminasem cafeaua după care am întrebat-o în legătură cu Garth Cooper. Din câte am înţeles la telefon, l-ai cunoscut — am adăugat. Ce fel de om este ?

Dar ar fi trebuit să mă aştept că ea va fi destul de incapabilă să dea un răspuns direct la această întrebare.

— Garth ? Vai, da' este o persoană minunată, minunată ! Noi amândouă suntem nebune după el...

— Da, am rostit, încercând să nu par nerăbdătoare, dar ce face ? De ce era la Paris ? Locuieşte la Londra ?

— Vai, n-am idee ! Cred că aşa trebuie să fie. Dar cred ca are un locşor şi la Paris — mi-amintesc când spunea că mereu călătoreşte între cele două oraşe. E aşa de fermecător ! spuse ea oftând. Imaginează-ţi că trăieşte şi lucrează şi la Londra şi la Paris !

— Da, am rostit din nou, adâncindu-mi unghiile în palme. Dar *cu ce se ocupă ?*

Candy-Anna se încruntă pentru moment, probabil datorită efortului de a-şi mobiliza maşinăria nefolosită a gândurilor.

— Eh, vai, spuse într-un sfârşit, vag surprinsă, nu-i ciudat ? Pur şi simplu n-am idee.

— Părea *bogat ?*

— Oh, da ! ! Călătorea peste tot cu taxiul şi niciodată nu folosea metroul. Iar el şi cu Gina se duceau în cele mai fermecătoare locuri, mergeau şi la operă şi la teatru. Era grozav pentru Gina. Eram atât de fericită pentru ea !

Aveam propriile mele îndoieli din acest punct de vedere, dar le păstram pentru mine.

— De când îl cunoaşte Gina ?

— Oh, să tot fie vreo şase săptămâni, cred. Dar n-a fost mereu la Paris în tot acest timp. A fost aici toată săptămâna trecută şi s-au văzut aproape în fiecare seară. Apoi, vineri au plecat împreună la Londra.

— Bănuiesc că nu ştii când trebuia el însuşi să fie înapoi la Paris ?

— Ah, nu ! N-am idee. S-ar putea de-acum să rămână un timp la Londra. Pur şi simplu nu ştiu !

Mă întrebam ce să fac. Începeam să cred că ar fi trebuit să iau avionul pentru Londra cât mai curând posibil, să-l găsesc pe acest Cooper şi să-l întreb direct ce s-a întâmplat cu Gina.

Dar atunci... Am oftat. Începeam să devin melodramatică şi să acţionez prosteşte.

În orice caz, Gina era deja iremediabil încurcată cu el şi n-avea nici o intenţie să revină la Paris, în timp ce aventura sa înflorea la Londra. Nu mi-ar fi fost recunoscătoare dacă m-aş fi amestecat. Începusem să mă simt ca o caraghioasă. În pofida sfatului dat de Scotland Yard, eu am interpretat într-un mod dramatic convorbirea şi acum continuam să abordez în acelaşi mod eronat şi dramatic absenţa Ginei de

acasă. Tocmai îmi spuneam cu amărăciune că ar fi fost mult mai rezonabil să rămân la New York, în loc să mă grăbesc să trec oceanul Atlantic ca o nebună, când sună telefonul.

Am sărit amândouă.

— E Gina, am spus imediat. Trebuie să se fi întors.

Candy-Anna înşfăcă receptorul.

— Alo ?

M-am aplecat în faţă peste speteaza canapelei, braţele mă dureau şi vedeam cum i se măreau ochii de surpriză.

— Oh, Warren ! Ce faci ? Poftim ? Nu, nu este aici, acum — nu s-a întors. De, aşa e. N-am nici o veste de la ea...

Am întrerupt-o brusc :

— E Warren Morris la telefon, fostul logodnic al Ginei ?

Îmi aminteam scrisoarea Ginei pe care o primisem acasă, cu puţin înainte să primesc telefonul.

— Numai un pic, dragă, spuse ea la receptor, şi apoi către mine — Da, el este. Îl cunoşti ?

— Pot să vorbesc cu el, te rog ?

— Sigur. Era surprinsă. Reveni la receptor. Dragă, ghici cine vrea să-ţi vorbească ? Cineva din trecutul tău !

Şi, îndeplinindu-şi obligaţia de a fi misterioasă şi iluzorie îmi înmână telefonul cu un zâmbet fermecător, după care se întinse după o nouă ţigară.

— Warren, am spus repede. Aici Claire Sullivan, sora...

— Claire ! Era stupefiat. Şi dintr-odată mi-l închipuiam, foarte tânăr şi tuns îngrijit, cu părul său blond prea scurt, cu faţa serioasă, de o urâţenie plăcută, ochii căprui strălucind de afecţiune, ca şi cei ai unor cokeri spanioli bine dresaţi. Gina îl jucase în foi de viţă cu un an înainte, la New York. Mi-era milă de el de fiecare dată când ne întâlneam.

— Da, i-am spus zâmbind, în ciuda nerăbdării mele. Da, sunt chiar eu. Ce mai faci, Warren ? Am aflat de la Gina că eşti la Paris.

— A amintit de mine ? Era mişcător de mulţumit. Da, lucrez pentru o firmă americană care are aici birouri. E... Se opri, realizând că ar fi trebuit să fiu în Manhattan şi nicidecum în Europa. Ei, fir-aş al naibii ! exclamă. Gina n-a zis nimic că vii aici în vacanţă. Nu ştiam că eşti la Paris.

— Nici Gina nu ştie. E o poveste complicată şi se pare că am intrat într-o încurcătură, ca să zic aşa. Am aflat că Gina e la Londra cu un oarecare Garth Cooper.

Candy-Anna se lovi cu mâna peste gură şi clătină frenetic din cap, dar era prea târziu. De cealaltă parte a firului se auzi un suspin repezit şi în timp ce eu mă înroşeam încurcată, Warren striga :

— Ce ! Cooper ? Gina s-a dus la Londra cu Garth Cooper ? Dar mi-a spus că...

Mă învinuiam pentru lipsa prezenţei de spirit în prevederea situaţiei.

— Nu erau împreună, am spus, neajutorată, înrăutăţind şi mai mult lucrurile. Au luat doar acelaşi avion.

— Eh, şi unde este ea acum, pentru numele lui Dumnezeu ? De ce nu s-a întors ? Doamne, dac-aş fi ştiut că acest Cooper se duce la Londra cu ea !!

— Warren, trebuie să mă ierţi, dar nici eu nu înţeleg prea multe din toate astea. Tocmai am sosit în ceea ce o priveşte pe Gina, nu sunt deloc sigură ce se întîmplă. Ne-am putea întâlni mâine să discutăm ? Sunt cam confuză.

— Ei bine, eu nu. Era, evident, încă foarte nervos. Pentru mine e clar ca bună ziua. Englezul ăsta blestemat i-a fluturat prin faţa ochilor banii şi a invitat-o să vină cu el să facă turul Londrei. Dumnezeule, dacă-l văd din nou...

— Poate putem să discutăm toate astea mâine, Warren, eu...

— La micul dejun ? La prânz ? mă întrebă repede.

— Ce zici de prânz ? am sugerat, sperând că voi afla până atunci ceva veşti de la Gina.

— În regulă. Trec să te iau de acasă la prânz, spuse furios, după care trânti receptorul.

— Oh, Doamne — am spus fără nici un rost. De ce am fost aşa proastă ? Acum i-am înrăutăţit Ginei şi mai mult situaţia.

Candy-Anna mă încurajă :

— Oricum, Ginei nu-i pasă de Warren. Va profita de prilej ca să scape de el definitiv. Privirea ei devenise uşor speculativă. Bănuiam că şi ea ar fi fost bucuroasă, dar din cu totul alte motive.

— Trebuie să mă duc la culcare, am spus extenuată. Sunt terminată. Iartă-mă că am picat aşa peste tine, Candy-Anna, şi că-ţi fac aşa un deranj...

Am fost asigurată că eram foarte bine venită şi că nu era nevoie să mă scuz.

În final, am dormit în patul Ginei, cu lucrurile familiare ale Ginei împrăştiate peste tot în jurul meu. Candy-Anna respira liniştit în celălalt colţ al camerei, dar eu am dormit uşor, aşteptând ca din clipă în clipă telefonul să sune din nou aducându-mi veşti, bune sau rele, de la Londra. Dar n-a fost nici o veste şi nici un telefon şi când, în sfârşit, am deschis ochii, era ora opt şi soarele pătrundea prin şipculiţele oblice ale jaluzelelor veneţiene.

Warren sosi, punctual, la amiază. Candy-Anna plecase mai devreme pentru o întâlnire de afaceri („Prezentare de motoare — îţi vine să crezi ? Trebuie să pozez cu un camion şi un pui de elefant.") şi eram de una singură când sună soneria. M-am dus la uşă să deschid.

Warren arăta exact aşa cum îl văzusem ultima dată. Era, bănuiam, mai aproape de vârsta mea decât de a Ginei dar, întotdeauna crezusem că este cu cel puţin cinci ani mai mic decât mine. Când Gina venise la New York, după moartea părinţilor, studiase o perioadă arta, în Manhattan, şi îl întâlnise pe Warren în timp ce treceau amândoi prin stadiul hippie. Din nefericire pentru Warren, Gina depăşise această fază mult mai repede decât el şi, după ce a avut succes ca model la New York, ea se mută, întâi la Hollywood şi apoi la Paris, existând între ei

scene extraordinar de furtunoase în legătură cu inelul de logodnă, care fusese plimbat înainte și înapoi până când, în final, renunțaseră la el. Nu mă puteam împiedica să gândesc că Warren avusese ghinion, întrucât, în felul lui, era o partidă foarte bună și o mulțime de fete ar fi fost nerăbdătoare să pună mâna pe el. Provenea dintr-o familie bună : tatăl său era în serviciul diplomatic la Washington. Nu era un cult sau intelectual din cale-afară, dar nici Gina nu era ; mă gândeam că ar fi fost o partidă bună, dar Gina a gândit altfel și zbura către alte meleaguri, noi și proaspete, în speranța să găsească ceea ce ea considera a fi o existență mai fascinantă.

— Îmi pare bine să te văd din nou, spuse el întinzând mâna și aruncându-mi zâmbetul său luminos și naiv. Îmi pare rău că am fost așa de grosolan aseară, la telefon, dar eram supărat.

— E drăguț din partea ta să vii pe aici, i-am spus politicos. Speram că poate ai să poți să-mi spui ce se întâmplă.

— Iar eu speram să-mi spui *tu*, zise Warren. Se uita la ceas. Ascultă, în josul străzii este un mic restaurant — ce-ar fi să mergem și să comandăm acolo? Pun pariu că în frigider nu există nimic altceva decât iaurt. Modelele astea nu mănâncă niciodată altceva.

Bănuiam, în mod firesc, că vom lua masa în oraș, așa încât presupunerea lui politicoasă că aș fi poate pregătită ca, mai degrabă, să-i gătesc eu, m-a cam luat prin surprindere. I-am spus repede că aș fi foarte curioasă să încerc un restaurant franțuzesc

și am părăsit împreună apartamentul ieșind în aerul răcoros de afară.

Mi-am ținut respirația. Privind în josul străzii puteam vedea Sena și dincolo de ea, în susul râului, splendoarea strălucitoare a turnului Eiffel. Cerul era albastru, soarele cald iar umiditatea era redusă. New York-ul era la peste un milion de ani depărtare.

— Ce minunat e să fii la Paris ! am exclamat spontan. Nu știu de ce n-am făcut niciodată până acum efortul să vin aici !

Warren zâmbi condescendent.

— La început pare captivant, nu-i așa ? spuse cu tonul indulgent al unui tată care îi vorbește copilului său. La fel am simțit și eu când am venit aici.

Imi venea să-l omor.

Cu toate acestea, iritarea mea scăzu când am ajuns la micul restaurant și ne-am așezat sub o umbrelă colorată, afară pe trotuar. Am comandat grătare și vin și apoi ne-am relaxat în scaune și am așteptat.

— O să dureze ore întregi, spuse Warren. Serviciul franțuzesc este cel mai încet din lume.

— N-are importanță, am spus ferm, punându-l la punct și, pentru a schimba subiectul am continuat : — În legătură cu Gina...

— Exact, rosti Warren cu promptitudine. Ascultă, ce se întâmplă ? De unde știai că e la Londra cu Cooper ? Ce ți-a spus ? Ți-a spus că o să revină la Paris, ca să se întâlnească cu tine ? De ce nu este aici ? Unde este ?

Am început obositoarea sarcină a explicațiilor. I-am spus totul, pentru că îl cunoșteam bine și pentru că, evident, era la fel de îngrijorat din pricina Ginei ca și mine și în același timp pentru că simțeam că trebuie să discut situația cu cineva. La început m-a ascultat într-un mod destul de inteligent dar, după un timp, am simțit că devenea prea gelos, pentru a se concentra asupra celor spuse de mine.

— Așa că asta este, am concluzionat în final, ignorând îmbufnarea și introspecția din privirea lui. Nu știu unde este sau ce i s-a întâmplat și sunt îngrijorată — poate fără motiv. Am ezitat și i-am pus aceeași întrebare pe care i-am pus-o și lui Candy-Anna în seara precedentă : Ce fel de om este acest Garth Cooper ?

Ospătarul sosi cu comanda întrerupându-ne, dar n-a fost nevoie să-mi repet întrebarea. Imediat după ce acesta plecă, Warren îmi răspunse mânios :

— Ei, în primul rând este englez. Niciodată n-am avut încredere în englezi. Cea mai mare greșeală din lume este să credem că sunt la fel ca noi doar pentru că vorbim aceeași limbă — nu-s de loc la fel ca noi !

Am făcut un efort să evit o ceartă pe tema prejudecăților rasiale.

— Vrei să spui că n-ai încredere în Cooper ?

— Niciodată n-am avut încredere în englezi, spuse Warren cu încăpățânare. Niciodată nu poți să știi ce gândesc. Sunt întotdeauna atât de politicoși, reci și al naibii de fermecători, ca apoi să afli dintr-odată că sunt gata să te înjunghie pe la spate ! Cooper a încercat să-mi dea impresia că nu era cu

adevărat interesat de Gina și că îmi dorea numai bine — și apoi ce s-a întâmplat ? Aflu că a plecat cu ea la Londra pentru week-end ! Ei bine, dacă asta nu este fățărnicie, atunci al naibii să fiu dacă știu ce altceva poate fi...

— Dar, din câte pot eu să înțeleg, ei nu făceau altceva decât să călătorească împreună...

— Ascultă, zise Warren. Doar nu vrei să spui că își vor strânge mâinile pe aeroportul din Londra și apoi se vor duce fiecare pe drumul său, nu-i așa ? De ce crezi că s-a dus la Londra ?

— E un oraș interesant, am spus nedumerită de nerăbdarea lui de a găsi vinovăție în ceea ce se părea a fi o situație inocentă. De ce să nu-și fi dorit să-l vadă, cu sau fără Garth Cooper ?

— Pentru că Gina este total ambalată emoțional cu blestematul ăsta de Cooper. E un om de afaceri bogat și prosper de vreo treizeci și cinci de ani. E sofisticat, știe cum să umble prin Paris și pun pariu că știe cum să umble și prin Londra. E genul de om după care se dau în vânt femeile, imediat ce intră într-o cameră, în timp ce bărbații se întreabă ce naiba are el și nu au ei. Gina, ca de obicei, a intrat în toată treaba asta cu ochii bine închiși — nu s-a întrebat nici o clipă dacă este căsătorit sau care-i este trecutul...

— Vrei să spui că-i tipul de flușturatic ?

— Vreau să spun că e un seducător. Știe că am venit în Franța după Gina și cu toate astea nu se dă la o parte să o ia cu el în afara orașului și să cheltuie cu ea o grămadă de bani...

Începusem să mă cam satur de banii domnului Cooper.

— Dar, Warren, am spus ponderat, Gina a ales să plece cu el, nu-i aşa ? Şi, să mă ierţi, dar tu nu mai eşti logodnicul ei. Dacă ea a ales să plece cu el, ghinion pentru tine dar în ochii lui Cooper ea nu-ţi aparţine ţie mai mult decât îi aparţine lui.

— E impresionată de el, rosti Warren cu încăpăţânare. Dar de fapt, ea pe mine mă iubeşte.

Eram tăcută. Îmi era imposibil să-i spun că bănuiam că acest lucru este foarte puţin probabil.

— Dac-aş putea doar să o îndepărtez de Cooper, dacă aş putea să o conving să mă bage din nou în seamă...

Îşi umplu din nou paharul de vin. Începuse să bea mult prea repede.

— ...s-ar întoarce la mine, spuse. Ştiu asta. De aia sunt aici. L-am convins pe tata să tragă nişte sfori pentru mine, să-mi aranjeze aici un post pentru un an. Nu e foarte bine plătit, dar măcar sunt la Paris, lângă Gina. Numai dac-ar sta Cooper în Anglia şi m-ar lăsa în pace doar cu ea, ştiu, pur şi simplu ştiu că totul s-ar rezolva cu bine.

Atunci aproape că i-am spus : „Dacă nu era Cooper, era altul", dar m-am controlat. Învăţasem de mult că n-avea nici un rost să discuţi în contradictoriu cu un îndrăgostit.

— Care este afacerea lui Garth Cooper ? — am spus după o clipă. Cunoşti cumva cu ce se ocupă ?

— Da, sigur. Se ocupă de comerţul cu porţelan şi sticlă, o parte antichităţi, o parte moderne, dar

toate foarte valoroase. Se ocupă de asemenea de importul şi exportul unor linii speciale de porţelan şi sticlă între Anglia şi Franţa.

— Bănuiesc că sediul lui principal e la Londra ?

— Da, dar are şi aici în Paris o mică bază. Mi-a spus că e vorba de o combinaţie birou-apartament, unde stă şi desigur şi lucrează când este aici. Nu e o firmă mare — el e propriul său şef.

— Are asociaţi ?

Se uită la mine surprins.

— Dar am crezut că ştii ! ! I-ai spus numele când mi-ai spus de unde venea convorbirea Ginei ! Vrei să spui că nu ţi-ai dat seama până acum cine este asociatul lui Cooper ?

— Doar nu Eric Jantzen ?

— Nu, zise Warren, soţia lui. Asociatul lui Cooper este Lilian, soţia lui Jantzen.

* * *

A reieşit din discuţii că Warren nu îi cunoscuse pe nici unul din Jantzeni şi îi ştia doar din discuţiile avute în decursul întâlnirilor avute săptămâna trecută cu Gina şi Cooper.

— Am sosit la Paris luna trecută, spuse el. Mi-a luat ceva timp ca s-o găsesc pe Gina şi, exact când reuşisem să-i aflu adresa, am întâlnit-o, cu totul întâmplător, într-unul din restaurantele de pe Champs Elysées. Asta se întâmpla marţi. Era cu Cooper dar, oricum, m-am dus la ea — Cooper era foarte plăcut, sau cel puţin părea să fie şi m-a invitat să bem ceva împreună, aşa încât am acceptat şi am stat de vorbă

cu ei vreo douăzeci de minute. Deşi, Gina cel puţin, n-a vorbit prea mult ; Cooper a fost acela care a întreţinut conversaţia — s-a străduit cât a putut să lase impresia că relaţia lui cu Gina era cât se poate de întâmplătoare, dar nu-s prost, aşa că nu m-a putut păcăli. Şi când am sunat-o pe Gina mai târziu... tresări. Am avut mai multe certuri cu ea la telefon pe tema asta. În curând însă mi-am dat seama că Cooper mă păcălise şi că, de fapt, Gina era încurcată serios cu el. Joi am întrebat-o dacă putem să ne vedem la sfârşitul săptămânii, dar mi-a spus că se duce în Anglia într-o excursie cu Candy-Anna. Aşa încât luni seara am sunat-o să văd ce-a făcut, iar tu îmi spui că s-a dus la Londra cu Cooper.

Eram tăcută, gândindu-mă la Gina, întrebându-mă a suta oară ce să fac. Terminasem masa şi sorbeam ultimul strop de vin.

— Poate ar trebui să mă duc la Londra, am spus, nesigură. Sunt aşa de îngrijorată din pricina ei !

— Din cauza telefonului ?

— Da, da, cred că mai ales datorită telefonului. Dacă aş crede că este doar preocupată de relaţia ei cu Cooper, aş ezita să mă amestec, dar nu-mi vine să cred că telefonul ăla are doar o explicaţie banală. Mă tot gândesc la asta.

— Dacă te duci la Londra, zise Warren, am să vin cu tine. Dacă Gina are ceva necazuri, vreau să fiu acolo să o ajut să scape de ele.

— Mmmmm...., ezitam, nefiind prea doritoare să-l am mereu lângă mine, dar în acelaşi timp eram dispusă să admit că ar fi fost plăcut să nu merg în-

tr-o ţară străină de una singură. Lasă-mă să mă gândesc. Pot să te sun azi după-masă mai târziu ?

— Sigur. Găsi un stilou şi o bucată de hârtie şi îmi scrise atât numărul de la serviciu cât şi pe cel de acasă. O să fiu acasă după ora şase, adăugă, şi, după ce se uită la ceas, zise : Vorbind de muncă, cred că ar fi mai bine să mă întorc la serviciu. Mi-am luat o pauză de masă cam mare.

Întrucât nu s-a oferit să plătească şi pentru mine, am împărţit nota de plată, ne-am strâns din nou mâinile, după care ne-am despărţit cu o expresie camaraderească.

— Telefonează-mi când te hotărăşti dacă mergi la Londra ! — îmi zise el în timp ce ne îndreptam spre ieşire. Am să fiu gata de plecare dacă este cazul.

Mă simţeam complet incapabilă, în acel moment, să iau orice decizie. Nu mă puteam hotărî dacă să mă duc la Londra şi în acel caz, dacă să mă duc cu Warren. Mi-era teamă ca, după câteva ore îl voi găsi peste măsură de agasant, dar sunt împrejurări când, orice însoţitor este mai bun decât nici unul, iar aceasta ar putea fi foarte bine una din acele situaţii.

Ajungând din nou în apartament mi-am făcut, absentă, o cafea şi m-am aşezat lângă fereastră ca să privesc după-amiaza pariziană.

După ce m-am gândit un timp, foarte concentrată, am ajuns la concluzia că situaţia era mai puţin complexă decât o făcuse îngrijorarea mea. Pur şi simplu mă voi duce la Londra. Dacă îl găseam pe Cooper o să-i par nesăbuită, dar asta era cel mai rău lucru care se putea întâmpla : măcar aş fi fost lângă ea să o ajut. Dar dacă rămâneau în continuare la

Paris... Am dat din umeri. În acest caz, mai bine aș fi rămas la New York. Cel mai bun lucru care-l puteam face era să mă duc la Londra și, dacă Warren îmi oferea sprijinul, era cazul să accept oferta sa. S-ar putea să am nevoie de orice ajutor posibil. Iar dacă începea să mă calce pe nervi prea tare, puteam oricând să scap de el.

Am făcut o grimasă. Bietul Warren ! Chiar îmi plăcea. Mi-am terminat cafeaua și m-am dus la poșetă să-mi iau hârtiuța cu numărul lui de telefon. Tocmai mă uitam la ea când mi-a venit o idee.

După două minute de căutări prin sufragerie, am reușit să găsesc cartea de telefon și, așezându-mă pe jos, am deschis-o la litera C și am început să caut la numele Cooper. Dacă avea un sediu la Paris care îi servea în același timp și de locuință, era posibil să fie înscris atât pe numele său, cât și pe cel al companiei.

Era. Am văzut numele Cooper, Garth și adresa din Rue Piedmont și, apucând impulsiv telefonul, am început să formez numărul. Bănuiam, logic, că acolo va fi o secretară sau măcar un robot pentru mesaje telefonice de unde putem afla cât urma să lipsească din Paris și poate și adresa firmei lui de la Londra.

Telefonul începu să sune. Tocmai mă întrebam, cu panică, dacă secretara sau robotul vorbesc engleza când, cineva ridică receptorul.

O voce bărbătească răspunse firesc :

— Alo ?

Bâjbâiam după rămășițele vocabularului meu de franceză din școală, care, după cum deseori se întâmplă într-o astfel de situație, dispăru cu desăvârșire.

— Monsieur Cooper, s'il vous plait, am spus eziând, după care am adăugat cu un accent american pe care îl puteam sesiza până și eu. Est-il la ?*

La celălalt capăt al firului urmă o scurtă pauză. Apoi :

— Da, este aici, spuse străinul într-o engleză perfectă, fără nici un fel de accent, pe care numai britanicii o pot produce ;

— Chiar el la telefon. Pot să vă întreb cu cine vorbesc, vă rog ?

* — Cu domnul Cooper, vă rog. Este acolo ? (lb. franceză). (n.t.)

4

Eram atât de încremenită de emoţie şi surprindere, că m-am zăpăcit. Degetele mele strânseră receptorul într-o încleştare puternică, fierbinte, dureroasă. Mintea mi se golise de tot, iar limba îmi era complet paralizată.

— Alo ? — zise Garth Cooper tăios. Alo ? Mai sunteţi acolo ?

Foarte încet, am spus :

— Da, mă scuzaţi. Nu ştiam că sunteţi la Paris, domnule Cooper. Vă rog să mă scuzaţi dacă am părut surprinsă. Şi, aducându-mi aminte că nu ştie cine sunt am adăugat :

— Aici e sora Ginei, Claire Sullivan.

Acum era rândul său să fie mut de uimire. Am încercat să mi-l închipui, să-mi imaginez expresia lui, dar nu puteam.

— Tocmai am sosit de la New York în vacanţă — am spus — şi se pare că Gina nu este aici. Nu ştiţi, cumva, întâmplător, unde se află ?

Se făcu din nou linişte un moment. Apoi :

— Gina nu ştia că veniţi, nu-i aşa ? spuse pe neaşteptate. N-a amintit nimic de asta.

— Nu, totul a fost o hotărâre de moment. — mă simţeam dintr-odată slăbită şi periculos de aproape

de lacrimi. Toate gândurile mele liniştitoare despre Gina izvorau din presupunerea că ea era cu Garth Cooper. Constatarea că el este înapoi la Paris în timp ce, aparent, ea era încă la Londra, devenise teribil de iritantă.

— Domnule Cooper, dacă ştiţi unde este... — cedai, neştiind ce cuvinte să aleg.

— Ultima dată am văzut-o la Londra, spuse. Am zburat împreună vinerea trecută, seara, şi sâmbătă i-am făcut cunoştinţă cu cineva pe care ea dorea să-l cunoască, cineva cu legături în lumea show-business-ului. Ştii, probabil, că dorea să facă film.

— Atunci, ultima dată aţi văzut-o...

— ... sâmbătă pe la prânz. Sunt la Paris de sâmbătă seara, dar urmează să mă întorc din nou la Londra mâine dimineaţă. Poate că aş putea să fac ceva cercetări pentru dumneavoastră ? !

Nu ştiam ce să spun. Eram încă aşa de înspăimântată în urma constatării că temerile cele mai grozave se adeveriseră, că tot ceea ce puteam să realizez era o confuzie totală.

— Poate că ar trebui să discutăm totul mai în detaliu, spuse Garth Cooper după un moment. Aveţi vreun program în seara asta ?

— Nu, am spus, amorţită.

— Vreţi să cinăm împreună ?

— Bine,... dacă nu sunteţi prea ocupat.

— În nici un caz, spuse el vioi. Staţi în apartamentul Ginei ?

— Da.

— Este în regulă dacă vin pe la ora 8 :30 ?

— Da,... da, e-n regulă. Vă mulţumesc domnule Cooper.

— Pentru nimic, domnişoară Sullivan, spuse, foarte plăcut şi teribil de curtenitor.

Iar circuitul păcăni cu un aer de finalitate, când puse receptorul la loc.

Aveam timp la dispoziţie, dar nu ştiam cum să-l cheltui. Ar fi trebuit poate, să-mi petrec după-amiaza, vizitând Luvrul, sau Notre-Dame sau Sacré-Coeur, aşezată pe înălţimi la Montmartre, dar n-avem tragere de inimă să joc rolul unui turist. Eram prea îngrijorată. La un moment dat, m-am gândit să renunţ la întâlnirea cu Garth Cooper şi să plec imediat la Londra dar, când am sunat la agenţia de bilete nu aveau nici un loc disponibil pentru cursele de noapte dincolo de Canal. Dintr-un impuls am făcut o rezervare pentru cursa Air France de dimineaţă şi apoi m-am frământat un timp dacă să iau din nou legătura cu prietenul meu de la Scotland Yard. Până la urmă i-am telefonat detectivului-inspector Fowles, mai mult pentru liniştea mea decât cu speranţa că această acţiune va produce rezultate uimitoare. Dar n-aveam noroc : nu era la serviciu. Am lăsat numele şi numărul meu de telefon întrebându-mă dacă n-ar fi fost mai bine să vorbesc cu altcineva. M-am decis însă că, dacă tot voi fi mâine dimineaţă la Londra, nu era necesar să mai dau explicaţii telefonice unui străin. Liniştindu-mă în această privinţă, am început să mă întreb dacă eram pregătită să cred ce-mi spusese Garth Cooper, când vorbisem mai devreme cu el la telefon. Nu era imposibil să mă fi minţit şi de fapt să aibă vreo legătură

cu dispariţia Ginei. Îmi spuneam că trebuie să am grijă să nu fiu prea credulă, când mă voi întâlni cu el astă-seară.

Într-un târziu, incapabilă să mai suport interiorul apartamentului, am ieşit să mă plimb pe malul râului, dar începu să plouă şi a trebuit să mă întorc înapoi în Rue St. Tomasine. Timpul trecea : Candy-Anna revenise de la lucru şi pleca din nou, grăbită, la o întâlnire la şase şi jumătate. Rămasă din nou singură, am făcut o baie, m-am schimbat încet şi pe la şase fără un sfert stăteam la fereastră, privind nervos afară în stradă.

Începusem să mă întreb cum arăta. Cum arătau, în general, englezii ? Oamenii au o impresie stereotipă despre spanioli, italieni şi francezi ca fiind bruneţi, zvelţi şi despre suedezi, danezi şi norvegieni ca fiind înalţi, blonzi şi curtenitori. Germanii sunt blonzi şi joviali, cu tendinţa de îngrăşare, iar slavii — blonzi şi trişti cu înclinaţii către melodramă. Dar englezii ? Oare o fi blond sau brunet ? Gras sau slab ? Retras sau fluşturatic ? Poate, mă gândeam, recurgând la o imagine familiară, va fi tipic Noii Anglii, o rămăşiţă a regiunii unde m-am născut şi am crescut. Logica, mai degrabă decât instinctul, îmi spunea că este puţin probabil. Omul asta este european, nu american. El va gândi, va acţiona şi va vorbi ca un european.

Aveam prea puţină experienţă atunci, ca să ştiu că englezii nu se considerau parte din Europa, aşa cum nu se considerau nici parte din America. Jos, în stradă, se opri un taxi şi inima mea tresări, anti-

cipând, dar din el coborâră, în mod evident, doi francezi, iar nervozitatea mea scăzu. Mă uitam pe stradă, în sus şi în jos. Erau pe-acolo o femeie, doi copii... şi în spatele lor, un bărbat scund cu trăsături europene moderate. În cealaltă direcţie, mai veneau din susul râului doi bărbaţi, de o naţionalitate incertă, care nu erau împreună. Tocmai mă întrebam dacă vreunul din aceştia ar putea fi Garth Cooper, când acesta apăru.

Nici până astăzi nu ştiu de ce am fost aşa de sigură de identitatea lui, imediat ce l-am văzut pentru că, în mod evident, nu ieşea în evidenţă ca fiind străin pe pământ franţuzesc, dar n-a existat în mintea mea nici un dubiu. Poate că, cheia naţionalităţii lui stătea tocmai în mersul său uşor şi firesc ; francezii sunt întotdeauna fie grăbiţi, fie stau degeaba. Hainele sale erau uşoare, dar nu în sensul că n-ar fi avut formă. Din contră, costumul său avea o croială impecabilă, dar îl purta cu un aer degajat, ca şi când ştia că nu este nevoie să se străduiască pentru a arăta prezentabil. Nu avea pălărie sau umbrelă şi părea că nu ia în seamă ploaia măruntă. Iată pe cineva care se aştepta ca în fiecare după-amiază să plouă câte puţin şi care ar fi fost surprins dacă nu se întâmpla aşa. Ţinea mâinile în buzunar. În timp ce-l priveam îşi netezi, absent, părul cu mâna dreaptă, iar apoi, cu o privire rapidă în lungul străzii traversă până la trotuarul de sub fereastra mea şi dispăru în clădire.

Am simţit cum mă cuprinde nervozitatea, urmată de panică. Niciodată n-am fost bună la primele întâlniri. Cu o serie de mişcări bruşte şi neîn-

demânatice m-am ridicat, mi-am aranjat rochia, examinându-mi nervoasă gulerul şi privind în oglindă, să-mi verific ţinuta. Aş fi dorit să fiu la patru mii de mile distanţă, când sună soneria.

Cu mişcări foarte lente, m-am îndreptat către uşă şi am deschis-o.

Zâmbi politicos, fermecător, nepăsător.

— Domnişoara Sullivan ?

— Domnule Cooper ? — am spus, cam prea rece, după care am deschis uşa un pic mai larg. Vă rog să intraţi.

— Mulţumesc. Trecu nepăsător pragul. Părul lui, care părea brunet de la distanţă, era de fapt şaten deschis ; am remarcat iarăşi ticul său de a-şi netezi părul cu mâna, ca şi când ar fi crezut mereu că e în dezordine. Era înalt, dar nu exagerat şi, fără să aibă o construcţie prea solidă, reuşea să lase această impresie. Se părea că ar face bine faţă unor eventuale adversităţi. Avea un nas drept, o gură nostimă şi ochi mari, deschişi la culoare şi de nepătruns.

— Pot să vă ofer ceva de băut ? — am spus stânjenită.

— Nu, mulţumesc, spuse. Au cea mai îngrozitoare sticlă de whisky încuiată undeva în dormitor, dar pentru că întotdeauna o scot foarte mândre, n-am inima să le spun că este de nebăut. Hai, mai bine, să mergem direct undeva, să luăm masa. A propos, trebuie să-mi cer iertare pentru că am sugerat ora opt şi jumătate în loc de şapte şi jumătate. Am uitat că americanii mănâncă întotdeauna mai devreme.

— „Când eşti la Roma"..., am murmurat, neştiind ce altceva să spun.

— „Fă ca romanii ?" — adăugă el. Sau fă cum face sora ta şi poartă-te la fel ca în colţişorul tău din Mahattan ?

— Asta-i doar ca să mă apăr. Te poţi simţi aşa de străin aici...

— Deprimant, nu-i aşa ? încuviinţă el, luându-mă prin surprindere. Francezii se uită întotdeauna de sus la oricine care nu este născut în Franţa, dar să nu te deranjeze treaba asta. Există alţi oameni pe care îi urăsc mai mult decât pe americani şi ăştia sunt englezii. N-au reuşit încă să uite ce s-a întâmplat la Waterloo. — Se îndreptă către uşa pe care o deschise pentru mine, zâmbind. Va fi plăcut, ca variaţie, să iau masa cu un străin, ca şi mine.

Întrucât îşi petrecuse săptămâna trecută luând masa în oraş, cu Gina, nu-mi dădeam seama de ce considera perspectiva cinei cu mine ca o variaţie, dar n-am încercat să discut despre asta. Mi-am deschis poşeta, am verificat dacă am cheile şi apoi, m-am întors automat să văd dacă totul e-n regulă. El mă aştepta la uşă. Lumina de pe coridor îi arunca raze piezişe pe faţă şi, trecând pe lângă el am ridicat, fără motiv privirea şi am constatat că se uita la mine cu o privire impasibilă, închisă, care nu trăda nimic.

Am trecut mai departe, faţa mă furnica şi îi simţeam prezenţa în spatele meu, în timp ce mergeam pe coridor spre lift. Plutea o linişte ciudată, incomodă. Tocmai îmi căutam în minte un mod de a sparge această linişte când îl auzii spunând încet :

— Deci aşa ar arăta Gina, dacă n-ar fi subponderală şi prea fardată.

Intenţionase să-mi facă un compliment, dar i-am luat remarca drept neloială şi nedreaptă faţă de Gina.

— Gina e foarte drăguţă, am spus cu uşurinţă, fără să gândesc.

— N-am spus că n-ar fi, replica el deschizând uşile de la lift când acesta ajunse pe etaj.

Mi-era imposibil să las conversaţia să continue pe această notă îndoielnică, aşa încât i-am spus, în timp ce ne urcam în lift şi el închidea uşile după noi :

— Aş vrea să pot fi şi eu aşa zveltă şi atentă cu silueta mea, cum e Gina.

Apăsă butonul pentru parter şi cuşca începu să se desplaseze încet în jos.

— Eh, nu mi-aş face atâtea griji, să fiu în locul tău, spuse. Chiar că n-ai nevoie.

Îl luasem prea în serios. Faţa începu să mă furnice iarăşi şi m-am întors într-o parte ca să-mi ascund stinghereala. Din fericire, înainte de a fi nevoie să continuăm conversaţia, am ajuns în holul de la intrare şi am ieşit în stradă. Garth chemă un taxi şi, în timp ce eu mă strecuram înăuntru, l-am auzit spunând şoferului, într-o franceză impecabilă :

— Le Cicero, s'il vous plait.*

* — La Cicero, vă rog. lb. fr.) n.t.

— Ai mai fost vreodată la Paris înainte ? — mă întrebă apoi, neutru, după ce taxiul porni.

— Nu, i-am răspuns. E prima mea vizită în Europa. Îmi încolţise un gând. Ai fost vreodată în America ?

— Am fost la New York, spuse, dar mi s-a spus că acesta nu reprezintă America mai mult decât Londra reprezintă Anglia.

— Ţi-a plăcut ?

— Ei, bine, da, spuse el sincer. Ştiu, se presupune că ar trebui să mă înfior şi să spun că a fost cumplit dar, de fapt chiar mi-a plăcut. Am avut o panoramă frumoasă a clădirii Pan Am.

— Asta e aproape de unde locuiesc eu !

I-am povestit cum puteam vedea clădirea de la fereastra apartamentului meu.

— Ai unul din acele apartamente mari, moderne, cu tot confortul imaginabil ? — îndrăzni el.

— Ei, nu-i considerat modern, i-am răspuns, întrucât are o vechime de cel puţin zece ani dar, probabil că ar putea părea mare oricui care a trăit înainte într-o celulă. Iar în ceea ce priveşte înlesnirile, deşi destule, sunt imaginare, nu imaginabile. Dar are o vedere bună, mi se potriveşte şi acolo mă simt acasă, aşa că n-ar trebui să mă plâng.

Râse.

— Parc-ar fi apartamentul meu de-aici de la Paris !

— Ai şi unul mai mare la Londra ?

— Un pic mai mare. Dar nu-mi place să locuiesc în apartamente. Locul preferat este căsuţa mea

de la ţară, într-un sătuc numit Holmbury St. Mary din Surrey.

— Vrei să spui că satele englezeşti chiar au nume ca Holmbury St. Mary !

Era amuzat.

— Asta e un exemplu foarte modest de nume tipic al unui sat englezesc. De obicei au nume mult mai exotice decât ăsta. Numele meu preferat este cel al unui sătuc din West Country numit — îţi vine să crezi ! — Compton Pauncefoot,... Ei, şoferul ăsta a ales o rută directă, dar prea puţin pitorească ! Cred că se poate şi mai bine.

Se aplecă în faţă şi începu să vorbească în franceză. Am reuşit să înţeleg doar „Champs Elysees“ şi „Place de la Concorde“ şi „La Madeleine“. Şoferul clătină din cap, cunoscător şi întoarse maşina pe o stradă laterală.

— Pentru că este prima ta noapte la Paris — zise Garth Cooper — trebuie să arunci măcar o privire, în treacăt, câtorva locuri interesante.

În timp ce vorbea, maşina coti şi intră pe „Avenue Victor Hugo“ iar, la capătul bulevardului larg vedeam splendoarea inundată în lumină a Arcului de Triumf şi a Arcului de „l'Etoile“. Traficul vuia pe lângă noi, în jurul nostru, în spatele nostru. Fiecare părea că îşi conduce maşina cu o cutezanţă nepăsătoare.

— Întotdeauna este aşa un trafic la Paris ? — am adăugat cu îndoială, amintindu-mi de ritmul susţinut al străzilor new-yorkeze, cu nenumăratele intervale dintre semafoare şi intersecţii.

— Întotdeauna, veni răspunsul crispat.

Am ajuns la Arcul de Triumf, l-am ocolit şi ne-am repezit pe Champs Elysées. Erau lumini prin copaci, mulţimea se plimba pe trotuare şi, în depărtare, la capătul bulevardului ce părea fără sfârşit se zăreau şi mai multe lumini, o sclipire a unei iluminaţii şi mai mari, de care ne apropiam.

Am suspinat.

— E frumos, nu-i aşa ? zise omul de lângă mine. Eu niciodată nu mă satur.

— Frumos ! — am rostit cu reproş, ochii mei sorbind tot ceea ce puteau să vadă, însetaţi de şi mai mult. Ce subestimare !

— Totul se subestimează acolo de unde vin eu, spuse el. E plăcut să auzi pe cineva căruia nu-i e teamă să fie entuziasmat.

Am traversat o versiune mai mică, L'Etoile, şi ne-am continuat drumul pe Champs Elysées. Clădirile se înşirau, de-acum pe ambele părţi ale drumului, cafenele şi restaurante enorme, cu mese înşirate pe trotuare şi o mulţime de oameni.

— Parisul învie noaptea. Când ne vom întoarce pe aici mai târziu, încă va mai fi multă lume.

— Londra e la fel ?

— Nu. Londonezii sunt rezervaţi şi se simt bine doar la cluburile lor particulare. Sau, se înghesuie în bodegi mici şi pline de fum, să vadă câtă bere pot să bea până la ora închiderii.

— Chiar aşa de ciudaţi sunt englezii ?

— Trebuie să facem ceva ca să păstrăm iluzia că suntem complet diferiţi de orice altă rasă.

Ajunsesem la o porţiune enorm de largă şi de întinsă din Place de la Concorde ; cu dexteritate,

taxiul nostru se strecura printre celelalte maşini care ţeseau linii orizontale şi verticale în faţa noastră. Ajungând la La Madeleine ne-am îndreptat spre nord şi apoi spre est pe Rue St. Honoré intrând pe Rue de Rivoli, care trecea pe lângă Luvru.

— Mi-ar place să intru acolo să arunc o privire, am spus, melancolică, amintindu-mi că a doua zi dimineaţa trebuia să plec la Londra, şi m-am gândit: „O să mă întorc. În momentul când aflu ce s-a întâmplat cu Gina, am să revin aici".

— Te interesează arta, cumva ?

— Sunt doar amatoare, şi-atât.

— Muzica ?

— Şi aici, doar amatoare.

— Asta înseamnă că trebuie să fii profesionistă în vreun fel !

Am râs.

— Predau literatura engleză — aşa că pot spune că măcar aici sunt profesionistă !

— Foarte interesant. Apropo, ce cred în realitate americanii despre Shakespeare ?

— Bănuiesc că majoritatea sunt conştienţi că s-a născut la Stratford-on-Avon şi nu Stratford, Connecticut.

— Mă surprinzi. În luna august la Stratford-on-Avon îţi poţi închipui că eşti la Stratford, Connecticut. Predomină atât de mult accentele americane pe High Street, încât mi se pare firesc să cred că este oarecum o figură naţională în America.

Am zâmbit.

— Oamenii care îşi pot permite o vacanţă la Stratford-on-Avon sunt de obicei oameni care au primit un nivel de educaţie rezonabil.

— Îţi place Shakespeare ?

— Da, — foarte mult.

Am crezut, în acest moment, că va spune şi el ceva despre propriile preferinţe, dar n-a făcut-o. S-a aplecat în schimb către şofer să-i mai spună ceva, şi când se mişca, lumina de afară arunca pe moment o rază pe faţa lui, accentuându-i linia fină a nasului şi bărbiei.

Undeva, foarte departe, în cele mai adânci ascunzişuri ale fiinţei mele, inima îmi bătu un pic mai tare, după care se linişti ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Se întoarse din nou cu faţa către mine zâmbind fermecător de firesc.

— Aproape am ajuns. Sper că nu te deranjează micul ocol făcut înainte de masă.

— Din contră, mi-a făcut mare plăcere — am spus. Îmi simţeam gura uscată. Mâinile îmi erau încleştate de tensiune şi a trebuit să-mi relaxez, conştient, fiecare deget.

— Îţi mulţumesc.

Un glas mut îmi şoptea în creierul meu mohorât : **nu aşa. Te rog, nu aşa.**

De când am fost suficient de mare ca să înţeleg diferenţele dintre fete şi băieţi, se pare că am avut o înclinaţie deosebită către bărbaţii care nu numai că erau complet nepotriviţi, dar nici nu manifestau vreun interes vizavi de persoana mea. Mult timp

am crezut că am reuşit să trec peste asta, dar acum începusem să mă întreb dacă într-adevăr aşa era. Îmi părea însă că această slăbiciune a mea rămăsese în stare latentă şi acum manifesta semne vizibile de trezire, începând să-mi tulbure din nou existenţa.

Mâinile mi se încleştară din nou. Mă uitam pe geam, fără să zăresc nimic, până când maşina opri.

Odată ieşită din taxi, mă găseam pe o stradelă îngustă care dădea într-un bulevard larg, şi dintr-odată ne croiam drum într-un restaurant foarte intim, numai pluş, unde chelnerii roiau ca nişte molii albe şi negre şi un maître d'hotel impunător se îndreptă către noi, traversând covorul gros.

— Bonsoir, Monsieur Cooper, bonsoir, mademoiselle... *

Se înclină graţios, ne întinse mâna şi făcu semn unei subrete să ne însoţească până la o nişă retrasă. Îmi uitasem temerile avute cu câteva minute înainte ; simţindu-mă grozav de importantă, ca din elita supremă, am permis chelnerului să tragă scaunul şi să mă ajute să mă aşez, tot atât de atent ca şi când fiinţa mea ar fi fost la fel de delicată ca şi cel mai fin porţelan. Mi se înmână apoi un meniu ; mă uitam ameţită la toate acele nume franţuzeşti şi nu ştiam de unde să încep.

— Vrei să încerci pentru început nişte melci franţuzeşti ?

— Nn-nu am destul curaj pentru aşa ceva — am rostit, copleşită de laşitate. Oricum, asta este

* — Bună seara domnule Cooper, bună seara, domnişoară (lb. fr.) n.t.

doar prima mea seară la Paris. Nu există ceva franţuzesc, dar nu chiar atât de exotic ?

— Vichyssoise ? *

— Da, ar fi bine.

Am mai analizat un timp meniul şi ne-am decis. Un chelner ne-a luat comanda iar Garth alese un vin. În fine, când nu mai rămăsese nimic de făcut decât să aşteptăm să ne fie servită masa, ne-am relaxat. Sau cel puţin el s-a relaxat. Eu eram prea tensionată, prea nerăbdătoare să atac subiectul Ginei, şi totuşi, neştiind cum să încep, până la urmă tot el a fost cel care a vorbit primul.

— Sper că nu sunt prea insistent, spuse el, dar mie tot nu-mi este clar de ce te-ai decis să vii aici dintr-odată, aşa, fără să-i spui nimic Ginei. Nu-mi pari a fi o fetiscană zăpăcită de teapa lui Candy-Anna, aşa încât acţiunile tale par cu atât mai izbitoare cu cât sunt aşa de nefireşti. De ce te-ai decis să vii ?

Am ezitat pentru o clipă, jucându-mă cu şerveţelul alb ca zăpada, netezindu-l în braţe foarte atent înainte de a răspunde :

— Asociatul tău nu ţi-a spus nimic ?

— Asociatul meu ? spuse el uimit. Lilian Jantzen ? Dar ce are ea de a face cu decizia ta de a veni la Paris ?

— Gina m-a sunat din apartamentul lor sâmbătă, ca să mă determine să vin.

* — Vichysoisse — supă cremă de cartofi cu praz, care de obicei, se serveşte rece, deseori dreasă cu arpagic tocat mărunt — n.t.

Mă decisesem să nu-i spun adevărul.

— Părea atât de impresionată de Europa, insista atât de mult că se simte extraordinar — încât imaginaţia mea s-a aprins şi am luat această decizie ridicolă de moment. Ştiam că Gina are de gând să se întoarcă la Paris luni, aşa încât m-am gândit să-i fac o surpriză şi să sosesc luni seara — oricum însă i-am trimis o telegramă prin care o anunţam despre asta, pentru ca sosirea mea să nu o şocheze prea tare. Dar când am ajuns aici, am aflat de la Candy-Anna că nu se întorsese încă din Anglia şi ea habar n-avea unde este. De aceea ţi-am telefonat azi — mi-am închipuit că, întrucât ai fost cu ea la Londra, ai putea şti cum să iau legătura cu ea.

— Mi-e teamă să nu ştiu decât foarte puţin în plus faţă de tine.

Ochii lui, întrebători, interesaţi i-au întâlnit pe ai mei. Era imposibil să-i pot citi gândurile sau să ghicesc dacă era la fel de cinstit cum părea.

— După cum ţi-am spus la telefon, continua el, Gina era foarte nerăbdătoare să intre în lumea filmului — cred, ca de altfel multe alte modele tinere şi de succes. Din întâmplare, soţul asociatei mele, Eric Jantzen, care este un artist de oarecare renume în Londra are nişte prieteni în lumea filmului şi am crezut că ar fi posibil s-o pună pe Gina în legătură cu o serie de contacte valoroase. Discutasem cu el această chestiune înainte, iar el îmi spuse că ar fi încântat s-o cunoască, aşa încât, sâmbăta trecută când eram amândoi la Londra, am reuşit să le fac cunoştinţă. Bănuiesc că el a invitat-o acasă să bea

ceva împreună, ceea ce ar explica prezența ei în apartamentul familiei Jantzen, chiar dacă nu mai explica nimic altceva. Nu văd de ce oare a făcut o convorbire cu America din apartamentul unor persoane aproape necunoscute. N-are pur și simplu nici un sens. Și ce-a spus ?

Sosirea supei mi-a oferit timp să-mi pot hotărî răspunsul.

— A tot încercat să mă convingă de un timp încoace să-mi petrec o vacanță în Europa, — am spus cu grijă, după retragerea chelnerului. Cred că acest telefon a fost, mai mult decât orice, un gest impulsiv, necugetat din partea ei. Un fel de gest „nostim", vesel, dacă realizezi ce vreau să spun. Știu că pare ciudat, dar o cunoșteai pe Gina un pic, nu-i așa ?

Îmi sorbeam încet supa, bucuroasă de șansa de a nu-l privi în timp ce vorbeam.

— Gina este genul de om capabil să telefoneze la New York cu taxă inversă dintr-un apartament străin din Londra doar ca să-mi spună „de ce naiba nu vii să fim împreună ?" E tocmai ceea ce ar face.

Zâmbi. Cumva, zâmbetul lui mă făcu să mă simt stânjenită, deși nu știam de ce. Era un zâmbet prietenos, sincer, deschis și natural. Nu era nimic sinistru în jurul său dar, cu toate astea, senzația de stânjeneală nu mă părăsea.

— Știi, de fapt, eu n-o cunosc pe Gina foarte bine, rosti el după un timp. Deși am cunoscut-o în urmă cu șase săptămâni, n-am văzut-o de prea multe ori până acum două săptămâni, când m-am întors la Paris de la Londra. Chiar și atunci am ieșit cu ea

în oraș doar de câteva ori. Avea necazuri cu un fost logodnic foarte dificil.

— Da, spusei. Mi-a scris și mi-a spus că l-a întâlnit din nou pe Warren la Paris.

— Îl cunoști ? Am crezut că este un tip drăguț, chiar dacă un pic cam stupid. Dacă ar fi avut un dram de bun simț și-ar fi dat seama că ultimul mod de a o cuceri pe Gina era acela de a alerga după ea ca un terrier înfuriat, căruia îi place să latre. A întâlnit-o pe Gina, întâmplător, când eram împreună și, deși ni s-a alăturat să bem ceva și întâlnirea începuse destul de plăcut, a existat totuși o scenă destul de inutilă înainte să poată fi convins să se retragă.

— Cred că a fost destul de jenant pentru tine.

— Ei, de fapt îmi părea rău de amândoi — pentru el din cauză că distrugea foarte atent imaginea pe care încerca s-o formeze în ochii Ginei, și pentru ea, din cauză că îmi pare rău de oricine are de a face cu un logodnic dificil. Ea era mult mai jenată decât mine. Eu abia dacă eram implicat— n-o cunoșteam suficient de bine pentru ca scena respectivă să aibă vreun impact asupra mea.

— Candy-Anna vorbea de tine ca și când ai fi marea dragoste din viața Ginei ! — am adăugat încet.

— Candy-Anna citește prea multe reviste romantice. — și el vorbea încet. Ochii îi erau limpezi și nepreocupați. Nici n-a prea fost timp pentru astfel de melodramă.

Acum eram convinsă că deviază de la adevăr.

— Probabil că pentru ea a însemnat enorm de mult faptul că tu şi cu Gina aţi plecat împreună la Londra, — am spus eu paşnic. E tocmai genul de om care se leagă de aşa ceva şi pe urmă face din ţânţar, armăsar.

Îşi sorbea şi el încet supa, încercând, fără efort, să pară nonşalant şi fără griji.

— Probabil.

Am roşit, fără să ştiu de ce, abia sesizând că acest comentariu succint era de fapt o respingere. Mă străduiam din răsputeri, tamponându-mi gura cu şervetelul, să caut febril în minte un mod de a schimba subiectul.

— Oare familia Jantzen nu ţi-a spus că Gina a dat acest telefon de la ei de-acasă ? — am spus într-un sfârşit, amintindu-mi că prietenul meu de la Scotland Yard îi contactase pe Jantzeni în timpul verificării sale de rutină. N-au zis chiar nimic ?

— Nu i-am văzut pe Jantzeni încă de sâmbătă, devreme, adăugă el. Am luat toţi masa împreună cu Gina. După aceea eu am fost ocupat tot timpul week-end-ului cu probleme personale şi apoi duminică seară am revenit la Paris.

— Dar de atunci n-ai mai vorbit cu ei — cu asociatul tău ?

— Ba da, zise el. Am vorbit cu Lilian azi dimineaţă, dar niciodată nu discutăm la telefon altceva decât afaceri. E prea costisitor. — zâmbi. Noi, europenii nu avem pasiunea voastră, a americanilor pentru convorbiri la distanţă.

— Asta în nici un caz nu este una din pasiunile mele de bază. — am adăugat sec, aducându-mi

aminte de micile facturi telefonice ruinătoare care soseau în plicurile galbene, discrete, ale companiei de telefoane.

— Ah, da, spuse. Uitasem. Ai alte pasiuni de bază mult mai interesante. Cum a început să te intereseze Shakespeare ?

După cum am descoperit în timpul serii, era extrem de abil şi canaliza conversaţia precis în direcţiile care-l interesau. Pe tot parcursul mesei lungi, elaborate şi delicioase m-am surprins vorbind ca un străin mai mult decât de obicei ; vinul era tare, se suia la cap ; limba îmi părea încurajată să dea viaţă unui volum surprinzător de detalii. I-am vorbit despre Noua Anglie şi despre New York, o viaţă nouă şi o lume nouă, despre părinţii mei, munca mea şi pasiunile mele. Am vorbit despre teatru, film, cuvântul scris, cuvântul vorbit şi m-am surprins, spre uimirea mea, spunându-mi opiniile, în mod direct, realist, în situaţii în care reticenţa m-ar fi făcut, în mod normal, să mă retrag sau să şovăi. În fine, în timp ce stăteam faţă în faţă la o cafea neagră şi un Grand Marnier, am realizat că acum el cunoştea o mulţime de lucruri despre mine în timp ce eu încă nu ştiam absolut nimic despre el.

— La ce colegiu ai fost ? am spus, ştiind că sistemul educaţional englez era foarte diferit de cel american, dar bănuiam ca oricum, trebuie să fi urmat vreo formă de pregătire mai avansată. Vreau să spun universitate, nu colegiu.

— N-am urmat o universitate, spuse netulburat. Tatăl meu a dat faliment, aşa că am fost pus să

muncesc de la o vârstă fragedă, ca David Copperfield.

— Oh, am zis, neştiind ce să spun altceva. Dar ai absolvit liceul — ai obţinut diplomele obişnuite ?

— Cu un pic de noroc am reuşit, întrucât tatăl meu, prudent, a reuşit să prevină falimentul, până când am împlinit şaptesprezece ani, dar n-ar fi avut nici o importanţă dacă ar fi fost necesar să părăsesc şcoala mai devreme. A fost una dintre acele şcoli unde simpla participare presupune deschiderea, mai târziu, a tuturor uşilor, indiferent de meritele academice. Spun „presupune" pentru că lucrurile s-au schimbat şi acum trebuie să înveţi totuşi ceva când mergi la şcoală — o idee revoluţionară, ce-i drept ! Tatăl meu ar fi fost şocat.

— A murit ?

— Da, şi poate că-i mai bine pentru el. Lumea lui a murit odată cu al doilea război mondial. După aceea, la sfârşitul anilor patruzeci şi începutul anilor cincizeci, au avut loc multe schimbări, prea multe pentru el.

Vorbea simplu, cu milă, dar fără regret.

— Mama mea a murit şi ea curând după aceea. Am o soră în Noua Zeelandă şi trei mătuşi celibatare în Norfolk, dar în afara lor, sunt la fel de lipsit de rude ca şi tine... Nu ştiu încă dacă trebuie să mă bucur sau să-mi pară rău. Cred că eşti mai puţin îngrădit dacă n-ai rude, dar...

— Mai singur, am adăugat. Mă întrebam cum reuşise să-şi câştige banii în condiţiile în care nu moştenise nimic de la tatăl său.

— Când ţi-ai cunoscut asociatul ? De mult ?

— Da, am cunoscut-o pe Lilian acum zece ani, pe când lucram ca vânzător într-un magazin de sticlă şi porţelan, din Londra. Eu eram vânzător, iar ea una dintre cele mai bune cliente ale mele. Într-o zi, la vreo şase luni după ce ne-am cunoscut, m-a întrebat dacă n-aş vrea să încerc să lucrez pentru ea, în loc să vând pentru magazin. Era interesată să importe sticlă şi porţelan din Franţa, pentru a le vinde apoi la Londra — cunoştea oameni care lucrau în acest domeniu, în care lucrase şi ea şi a crezut că va putea să creeze o piaţă importantă de la război încoace... Eh, ca să scurtez povestea, avea bani şi fler şi ştia ce trebuia făcut. Eu n-am făcut decât să vând un produs competitiv. Până să ne trezim bine, am şi devenit asociaţi la o firmă mică dar înfloritoare de export-import între Anglia şi Franţa.

— Înţeleg. Nu-mi prea venea să cred că fusese doar un simplu vânzător. Era atât de diferit de imaginea convenţională pe care o aveam despre cum trebuia să arate un vânzător...

— Dar îţi... îţi făcea plăcere să vinzi ?

— Îmi făcea plăcere să mă ocup de sticlă şi porţelan. În special de sticlă. Sticla poate fi atât de frumoasă şi de minunată... Întotdeauna am văzut actul de vânzare ca nimic altceva decât un mod de a spune oamenilor care îşi pot permite, că nu există altă manieră mai plăcută şi estetică de a-şi cheltui banii. Cunoşti ceva despre sticlă ?

— Absolut nimic.

Începu să vorbească despre asta, întrerupându-se doar ca să mai comande cafele și coniac. Timpul, fără înțeles și importanță, trecea plutind obscur.

— Desigur că Lilian știe mai multe decât mine, spuse într-un sfârșit după ce îmi vorbise un timp cu autoritatea și entuziasmul unui expert. Ea m-a învățat tot ce știu — fraza făcea oarecum nota discordantă ; făcu un gest amuzat și nerăbdător cu mâna ca și când ar fi vrut să alunge orice dublu înțeles, după care adaugă direct : E o femeie remarcabilă.

— Da, am zis. Te cred. Dar soțul ei ? El n-are nici o parte din această afacere ?

— Dumnezeule, nu! — Lilian n-ar accepta așa ceva ! Oricum, Eric este un artist, cu propria lui carieră — ultimul lucru din lume care l-ar face ar fi să se implice într-o muncă birocratică de rutină.

— Înțeleg.

— Desigur, a fost puțin mai delicat când eu și Lilian am început acest proiect. Cred că Eric a fost puțin suspicios dar n-avea nici un motiv de îngrijorare. Pe mine nu mă interesează, din punct de vedere romantic, o femeie cu zece ani mai mare decât mine, iar Lilian, pur și simplu nu este interesată de nici un punct de vedere romantic. Ea e îndrăgostită de porțelanurile și sticla ei.

Mă întrebam de ce simțea nevoia să-mi puncteze acest lucru ; era ca și când devenise dintr-odată defensiv pentru un subiect care-i crease multe dificultăți în trecut.

Dintr-un impuls, cu mintea la Gina, am întrebat :

— Știi cumva dacă vreunul dintre Jantzeni ar putea ști unde este Gina ? Sunt foarte îngrijorată din pricina ei.

Părea surprins.

— Adevărat ? Și de ce ? Cred că i-a plăcut atât de mult Londra în timpul week-end-ului, încât s-a decis să mai rămână câteva zile. În fond și la urma urmei este un model independent și are voie să facă ce-i place. Și dacă Eric s-a oferit cumva să o prezinte unor contacte din lumea show-business-ului este evident că o să mai stea până îi va cunoaște.

Am încuviințat. Întrucât nu-i spusesem adevărul în legătură cu telefonul isteric primit de la Gina, nu mă așteptam să-mi înțeleagă îngrijorarea.

— Ai luat legătura cu agenția pentru care lucrează ? Poate au aflat ei ceva.

— Candy-Anna a vorbit cu ei azi, dar nu știu nimic. De fapt au fost chiar iritați că n-a venit la lucru. Aveau pentru ea un angajament complet nou.

— Hm... tăcea. Am să-i întreb mâine dimineață pe Jantzeni, dacă știu ce s-a întâmplat cu ea.

Era cât pe ce să-i spun că mă hotărâsem să merg eu însămi la Londra, dar m-am abținut în ultima clipă. Ar fi fost prostește să am prea multă încredere în el. Nu aveam decât cuvântul lui că n-o văzuse pe Gina de sâmbătă după-masă și deja bănuiam că minimaliza importanța asocierii lui cu ea. Dintr-odată m-am simțit obosită, deprimată ; scânteierea vinului se potoli, iar strălucirea serii părea că se topește în neant. Și apoi, dintr-odată mâna lui o acoperi încet pe a mea, într-un gest neașteptat din par-

tea lui, iar vocea lui preocupată şi totuşi firească se auzi încet :

— Ştii, n-ar trebui să-ţi faci griji. Sunt sigur că totul e-n ordine.

Am simţit cum lacrimile îmi înceţoşau privirea şi o apăsare bruscă îmi răni gâtul pentru că îmi dădeam seama că vrea să fie bun.

— Mai vrei cafea ?

— Nu, am spus, făcând un efort şi stăpânindu-mi tulburarea. Nu, mulţumesc. Mă simt complet sătulă ! A fost cea mai grozavă masă şi m-am simţit foarte bine.

— Vrei să mergem undeva să mai bem ceva ?

— Nu, nu, serios, nu mai pot, îţi mulţumesc foarte mult.

Starea de îngrijorare pentru Gina mă învăluia din nou şi mi s-a făcut dintr-odată frică să nu izbucnesc în lacrimi în faţa lui şi să-i spun mai multe decât era cazul în legătură cu precizarea mea.

Se uită la ceas.

— Ei bine, noaptea abia a început, spuse încet. Nu e nici miezul nopţii. Nu vrei să mergem în Montmartre şi să te duc sus la Sacré-Coeur să vedem luminile oraşului ? Sau preferi să ne plimbăm un pic pe Champs Elysées ? Eşti prea obosită şi preferi să te întorci în apartament ?

Aproape am rostit : „Da, dacă vrei să mă scuzi“ ... dar n-am făcut-o. M-am uitat la faţa lui şi, dintr-odată am uitat starea depresivă şi teama că-mi pierd autocontrolul. Nu mai conta de-acum. Nimic nu mai conta decât că eram cu el şi că eram în Paris.

Doream să-mi amintesc această seară pentru tot restul vieţii şi nu vroiam să stric o viitoare amintire încheind-o prea brusc.

Spontan, am zis :

—Oh, mi-ar place foarte mult să stau într-una din acele cafenele de pe Champs Elysees şi să privesc cum trece lumea.

El râse şi zise :

— De ce nu ? E o sugestie splendidă.

Achită nota de plată, lăsând bancnotele aruncate neglijent peste ea fără să aştepte restul, după care am plecat, printre plecăciunile chelnerilor şi călduroasele urări ale şefului de restaurant. Afară era cald şi cerul de noapte scânteia în reflexele a milioane de lumini, iar pietrele pavajului sunau sub tocurile înalte ale pantofilor mei.

Următoarele trei ore au rămas vagi în amintirea mea, nu pentru că eram prea obosită să mi le amintesc, ci pentru că au trecut atât de repede încât după aceea mintea mea nu era în stare să-şi amintească decât detalii împrăştiate. Îmi puteam aminti fumul ţigării lui Garth, care se ridica în aerul nopţii când stăteam la cafeneaua de pe Champs Elysées, flacăra chibritului reflectată în ochii săi deschişi la culoare, umbra mâinilor lui deasupra mesei. Îmi pot aminti zgomotul traficului care trecea atât de aproape de trotuarul larg, murmurul trecătorilor care se plimbau, intensitatea continuă a limbii străine vorbite peste tot în jurul meu dar când încerc să-mi aduc aminte acum nu pot auzi vocile noastre şi nici ce anume spuneam. Mai târziu am luat un taxi până la un local din Montmartre, unde am dansat şi am

mai băut un pic, dar nu-mi amintesc să fi fost obosită şi nici nu-mi amintesc clar locurile pe care le-am vizitat, până când, într-un târziu, orele timpurii ale dimineţii ne-au găsit aşezaţi pe treptele de la Sacre-Coeur şi tot Parisul era întins în faţa noastră sub o lună de vară.

— Oh ! — am rostit, şi această silabă fără sens reflecta tot ceea ce simţeam în acel moment, bucurie că seara aceasta depăşise pentru mine orice aşteptări, amărăciune că se termina şi aproape sigur că nu se va mai repeta, vinovăţie că am putut uita de Gina atât de uşor, când ea îmi ocupase atât de mult gândurile. Şi, în timp ce oftam şi mă uitam la oraş, el îmi spuse firesc, din apropiere :

— Cât intenţionezi să mai stai la Paris ?

Magia se năruise. Nu ştiu dacă-mi punea această întrebare pentru că dorea să mă vadă din nou sau pentru că dorea să ştie ce intenţionez să fac în continuare în legătură cu Gina. M-am mişcat un pic, îndepărtându-mă uşor de el.

— Nu ştiu, am spus. Planurile mele sunt incerte.

— Ce s-a întâmplat ? — zise el după o clipă.

— Nimic ! — eram surprinsă. De ce ?

— Am crezut că poate te-a deranjat ceva.

— Nu. Aş dori doar să fie cât mai multe seri ca aceasta.

— Nu văd de ce n-ar mai fi.

N-am răspuns.

— Din păcate nu pot să amân călătoria asta de mâine la Londra, pentru că altfel aş face-o. Voi fi

la Londra în următoarele cinci zile, probabil o săptămână. Dacă ai în vedere să vii în Anglia...

— N-am nici un fel de planuri pentru moment, am spus un pic cam abrupt şi m-am îndreptat din nou către zidurile fantomatice ale catedralei Sacre-Coeur. O să mă gândesc la asta dimineaţă.

— N-ai putea să te gândeşti chiar acum un pic ? îi auzeam paşii uşori în spatele meu. Aş vrea să te mai văd şi mi se pare fără sens să petrecem următoarele zile în oraşe diferite.

— Eh, am rostit încercând să par firească şi reuşind doar să fiu dură şi falsă. Nu mă îndoiesc că vom supravieţui cumva.

Am crezut că-mi va da o replică iute şi deşteaptă, dar el tăcea. Surprinsă de această reacţie neaşteptată m-am întors să mă uit la el. Faţa îi era liniştită, gura umbrită şi ochii la fel de nepătrunşi ca întotdeauna.

— Îmi pare rău, am rostit, simţindu-mă mizerabil. Am spus o neghiobie. Te rog să mă ierţi.

Zâmbi imediat.

— Nici nu meritam altceva, spuse pe un ton plăcut. Nu era treaba mea să-ţi spun cum să-ţi petreci vacanţa. Eu sunt cel care ar trebui să cer iertare.

— Nu, eu...

— Of, la naiba cu scuzele şi toate celelalte ! exclamă el cu o izbucnire bruscă, puţin caracteristică, de nerăbdare şi, în următoarea clipă, fără nici un avertisment, am simţit cum braţul lui îmi cuprinde mijlocul şi buzele lui reci şi tari le apăsau pe ale mele.

— Și iartă-mă și pentru asta, dacă crezi că este nevoie de scuze — spuse și, după o secundă îmi dădu drumul. Și dacă tot suntem la capitolul scuze, mi se pare potrivit să le prezint pe toate odată... Ți-e frig ?

— Un pic, dar nu mult — am zis, agățându-mă de orice scuză care ar fi putut explica de ce-mi dispăruse culoarea din obraji și de ce tremuram.

— Hai să mergem înapoi în piață și să luăm un taxi.

Douăzeci de minute mai târziu, taxiul se oprea în fața casei unde se afla apartamentul Ginei și Garth îi spuse șoferului să aștepte. Mă însoți până la ușa de la intrare și când am început să-i mulțumesc pentru seara petrecută, scoase portofelul și extrase din el o carte de vizită.

— Și mie mi-a plăcut la fel de mult ca și ție. Uite, aici este adresa și numărul meu de telefon, — în caz că te răzgândești în legătură cu venirea la Londra sună-mă când ajungi și o să vin să te văd. Iar dacă rămâi la Paris te voi suna eu imediat ce am posibilitatea să mă întorc de la Londra.

Cartea de vizită era netedă și rece între degetele mele fierbinți iar eu priveam amețită adresa și numărul de telefon. Am încercat din nou să-i spun „mulțumesc", dar n-am fost în stare.

— Atunci, noapte bună, Claire.

— Noapte bună, Garth.

Mă sărută din nou scurt și dispăru. Am intrat în clădire închizând ușa și m-am sprijinit de ea. Am auzit liftul cum se apropia de parter, zgomotul ușilor care se deschideau și apoi se închideau în urma mea, urcușul la etaj, după care am rămas nemișcată

în bezna apartamentului, amintindu-mi tot ceea ce rămăsese nespus între noi. În sfârșit, după mult timp am întins mâna și-am aprins lumina.

Aproape imediat am zărit biletul. Era rezemat de telefon și Candy-Anna scrisese pe el : SUNĂ-L PE WARREN CUM AJUNGI. URGENT !

Am scos o ușoară exclamație. Scotocind prin poșetă, am găsit bucățica de hârtie necesară și am început să formez numărul cu o mână instabilă, tremurătoare.

* * *

— Dumnezeule, Claire rosti Warren jalnic. E aproape ora trei dimineața ! Ce te-a apucat să suni la ora asta ? Doar nu sunt bufniță.

Instantaneu m-am învinovățit pentru neglijență. Pierdusem orice noțiune a timpului și nu mă uitasem nici o clipă la ceas.

— Îmi pare groaznic de rău, am spus, năucită. Dar tocmai am intrat și am văzut biletul lui Candy-Anne care spune să te sun imediat ce ajung, ca și când ai avea un mesaj urgent.

— Doamne Dumnezeule, mintea aia de găină chiar nu e-n stare să transmită nici un mesaj cum trebuie ? Nu, te-am sunat să aflu dacă te-ai decis sau nu să te duci mâine în Anglia. Dacă ți-aduci aminte, se opri el plin de reproș, ai spus că ai să mă suni după-amiază la serviciu să-mi spui ce-ai hotărât.

— Of, fir-ar să fie ! Am uitat complet ! eram din nou năucită de neglijența mea.

— Da, zise Warren politicos. Să înțeleg că te-ai hotărât să nu te mai duci ?

— Ah, aaa... nu, am rostit confuză. M-am decis să mă duc. Mi-am rezervat un loc la cursa Air France de mâine dimineață. Îmi... îmi pare rău, Warren ar... ar fi trebuit să te anunț...

Ofta.

— Primul lucru mâine dimineață o să sun la Air France să văd dacă mai au vreun loc disponibil — care este numărul cursei ? Nu, ia stai, de fapt dacă mă gândesc mai bine, n-am să reușesc în nici un caz să iau cursa de dimineață. Nu pot să plec de la serviciu, fără să-i anunț din timp. Uite cum facem — am să-ncerc să prind cursa de mâine seară. La care hotel te-ai gândit să stai ?

— N-am nici cea mai vagă idee, am spus, fără vlagă, realizând acum că ultimul lucru care-mi lipsea la Londra era compania lui Warren, și nu știam cum să-l abat de la acest curs inexorabil.

— Du-te la Regent Palace. Sau la Strand Palace.

Și înainte ca să apuc eu să-i spun că aș fi preferat să stau într-un hotel englezesc, printre englezi, el continuă :

— Iar eu am să încerc mai întâi la Regent Palace și dacă aflu că n-ai tras acolo, am să încerc la Strand Palace. Dacă nu ești nici acolo, atunci ne în-

tâlnim în holul de la Regent Palace joi, la ora nouă dimineața.

— Da, am încuviințat moale, prea epuizată ca să mai comentez.

— Apropo, unde naiba ai fost în seara asta ? Am sunat, am sunat și până la urmă, la miezul nopții am dat peste Candy-Anna. Începusem să cred că ai dispărut și tu. Eram îngrijorat.

Era ceva vag mișcător în grija lui bine intenționată.

— Am fost să văd Parisul, am zis.

— Sper că nu singură ! — părea șocat.

— Bineînțeles că nu, am spus sec. E-n regulă, Warren, îmi cer iertare că nu te-am sunat așa cum aranjasem...

— Dar, ... — mă întrerupse și apoi își dădu seama că uitase bunele maniere. Îi simțeam curiozitatea cum penetra parcă firul de telefon care ne lega, dar n-a avut nici curajul și nici neobrăzarea să mă întrebe în mod direct cine fusese însoțitorul meu.

— Da ? — am spus binevoitor.

— Nimic. Ne vedem mâine seară, da ?

— Da. Mulțumesc mult, Warren.

— Cu plăcere, spuse el la modul clasic. Și acum la revedere, Claire.

— Pa.

Am pus la loc receptorul cu un oftat de ușurare și m-am băgat în pat cât am putut de repede. Ultimul meu gând înainte să mă cufund în inconștient a fost acela de a mă întreba ce ar fi zis Warren dacă ar fi știut că am petrecut seara cu Garth Cooper.

Cursa mea pleca la ora zece, dar l-am văzut imediat ce am intrat în sala de aşteptare pentru plecări. Stătea lângă fereastră citind „Le Figaro". Soarele de dimineaţă arunca raze piezişe pe faţa sa delicată şi am văzut că expresia lui era calmă şi retrasă într-un efort de concentrare. M-am oprit fulgerată locului. Tocmai mă întrebam cum Dumnezeu nu mi-a trecut prin minte că vom fi în aceeaşi cursă, când ridică ochii de pe ziar, ca şi când ar fi ştiut că este privit, şi ochii noştri se întâlniră. L-am văzut cum aruncă deoparte ziarul ca şi când nu mai avea nici un fel de însemnătate pentru el, şi se îndreptă firesc către mine.

5

— Deci te-ai hotărât până la urmă să vii la Londra ! Ultimele urme de mirare se topiră într-o expresie de satisfacţie. Speram să vii. Când te-ai hotărât ?

— Ah, nu demult, — am spus nesigur şi am simţit cum începeam să roşesc datorită răspunsului evaziv.

— Ai avut probleme cu rezervarea biletului ?

— Nu.

Din fericire, în acel moment era anunţată chiar cursa noastră şi atenţia îi fu abătută de la mine. Am trecut prin filtrul de control şi cinci minute mai târziu eram aşezaţi în avion, aşteptând momentul când vom începe să ne deplasăm către pistă, pentru decolare.

— Eşti o persoană cam imprevizibilă, nu-i aşa ? — murmură Garth încet. Credeam că te cam hotărâseşi să rămâi la Paris.

Am zâmbit incomodată.

— M-am mai gândit.

— Zău ? Sau ai avut tot timpul în plan să vii la Londra ?

— De ce crezi asta ?

— N-are importanţă. Îmi zâmbi. Principalul e că eşti aici. Îţi place să zbori ?

— Uneori îmi displace un pic mai puţin decât altora.

— Asta cred că o să fie un zbor bun — vremea este perfectă.

Am încercat să par entuziasmată, dar cred că fără prea mult succes.

Râse.

— Ai răbdare şi-ai să vezi !

S-a adeverit că a avut dreptate şi zborul a fost perfect, atât de perfect încât până şi eu am uitat să mai fiu nervoasă, gândindu-mă la multele mii de picioare de neant dintre mine şi sol. Am decolat uşor, am planat fără efort la vest de Paris, iar soarele strălucea orbitor peste pământul aflat departe în jos.

Stewardesa ajunse lângă umărul lui Garth.

— Doriţi să beţi ceva, domnule ?

— Da, zise Garth şi apoi, întorcându-se către mine : Ar trebui să sărbătorim, ca să marcăm prima ta vizită în Anglia. Ce-ai zice de nişte şampanie ?

— Oh, — am rostit, uluită de ideea şampaniei înainte de masă şi m-am gândit, plutind, cât de şocaţi ar fi fost părinţii mei de acest lucru. Ei bine, ar fi bine, am spus vinovată. Minunat, de fapt.

Garth se întoarse către stewardesă.

— Şampanie, pentru două persoane.

Avionul continua să plutească şi dintr-odată, uitându-mă pe fereastră am văzut coasta, licăririle albe ale valurilor care se spărgeau de înălţimile ac-

cidentate ale coastei franceze. Tocmai scoteam o exclamaţie de plăcere când sosi şampania.

— Bea, zise Garth. Aproape am ajuns.

— Dar nici măcar n-am traversat Canalul încă!

— Asta o să dureze doar cinci minute.

Mi s-a părut că a durat şi mai puţin. Nici nu părăsisem bine coasta Franţei, când am văzut cum se apropia coasta Angliei.

— Unde se afla White Cliffs ?

— Suntem mult mai la nord, cred.

Am lăsat Canalul în spate. Sub noi se vedea un râu, un enorm estuar. Mici pătrate mozaicate de câmpie înconjurau fiecare oraş pe unde treceam şi treptat zona devenea des populată şi am bănuit că ne apropiem de Londra.

— Vezi râul ăla şerpuitor de acolo ?

Am încuviinţat.

— Ăla e.....

— Tamisa. Se pare că vom zbura deasupra centrului Londrei.

Şi apoi urmă partea cea mai grozavă. Avionul lua un curs vestic, paralel cu râul şi am putut vedea Tower Bridge, Tower of London, Domul Catedralei St. Paul, turlele a mii de biserici, Parlamentul, Westmister Abbey...

— Exact ca în fotografii, — am spus uimită ca şi când mereu aş fi suspectat că aparatul de fotografiat minte. Păreau să fie nenumărate poduri peste apă, unele cu o structură solidă, brută, altele elaborate, în stil gotic, pline de fantezie.

Mă uitam fascinată la ele şi aproape că nu mi-am dat seama când avionul a început să coboare, pe dea-

supra suburbiilor din vestul Londrei, către aeroport. Când roţile au atins pământul, zece minute mai târziu eram conştientă, pentru prima dată după un zbor, de regretul că acea călătorie se terminase.

— A fost minunat ! — i-am spus cu sinceritate lui Garth când ne scoteam centurile de siguranţă. Dacă toate zborurile ar fi ca ăsta, aş fi nerăbdătoare să zbor mai des. Şi mulţumesc foarte mult pentru şampanie.

Am avut parte apoi de aceeaşi aşteptare obositoare la vamă şi la imigrări, cu excepţia că el, datorită paşaportului britanic a depăşit mai repede decât mine această maşinărie oficială.

— De unde iau un autobuz până la terminal ? am întrebat, confuză din cauza atmosferei încărcate din aeroport şi uitându-mă după un birou de informaţii.

— Doar nu vrei să te complici cu un autobuz, spuse Garth. Eu nu fac asta niciodată. O să luăm un taxi. Apropo, unde intenţionezi să stai ?

— Warren Morris mi-a sugerat Regent Palace. Sau Strand Palace. Le ştii ?

— Da, spuse el. Ambele sunt foarte centrale. Regent Palace este chiar lângă Picadilly Circus.

— E-n regulă.

Am găsit un taxi şi ne-am îndreptat din nou către est.

Şoseaua era spaţioasă şi modernă, peisajul de ţară din jurul aeroportului era extraordinar de verde şi de proaspăt în ochii mei, dar, după scurt timp, peisajul acesta făcu loc suburbiilor. Pe măsură

Pe ne apropiam de oraş începuri să apară clădiri înalte, moderne, precum şi o şosea masivă, suspendată, care îmi amintea de Pulaski Skyway din afara New-York-ului.

— Nu aşa mi-am imaginat eu Londra, am spus privind. Totul e aşa de modern !

— Te aşteptai să vezi pe toate drumurile trăsuri trase de cai ?

Am râs, uitându-mă la traficul din jur.

— Aşa de multe maşini micuţe, am spus, şi toate merg aiurea, pe partea care nu trebuie. Aproape că nu văd maşini mari.

— Nu e loc pentru ele.

Ne apropiam de centrul Londrei. Treceam pe o şosea principală, largă, numită Cromwell Road, care era mărginită de copaci şi case impozante.

— Casele astea sunt vechi ?

— Nu, destul de noi. Nu cred că vreuna din ele să aibă mai mult de o sută de ani.

Londra se scurgea grăbită pe lângă ferestrele taxiului. Garth îmi tot amintea nume englezeşti, nume familiare şi totuşi ciudate.

— Uite aici e Kensington... Knightsbridge... Parcul din stânga este Hyde Park... Aici e Hyde Park Corner... Picadilly,... Green Park e în dreapta...

— Ce multe parcuri, am spus uimită. Şi ce graţioase sunt casele aici.

Am ajuns la Picadilly Circus şi aproape imediat la hotelul Regent Palace. Garth îi ajută şoferului să-mi descarce bagajul.

— Ce-ai zice să luăm împreună cina astă-seară ? Pot să te sun la şase şi jumătate şi putem merge un-

deva să bem întâi ceva... și voi vorbi cu familia Jantzen îl legătură cu Gina. Bine ?

— Da..., mulțumesc... — eram amețită, copleșită de neobișnuitul acestei noi țări.

— Ai numărul meu de la serviciu, dacă ai nevoie de mine, nu-i așa ? Pe diseară, atunci. Mă atinse încet pe umăr, fără să mă sărute. Au revoir.*

— La revedere, — și... mulțumesc.

Se urcă înapoi în taxi, după care l-am auzit spunând șoferului :

— Str. Half Moon nr. 62, după care se întoarse și ridică scurt mâna către mine în semn de salut, în timp ce mașina se depărta de trotuar.

Am rămas privind cum mașina întorcea către Picadilly Circus și apoi, simțindu-mă amețită, am părăsit strada intrând în hotel.

* * *

Din fericire aveau o cameră disponibilă la etajul cinci și, după ce am despachetat bagajul și mi-am refăcut machiajul, m-am așezat pe pat și am telefonat la apartamentul din Paris. Aveam o bănuială supărătoare, că imediat ce voi fi părăsit Parisul va reapare Gina, dar suspiciunea s-a dovedit a fi fără temei pentru că la telefon nu răspundea nimeni. Candy-Anna era evident plecată la muncă și nu mai era nimeni altcineva acolo. Mulțumită că Gina lipsea în

* La revedere (lb. fr. în text) n.tr.)

continuare mă întrebam dacă să sun din nou la Scotland Yard. Mi-am amintit că telefonasem de la Paris și îl rugasem pe prietenul meu să mă sune, dar probabil că telefonase în seara precedentă pe care eu o petrecusem cu Garth. Am ezitat. Poate că ar fi mai bine să aștept până când Garth va vorbi cu familia Jantzen. Aveam prea puține informații de oferit Scotland Yard-ului în prezent, și asta pe lângă faptul că, evident, ea nu fusese cu Garth sâmbăta trecută, când mi-a telefonat. Dar al cui cuvânt îl aveam în această privință ? Doar pe cel al lui Garth. Dacă sunam din nou la Scotland Yard, aceștia vor începe să-l interogheze pe Garth, analizându-i fiecare mișcare...

Voi aștepta, m-am gândit : voi aștepta până când o să vorbească cu Jantzenii. Instinctiv m-am ferit să fac vreo mișcare care să-i producă lui o stânjeneală considerabilă și poate să-l înstrăineze de mine. Și pe lângă asta, îl credeam. Eram destul de convinsă că spune adevărul.

Oare ?

M-am dus neliniștită lângă fereastră și m-am uitat înspre Soho. Tot la Garth mă gândeam când, câteva clipe mai târziu, a sunat telefonul și m-am îndreptat spre el să răspund.

— Domnișoara Claire Sullivan ? — spuse centralista din clădire. Un moment, vă rog. Am pentru dumneavoastră o chemare de la Paris.

Pentru o clipă, inima îmi bătea ușurată, după care, în clipa imediat următoare auzeam nu vocea Ginei, cum sperasem, ci pe cea a lui Warren Morris.

— Claire ? Bună. M-am gândit să sun să aflu dacă ai ajuns cu bine şi dacă totul este în regulă cu cazarea. Cum a fost zborul ?

— Bine, mulţumesc. Era drăguţ din partea lui să-mi telefoneze, aşa că am încercat să par veselă. Mi-a plăcut foarte mult.

— Bravo. Uite, am reuşit să obţin un loc la cursa care pleacă la ora şase, în seara asta, aşa că o să fiu şi eu la hotel pe la opt şi jumătate.

— Eu...

— Am vorbit cu recepţia de la hotelul tău şi mi-au rezervat şi mie o cameră pentru astă-seară. Te sun imediat cum ajung.

— Da, dar...

— Hei, să-ţi spun ceva ciudat. Am sunat azi dimineaţă la biroul din Paris al lui Garth Cooper ca să aflu când se întoarce la Paris şi mi-au zis că tocmai a plecat la Londra ! Deci ieri şi probabil şi alaltăieri a fost la Paris.

— Da.

— Vrei să spui că ştiai ?

— Era în avionul meu, azi dimineaţă.

— Serios ? — părea mut de mirare.

— Da, am călătorit încoace împreună. El...

— Dar cum l-ai recunoscut ?

— Poftim ?

— Cum l-ai deosebit de Adam ? Cum aţi ajuns să vorbiţi ?

— Oh, s-a întâmplat că l-am cunoscut aseară. L-am sunat să-l întreb despre Gina şi a trecut pe la mine.

— Zău ? — rosti Warren, aproape nevenindu-i să creadă. Dar de ce nu mi-ai spus, pentru Dumnezeu ?

— Ultima dată când am vorbit cu tine era ora trei dimineaţa şi nu erai prea receptiv la o poveste mai lungă. Şi, pe lângă asta, nu aveam nici o veste. Garth spune că n-a mai văzut-o pe Gina de sâmbătă de la prânz.

Părea că Warren era gata-gata să dea glas unor cuvinte grosolane veritabile, dar din fericire se opri la timp.

— S-ar putea să fie adevărat, am spus impasibilă. Iau masa cu el astă-seară aşa încât sper să aflu mai multe amănunte atunci.

— Iei masa ? — zise Warren, uimit. Cu el ? Astă-seară ?

— Da, aşa că n-o să fiu aici când soseşti. Dacă aflu ceva te sun imediat ce vin.

— Dar... — rămăsese fără grai. Apoi urmă : Crezi că e un lucru inteligent ? Drace, n-aş vrea să dispari şi tu ! Nu poţi să schimbi, şi să beţi ceva la ora nouă ? Atunci am să pot să vin şi eu, să am grijă ca totul să fie în regulă...

Începusem să cred că era mai bine dacă Warren s-ar fi născut în alt secol. Ar fi fost bun de cavaler care salvează domniţe nefericite.

— Te rog să nu-ţi faci griji — am spus politicos. Sunt destul de capabilă să am grijă de mine şi nu cred deloc că domnul Cooper este implicat în traficul cu carne albă. O să vorbim diseară, Warren — sper să ai parte de un zbor bun. Îţi mulţumesc pentru telefon.

Am reuşit să scap de el fără să par prea grosolană, dar am avut senzaţia că încrederea lui în modul meu de gândire suferise o lovitură mortală. M-am oprit pentru o clipă şi am simţit că propria mea încredere se clătina. Era oare posibil ca luciditatea să mă fi părăsit temporar şi să fi făcut o greşeală îngrozitoare având încredere în Garth? Dintr-odată mă trecu un fior pe şira spinării. Căutând febril în poşetă am găsit cartea lui de vizită, am ridicat receptorul şi am rugat-o pe centralistă să încerce să-mi obţină acel număr.

Puteam auzi cum suna telefonul la celălalt capăt al firului. Şi apoi :

— Cooper-Jantzen — bună ziua, rosti o voce feminină. Cu ce pot să vă fiu de folos ?

— Bună ziua. Puteţi să-mi spuneţi care este obiectul dumneavoastră de activitate ? Efectuez o analiză pentru o cercetare de piaţă.

— Ne ocupăm de importul şi exportul de sticlă şi porţelan între Anglia şi Franţa.

— Înţeleg. Mulţumesc.

— Doriţi să vorbiţi cu doamna Jantzen ?

— Nu, mulţumesc. Domnul Cooper este ?

— Nu, îmi pare rău, dar domnul Cooper este plecat din ţară în prezent.

— Da. Înţeleg. Mulţumesc. La revedere.

Am pus încet receptorul la loc. Garth îmi spusese cu o seară înainte că afaceri urgente în Londra îi împiedica să mai rămână la Paris, dar aparent afacerea nu era chiar aşa de urgentă ca el să sune la birou. Aş fi dorit, cu ciudă, să fi întrebat când îl aşteaptă să se întoarcă la Londra, dar apoi m-am în-

trebat dacă nu avea cumva propriile motive să se întoarcă fără să-i spună asociatului. Poate că, la urma urmei nu era atât de cinstit cum îl credeam.

Neliniştea, vagă şi nebuloasă, îmi întuneca pentru o clipă mintea. Am alungat-o, hotărâtă să nu-mi las imaginaţia să mă înşele şi, luându-mi poşeta, am coborât repede şi am ieşit din hotel ca să explorez Picadilly Circus.

Nu m-am plimbat prea departe, pentru că se părea că stressul şi oboseala din ultimele zile aleseseră chiar acea după-amiază ca să se răzbune pe mine şi, când am revenit la hotel, am petrecut restul după-amezii odihnindu-mă. La ora cinci m-am sculat, m-am spălat şi m-am schimbat ; la şase şi jumătate tocmai îmi făceam ultimele retuşuri la machiaj, când sună telefonul. Era Garth, în hol. Inima şi mâinile tremurânde am ieşit din cameră o secundă începu să-mi bată un pic mai tare. Cu gura uscată mai târziu şi am coborât în hol să-l întâlnesc.

— Ce frumoasă eşti ! spuse îndreptându-se către mine. Nu arăţi deloc obosită. Nimeni n-ar crede că ţi-ai petrecut dimineaţa bând şampanie la treizeci de mii de picioare deasupra Canalului Mânecii. Ai mai făcut ceva deosebit în după amiaza asta ?

— Nu, am încercat doar să-mi revin de pe urma şampaniei de azi dimineaţă ! Dar tu ? Te-ai dus la serviciu ?

— De fapt n-am vrut s-o anunţ pe Lilian că m-am întors, până azi la ora cinci după-amiază. Trebuie să admit că şi eu aveam nevoie de somn ca şi tine, aşa încât m-am dus direct acasă. Apropo, vor-

bind de Lilian, am crezut că vei fi interesată să-i cunoşti pe cei doi Jantzeni şi i-am invitat să bem ceva împreună la clubul meu, înainte de masă. Sper că eşti de acord. ?

— Da, da, sigur. Aş vrea să-i cunosc. Ai întrebat-o pe doamna Jantzen în legătură cu Gina, când ai vorbit cu ea ?

— Da. — Îmi deschise uşa şi ieşirăm în stradă. După care continuă : De ce nu mi-ai spus că ai telefonat la Scotland Yard ca să investighezi telefonul Ginei ?

Mi-am ţinut respiraţia. Îmi simţeam obrajii cum încep încet să ardă şi mă întrebam cum am putut să fiu aşa de proastă să nu prevăd această întâmplare.

— Lilian îmi spunea că a venit pe la ei un om de la Yard, ca urmare a telefonului dintre tine şi Gina. Bănuiesc că tu eşti cea care a sugerat Yardului să facă aceste investigaţii.

— Da, am spus cu fără prea multă tragere de inimă, prea stânjenită ca să mă uit la el. Eu am fost.

Un taxi trase lângă noi văzând mâna ridicată a lui Garth, şi în timp ce ne urcam în maşină, Garth îi spuse şoferului numele clubului său.

— Ce te-a făcut să crezi că era de competenţa Scotland Yard-ului ? — întrebă Garth, curtenitor, în timp ce intram în vârtejul din Picadilly Circus şi ne înghesuiam în traficul din jurul lui Eros. Ce te-a determinat să intri în legătură cu ei ?

După o clipă am rostit :

— Eram îngrijorată.

— Îmi închipui că erai, zise Garth, dacă te-ai deranjat să suni la Scotland Yard de la New York.

Nu eram în stare să răspund.

— Mai exact, ce-a zis Gina în timpul covorbirii ? — continuă el. Trebuie să fi spus mai multe decât ceea ce mi-ai sugerat tu.

— Am fost doar întrerupte, am răspuns în grabă. Şi când am depistat de unde venea convorbirea şi am telefonat acolo, nu mi-a mai răspuns nimeni. Cred că am intrat în panică.

Se uita la mine ciudat, ca şi când ar fi bănuit că încă nu-i spuneam tot adevărul, dar n-a comentat în nici un fel.

— Ce-au spus Jantzenii ? — am zis încurcată, poticnindu-mă puţin. Ştiau ceva care ar putea lămuri situaţia ?

— Nu chiar. De fapt, Lilian a lăsat-o pe Gina să intre în apartament, după care ea s-a grăbit să iasă să se întâlnească cu cineva câteva minute. Eric, cu care Gina dorea sa vorbească despre legăturile lui din lumea spectacolelor, a fost reţinut şi se pare că, atunci când a ajuns acasă, Gina plecase deja. A bănuit că ea nu a mai avut răbdare să-l aştepte şi nu s-a mai gândit la asta până când, ceva mai târziu, a apărut poliţia ca să facă cercetări. Înainte ca ei să sosească, el încercase să-i telefoneze la hotel să-şi ceară scuze că a încurcat-o, dar i s-a spus că plecase în seara aceea.

— Înainte, sau după ce a fost în apartamentul familiei Jantzen ? — am întrebat repede.

— Nu cred că s-au deranjat să mai stabilească asta. A sunat la hotel înainte de sosirea poliţiei — înainte să afle că ceva nu era în regulă. În acel moment nici nu avea de unde să ştie că Lilian o lăsase

pe Gina să intre în apartament. Când poliția i-a spus că ea trebuie să fi fost acolo, el a presupus că eu am avut vreun motiv să-i dau drumul să intre, deși nu-mi dau seama de ce a crezut așa ceva. Oricum pe mine nu mă interesa să-l ascult vorbind despre contactele lui din lumea spectacolelor.

— Dar ai o cheie de la apartamentul familiei Jantzen ?

— Da, am locuit acolo cândva și mi-au făcut o cheie. O mai folosesc încă, din când în când, ca să întrețin clienții. Așa facem întotdeauna, pentru că e mult mai spațios decât al meu. Din acest motiv și Lilian are o cheie de la căsuța mea de la țară din Surrey, întrucât, foarte rar sunt clienți care doresc să-și petreacă week-end-ul la țară.

Eu mă gândeam însă, din nou, la Gina.

— La ce hotel stătea ?

— Westbury, lângă Bond Street.

— Atunci, dacă am putea dovedi că a plecat de la hotel după ce mi-a dat mie telefon, asta înseamnă că a părăsit în siguranță locuința Jantzen !

— Sunt sigur că oricum este în siguranță, spuse Garth deschis. Să fiu sincer, cred că a plecat în căutarea uneia dintre relațiile de care ne vorbea Eric sâmbătă la prânz. Când ei i s-a părut că el o uitase, sâmbătă seară, bănuiesc că și-a pierdut răbdarea și s-a decis să nu mai aștepte. Este exact ce-ar face Gina — să alerge ca din pușcă în ideea că ar putea să cucerească lumea spectacolului de una singură.

— Credeam, am zis, că n-o cunoști pe Gina prea bine.

Zâmbi ușor. :

— Nu mă crezi, așa-i ? Se uita afară pe fereastră. Uite, asta este clădirea Pall Mall, spuse absent. Și asta este Palatul St. James. De aici cotim pe strada St. James și din nou în Picadilly Circus.

Mă uitam pe fereastră, fără să văd nimic.

— Crezi că i s-a întâmplat ceva cât a fost în apartamentul familiei Jantzen ? — mă întreba el dintr-odată.

Am încuviințat din cap, fără să mă uit la el.

— Părea speriată ?

— Da.

— A țipat ? A suspinat ? A strigat după ajutor ?

— Nu... nu, doar a închis în mijlocul convorbirii fără nici un avertisment.

— Ciudat... Mi se pare că dacă, de exemplu, ar fi intrat un hoț și ar fi acostat-o, ar fi țipat chiar de la apariția lui. Dar dacă a închis de bună voie, atunci explicația cu hoțul pare puțin probabilă.

— Da, am rostit nehotărâtă. Cred că da.

— De fapt nu cred să i se fi întâmplat mare lucru. De ce ar dori familia Jantzen să-i facă vreun rău ? Aproape că n-o cunosc. Nu există nici un motiv să-i fie teamă de ei.

— Nu...

— Presupun că poliția a stabilit deja momentul când ea a părăsit Westbury, așa că, dacă vrei, luăm legătura cu ei astă-seară, să aflăm detaliile exacte și să raportăm că lipsește în continuare.

— Și dacă stabilim că a părăsit hotelul după ce a dat telefonul și nu înainte...

— Vom şti că n-a păţit nimic cât a fost acasă la Jantzeni. — ezită puţin. Eşti sigură, spuse, eşti chiar aşa de sigură că n-a băut prea mult ? Nu-mi place să te întreb aşa ceva, dar e singura explicaţie la care mă pot gândi.

— Nu sunt sigură că nu — am spus dintr-odată. Şi dacă asta ar fi unicul motiv, ar fi deja înapoi la Paris.

— Asta aşa e.

Am depăşit Picadilly printr-o reţea de străduţe mici.

— Aici e Mayfair, spuse Garth când trecurăm pe lângă o serie de case elegante şi câteva magazine de elită. Aproape am ajuns la club.

Taxiul făcu la dreapta şi trase în faţa unei case impunătoare cu coloane de marmură, care flancau uşa de la intrare.

— Am ajuns.

Ieşi primul şi mă ajută să cobor pe trotuar, lângă el, după care plăti şoferului. În timp ce acesta plecă, am intrat în casă şi am trecut printr-o serie de holuri, pe lângă o scară monumentală cu balustrade din fier şi am intrat într-un mic bar, foarte intim, care dădea într-o alee.

— Se pare că n-au ajuns încă spuse Garth uitându-se în jur la cei aflaţi în cameră. Vrei să-i aşteptăm afară sau crezi că e prea răcoare ?

— Nu, prefer să stăm afară.

Mă însoţi până la o masă umbrită de o umbrelă multicoloră şi când ne aşezam, sosi un chelner să ne ia comanda.

— Un Tom Collins ? — am rostit nesigură.

Ospătarul zâmbi arogant.

— Încearcă un gin tonic, spuse Garth, şi pentru că am încuviinţat recunoscătoare, adaugă către ospătar — şi un Martini sec, te rog.

În timp ce ospătarul dispărea în bar, un bărbat şi o femeie trecură pe lângă el şi se apropiară de alcea noastră. Îi zări şi Garth o secundă mai târziu şi îi salută ridicând mâna.

— N-am reuşit să te găsim ! — zise femeia. Ce faceţi acolo, ascunşi sub umbrela aia ridicolă ?

— N-ai citit în ziar că asta a fost cea mai fierbinte după-amiază de iulie din ultimii treizeci de ani ?

Râseră şi, pe măsură ce se apropiau de noi, eram surprinsă, pentru că nu erau de loc aşa cum mi-i închipuisem eu. Cred că mă aşteptasem să văd un cuplu sofisticat, lustruit, soţia strălucitor de eficientă, soţul strălucitor de artistic. Dar era puţină strălucire. Lilian Jantzen era plinuţă, blondă şi bine, dar nu nemaipomenit de bine îmbrăcată ; purta un costum din pânză de in albastru marin cu accesorii albe convenţionale. Îmi amintea de o soţie care, primind o invitaţie neaşteptată în oraş, înşfacă la repezeală primul articol de îmbrăcăminte din garderobă ca să-l îmbrace absentă, timp în care îşi planifică lista de cumpărături pentru a doua zi. Eric Jantzen era şi el tot plinuţ şi blond, cu un zâmbet jovial care, instantaneu îmi aduse aminte de rasa mult mai evidentă a vânzătorului american. Reflectam amuzată ce ironie a sorţii era ca Garth, care cel puţin arăta ca şi când ar fi putut avea talent artistic, era vânzător,

în timp ce Jantzen, care arăta ca un vânzător, era de fapt artist.

Garth făcu prezentările. Au fost multe zâmbete și strângeri de mână, după care toți ne-am așezat. Chelnerul se întoarse aducând băuturile noastre și luă comanda familiei Jantzen ; am remarcat că Lilian și nu Eric, a dat comanda, și asta fără să-l consulte.

— Ce drăguț, spunea Lilian abesntă, privind în jurul său prin curtea interioară. Locul asta s-a îmbunătățit. Începuse să-și scoată mănușile. Ei bine, bun venit în Anglia, domnișoară Sullivan ! Îmi pare rău că v-ați îngrijorat atât de mult din pricina surorii dumneavoastră.

— La amândoi ne pare rău, spuse soțul ei. Părea că vrea să facă o corecție. Amândoi. Nu înțelegem ce s-a putut întâmpla. Am crezut...

— Ai vorbit cumva din nou cu Scotland Yard ? mi se adresă Lilian fără să-l aștepte să termine. Mai au ceva noutăți ?

— Nu, i-am spus. M-am gândit să iau legătura cu ei mai târziu.

— Sunt aproape sigură că nimic nu i s-ar fi putut întâmpla, spuse ea liniștitor. Mi s-a părut a fi o fată foarte capabilă care știe exact încotro să se îndrepte.

— Da, am spus cu îndoială, nesigură dacă o pot recunoaște pe Gina în această descriere. Adică, așa credeți ?

— Oh, da ! — era calmă, încrezătoare. Îmi zâmbi cald și ochii ei își pierdură expresia vagă, abstractă, ca și când mereu s-ar fi gândit la altceva mai important, și se îndulciră într-o nuanță blândă de albastru. Îmi dădeam seama că acum douăzeci de ani, trebuie să fie fost o femeie frumoasă.

— Gina era vivace, inteligentă, ambițioasă. Cum poți fi altfel un model de succes ? Personal cred că probabil a plecat la Roma cu avionul să se întâlnească cu Dino di Lasci, producătorul de filme pe care îl cunoaște Eric. Eric îi vorbise de el sâmbătă la prânz și Ginei i-a intrat probabil în cap, atunci și acolo, să plece la Roma cât mai curând posibil.

— Atunci de ce a mai venit în apartamentul vostru sâmbătă seara ? — am spus ezitând. Dacă nu era cazul să o facă...

— Eric avea de gând să discute cu ea situația în detaliu, dar din păcate el a fost reținut și bănuiesc că până la urmă, ea și-a pierdut răbdarea și a plecat. Îmi imaginez că ar mai fi ajuns încă la timp să prindă zborul de noapte către Roma.

Atunci, Garth, jucându-se alene cu piciorul paharului adaugă :

— Atunci ce rost a avut convorbirea telefonică, Lilian ? De ce să sune în America ?

Eric Jantzen ridică din umeri :

— E tânără și nerăbdătoare — de ce nu ? — pentru prima dată am remarcat că vorbea cu un ușor accent străin pe care nu-l puteam identifica. Dorea ca sora ei să vină în Europa și să împartă cu ea clipele frumoase.

— Dragul meu Eric, spuse Garth, Claire nu a sunat la Scotland Yard pentru că Gina exploda de „Joie de vivre."*

* Dragoste de viață (lb. fr.) nt.

Jantzen reușise să pară perplex. Fața lui rotundă și oarecum comică se încreți între sprâncene.

— Poate că a încercat să intre un hoț — ea s-a speriat și...

— Un hoț, întrerupse Garth. Vrei să spui un răpitor ? Se pare că singurul lucru care lipsește de când cu telefonul, este chiar Gina.

— Ești plin de critică destructivă, Garth — zise Lilian ușor, fără să pară supărată. Se uită la el cu acei ochi albaștri, buni și calzi și îi zâmbi cu acel zâmbet, bun și cald, dar el n-o vedea. Continua s se joace cu piciorul paharului și să privească cum lichidul atingea feliuța de lămâie de pe marginea paharului.

— O țigară, domnișoară Sullivan ? — zise brusc Eric Jantzen către mine.

— Nu fumez, mulțumesc.

— Lilian ?

— Nu, mulțumesc, dragă.

Îi dărui un zâmbet identic, dar vorbi mai absentă, ca și când i-ar fi reproșat că o deranjează. Se uită înapoi la Garth : Ai vreo sugestie constructivă, în loc de critica asta destructivă ?

— Nimic în care să cred. — acceptă țigara de la Eric Jantzen și se scotoci în buzunar după un foc.

— Ah, asta-i ! spuse Jantzen, râzând jovial ca și când Garth ar fi făcut o remarcă inteligentă. Unii recurg la absurd — vizitatori din spațiu, poate. Sau stafii, sau...

— Te rog, dragă. Vocea lui Lilian era atât de extraordinar de liniștită încât a trebuit să mă uit la

ea să văd cât era de supărată. Nu e un lucru pe seama căruia să faci glume.

Jantzen se potoli ca un balon dezumflat.

Chelnerul alese chiar acel moment ca să sosească cu comanda și după aceea am toastat formal și am rămas sorbind politicos din pahare.

— Bănuiesc că nu ți-a sugerat ceva din ceea ce avea în plan, nu-i așa Garth ? spuse Eric, ca și când dorea să dovedească seriozitatea cu care ar putea fi în stare să discute aceste lucruri. Nu ți-a dezvăluit nimic ?

Lilian nu era impresionată. Tocmai se întorcea către mine, deschizând gura să facă o remarcă, în momentul când Garth zise :

— Ar fi trebuit să o facă ?

— Am crezut ca tu și cu ea erați... Se opri, se uită senin în jurul mesei și apoi începu să pară descurajat, când își dădu seama că observația va fi greu de terminat.

— Părea că te... te admira ? — făcu el o tentativă de sugestie. Nu vă vedeați și la Paris ? Am crezut că...

— Serios, dragă — zise Lilian, nu e cazul să faci remarci vulgare ca să ne reamintești că ești artist — își înăbuși un căscat. Era perfect evident că Gina e îndrăgostită de meseria ei și nicidecum de Garth.

Tăcerea lui Jantzen era o negare mult mai elocventă decât orice alte cuvinte. Se făcu o pauză. Apoi :

— Sunt de acord cu tine, Lilian — spuse Garth nepăsător, — dar cred că ne-am simțit bine împreu-

nă în cele câteva ocazii când ne-am întâlnit. Era isteață, amuzantă și antrenantă în felul ei.

Ochii lui îi întâlniră pe ai mei ; privirea pe care mi-a aruncat-o a fost atât de iute, încât după aceea aproape că mă întrebam dacă nu cumva mi-o imaginasem.

— Prefer însă alt gen de distracție.

Sistemul de difuzoare, în surdină, pe care îl folosea clubul pentru anunțuri începu să murmure încetișor în sălile alăturate și am tresărit cu toți când am auzit pronunțându-se numele lui Garth.

Un telefon pentru dl. Garth Cooper... Dl. Garth Cooper... la telefon."

Lilian își ascunse imediat îngândurarea, de parcă s-ar fi făcut reclamă unui articol de îmbrăcăminte și imediat deveni mai atentă.

— Un telefon de afaceri, crezi ? Dar nu știe nimeni că te-ai întors !

— Am telefonat de-acasă firmei Briggs & Douglas azi după-masă în legătură cu contractul Rémy. Vă rog să mă scuzați.

Se ridică și dispăru repede înăuntru, exact când mi-am amintit că mai devreme îmi spusese că își petrecuse după-amiază dormind și că nu i-a telefonat lui Lilian decât la ora cinci, ca s-o anunțe că s-a întors.

Jantzenii se uitau unul la celălalt. Eric Jantzen continua speculativ :

— O fi Thérèse, oare ?

— Poate.

Tăcură. Trecură vreo cinci secunde care se scurseră în neant o dată cu fumul țigării lui Eric. Apoi :

— Cine e Thérèse ? — am întrebat, ezitant, într-un sfârșit.

— Thérèse ? — zise Lilian, vag surprinsă. Nu ți-a spus ?... a fost... logodnica lui. O femeie așa de obositoare ! Am fost așa de bucuroasă când a reușit să scape de logodnă, acum o lună.

6

Pentru o clipă am uitat împrejurimile, am uitat de curtea interioară cu umbrele vesele, am uitat de Jantzeni care erau aşa de plăcut relaxaţi şi totuşi într-un conflict atât de subtil, unul cu celălalt.

Eram din nou la Paris, vorbind cu Garth despre Warren şi Gina, când Garth îmi spunea : „Întotdeauna mi-e milă de oricine are un fost logodnic dificil." Posibilităţile şi răspunsurile începură să-mi fulgere confuz prin faţa ochilor ; dar dacă Gina a întâlnit-o cumva pe Thérèse, dacă Thérèse a făcut o scenă sau a ameninţat-o că dă de bucluc, era de înţeles că Gina s-ar putea să se fi speriat şi să fugă.

Fără să mai aştept ca ideile să mi se mai cristalizeze în teorii, am continuat grăbită :

— Dacă nu mai sunt logodiţi, atunci de ce îl mai caută Thérèse ? Sunt încă în relaţii amicale ?

— Draga mea, spuse Lilian, cu o voce plină de implicaţii, „amical" nu prea este cuvântul potrivit pentru a descrie atitudinea pe care o are Thérèse faţă de Garth. Încă nu a acceptat ruperea logodnei şi, pur şi simplu refuză să fie rezonabilă — sau măcar demnă — în legătura cu această situaţie. S-ar părea că ea crede că dacă aleargă de colo-colo şi dă naştere unor scene pasionale, fiind fanatic de geloasă, el o să cedeze şi o să dea curs căsătoriei. — făcu un gest precis şi pretenţios de dezgust. Aşa de inutil ! Dar, de altfel la ce poţi să te aştepţi de la francezi ? Pentru ei nimic nu este obişnuit sau limitat ; totul nu e altceva decât „La Grande Passion"*.

— Locuieşte la Paris ?

— Nu, locuieşte la Londra şi lucrează pentru Ambasada Franţei. Trebuie să admit că sunt dezamăgit de comportamentul său — până şi francezii ar fi de aşteptat să fie mai rezonabili când e vorba de o poveste de dragoste distrusă ! Dumnezeule, se întâmplă zilnic !

Eric Jantzen spuse whisky-ului său cu ghiaţă :

— Era îndrăgostită de omul ăsta !

— Dumnezeule, omule, nu prea-mi vine să cred că dragostea oferă cuiva scuze ca să se comporte într-o manieră aşa de necivilizată !

Vorbea cu neîncredere, detaşată, ca şi când dragostea ar fi fost o boală neînsemnată ce poate fi înlăturată cu două aspirine şi o aţipeală de zece minute.

— Nu. Thérèse m-a dezamăgit. Era o femeie matură, atractivă... foarte stilată. În anumite privinţe ar fi fost foarte potrivită pentru Garth, deşi, fii atentă că am bănuit de la bun început că va fi prea posesivă ca să tolereze micile flirturi pe care el şi le permite din când în când.

Dintr-odată în aer se făcu răcoare. Mi-era frig şi mă simţeam părăsită.

---

* La grande Passion — Marea pasiune (fr. în orig.).

— Când cineva este logodit, rosti Eric Jantzen, acel cineva ar trebui să flirteze cu logodnica sa, nu cu alte femei.

— Oh, Doamne, dragă, vorbeşti de parcă Garth ar fi un veritabil Casanova ! Ştii la fel de bine ca şi mine că e la fel de încântător cu fiecare femeie pe care o cunoaşte — şi sunt sigură că şi domnişoara Sullivan o să mă susţină din acest punct de vedere ! — dar rareori intenţionează să flirteze. Femeile sunt cele care citesc asta în atenţiile pe care el le acordă ! Şi, întrucât Thérèse este patologic de geloasă, e în stare să considere o atenţie cât de mică drept un semn că el încearcă sau chiar are o legătură ilicită.

— Nu cred că Thérèse e mai geloasă decât oricare altă femeie care s-ar afla într-o stiuaţie similiară.

— Nu sunt de acord, spuse Lilian scurt. Era total nerezonabilă. Au făcut foarte bine că au rupt logodna. Dacă s-ar fi căsătorit sunt convinsă că Garth ar fi constatat că este imposibil să trăiască cu ea.

Tăcerea lui Eric Jantzen era din nou elocventă. Impinsă parcă de o forţă să sparg tăcerea, am rostit în grabă :

— A întâlnit-o cumva Gina pe Thérèse ?

Întrebarea mea păru că-i surprinde ; amândoi se uitară pătrunzător la mine, înainte de a se uita unul la celălalt.

— N-a amintit nimic, zise Lilian cu îndoială. N-aş crede că era necesar. Nu, nu-mi vine să cred. Dacă Thérèse ar fi întâlnit-o pe Gina împreună cu Garth, ar fi fost o scenă de toată frumuseţea şi Garth ne-ar fi spus mai târziu. Dar n-a spus nimic.

— M-mă gândeam că dacă ar fi făcut vreo scenă — în apartamentul vostru — dacă Thérese a găsit-o pe Gina cu Garth...

— Dar de ce ar fi venit Thérèse în apartamentul nostru ? spuse Eric Jantzen, din nou încruntat. N-avea nici un motiv s-o facă.

— Poate că l-a urmarit pe Garth până acolo, spuse Lilian. Garth s-ar putea să fi ajuns după ce eu am lăsat-o singură pe Gina în apartament.

— Dar Garth a spus că el n-a fost acolo !

— Poate că totuşi, până la urmă a avut loc o scenă şi nu ne-a spus nimic.

Se uită gânditoare la paharul cu sherry.

— Poate a fost o scenă neplăcută, atât de neplăcută, că a trebuit s-o îndepărteze pe Thérèse de acolo. Apoi Gina, care era şocată şi aiurită a dat telefonul acela. Şi a pus receptorul la loc în momentul când a venit Garth. Se uită înspre mine ignorându-şi soţul. Crezi că are vreun înţeles ?

— Are mai mult înţeles decât orice altă teorie pe care am auzit-o până acum — am spus, ezitând. Dar de ce nu ne-a spus Garth nimic despre asta ? Şi de ce n-a revenit după aceea Gina ca să-mi explice ce s-a întâmplat ? Şi unde este Gina acum ?

Lilian dădu din umeri.

— Poate greşim. Se uită înspre ferestrele franţuzeşti care duceau din bar în curtea interioară. Iată-l că vine... Garth, s-a întâlnit cumva Gina cu Thérèse la sfârşitul săptămânii trecute ?

Garth se opri atât de brusc, ca şi când ar fi fost oprit de o mână nevăzută. Faţa i se întunecă, expresia netrădând nimic.

— Lilian, chiar trebuie să vorbim despre Thérèse ? Era pentru prima dată când îl vedeam furios. Chiar crezi că este necesar ?

— Nu, dragă, spuse Lilian vag, cu acelaşi ton al vocii pe care îl folosea când vorbea cu soţul ei. Nu chiar. Am fost doar răutăcioasă şi indiscretă. Cine era la telefon ? Douglas, în legătură cu contractul Remy ? Ce-a spus ?

— Nu, nu era Douglas. Era o convorbire personală din partea unui prieten.

Se aşeză repede la masă şi bău mai multe înghiţituri, înainte de a se uita la ceas.

— Claire, trebuie să mergem. E mai târziu decât credeam.

— Oh, Garth ! — zise Lilian, jumătate supărată, jumătate cu reproş. După un singur pahar ? Nici măcar n-am avut încă ocazia să discut cu domnişoara Sullivan despre dânsa ! — îmi zâmbi încurajator. Mai vrei un pahar, nu-i aşa, domnişoară Sullivan ?

— Eh, ştiţi... — îmi căutam o scuză, dar până la urmă m-am decis să-i spun adevărul. Deja am băut destul astăzi şi nici nu sunt prea obişnuită să beau, aşa că poate de data asta mă limitez doar la un pahar. Dar vă rog, nu vă opriţi din pricina mea, dacă mai doriţi altul...

— Poate altădată, Lilian — zise Garth. Poate că putem să luăm toţi masa cu Claire, înainte ca să părăsească Londra. Până atunci cred că trebuie să ne scuzaţi.

Lilian oftă resemnată şi făcu un gest de dezamăgire cu mânuţele ei dolofane, cu manichiura îngrijită.

— Cum vrei.

Ne-am terminat băutura şi am intrat în casă, ducându-ne în hol.

— Ei, îmi pare bine că am avut ocazia să ne cunoaştem, zise Eric Jantzen plăcut, când ne-am luat la revedere. Îmi pare rău că a durat aşa puţin. Trebuie să ne mai vedem neapărat înainte să pleci.

— Vă... vă mulţumesc, da, şi mie mi-ar place, am rostit la rândul meu.

Lilian zise :

— Cât intenţionezi să mai stai ?

— N-nu ştiu sigur. Câteva zile, poate.

— Ei, sper să afli în curând veşti bune despre sora ta — îmi lua mâna într-a ei şi o strânse cu compasiune. Garth, o să ne spui şi nouă, nu-i aşa, dacă o să aflaţi ceva noutăţi ? Sunt destul de preocupată, mai ales că, aparent, a ales locuinţa noastră ca să dispară. Cu toate astea, cred că nu i s-a întâmplat nimic deosebit. Poate că totuşi Eric are dreptate şi a plecat la Roma să-l vadă pe di Lasci.

Părea însă a nu fi prea convinsă şi, dacă Eric avea de atât de puţine ori dreptate, atunci această posibilitate era aproape exclusă.

Portarul chemă două taxiuri ; eu şi cu Garth l-am luat pe primul şi, uitându-mă în spate, peste umăr, i-am văzut pe Jentzeni urcându-se în al doilea. Eric Jantzen se opri puţin să mai facă un semn de rămas bun în direcţia noastră.

— Pare destul de simpatic, am spus, ridicând automat mâna drept răspuns. Dar nu-i prea face Lilian zile grele ?

— Întotdeauna au fost așa, de când îi cunosc eu, — zise Garth. Bănuiesc că de-acum s-au obișnuit amândoi.

Se întoarse către mine și dintr-odată apropierea lui păru copleșitoare.

— Îmi pare rău, zise, pentru că te-am grăbit în felul ăsta. Am făcut asta doar... — se opri.

Se făcu liniște.

— Da ? — am răspuns nervos.

Ochii lui deschiși la culoare erau duri și mânioși.

— Vroiam să fiu singur cu tine, spuse el brusc. Vroiam să auzi despre Thérèse de la mine, nu de la Jantzeni.

După o clipă, am adăugat :

— Lilian n-a vrut să fie indiscretă. Se întreba doar dacă...

— Dacă Gina și Thérèse s-au întâlnit vreodată. Nu i-am răspuns la întrebare, așa-i ? Am să-ți răspund acum ție. Da, s-au întâlnit. S-au întâlnit săptămâna trecută, când a venit Gina la Londra și a avut loc cea mai penibilă scenă pe care ți-ai putea-o imagina.

* * *

— După cum știi, Gina și cu mine am călătorit împreună de la Londra la Paris vinerea trecută, seara, — spuse el, în timp ce taxiul intra în Berkeley Square. Lilian știa ora aproximativă a sosirii noastre și bănuiesc că în cursul discuțiilor obișnuite i-a spus și lui Eric, care din motive numai de el știu-

te, i-a spus și Thérèsei, când aceasta a sunat să-l întrebe dacă știa cumva ora sosirii noastre la Londra. Thérèse a venit să mă aștepte la aeroport cu mașina ei și m-a găsit cu Gina. Desigur că s-a gândit la ce-i mai rău. Dorea să creadă că la mijloc se afla o altă femeie. I-ar fi oferit un motiv destul de concret care să-i explice cauza pentru care logodna noastră se rupsese — nu-i venea să creadă, sub nici o formă, că greșeala era a ei, nu a mea. Sau, poate ar fi mai corect să spun că nu-i venea să creadă că greșeala era a noastră — adică faptul că eram incompatibili. Dacă putea crede că am găsit pe altcineva, atunci m-ar fi putut învinovăți pe mine de tot, exonerându-se pe sine. Așa încât, vezi, dorea să creadă ce era mai rău în legătură cu Gina.

Nu este cazul să te mai necăjesc cu detaliile penibile ale scenei de la aeroport. E destul dacă spun că doar spre sfârșitul ei am suit-o pe Gina într-un taxi, către hotel, iar eu am luat alt taxi către locuința mea. Mă așteptam ca ea să mă urmărească pentru a încheia cearta, dar așteptam prea mult până și de la Thérèse. În schimb, m-a sunat. I-am spus adevărul — că nu era nimic între Gina și mine, și chiar dacă ar fi fost, nu mai era treaba ei, și am închis fără să o mai aștept să termine.

Am traversat New Bond Street și am continuat spre est, în perimetrul lui Mayfair.

— Și ai văzut-o pe Thérèse sâmbătă ? — am spus în sfârșit, ca să-l încerc. Cu Gina ?

— Nu, spuse el. Gina n-a văzut-o de loc pe Thérèse sâmbătă și de atunci nu mai am nici o veste

de la ea. Nici măcar nu mi-ar telefonat. Poate că într-adevăr a început să fie mai rezonabilă.

Își scoase tabachera și apoi se răzgândi și o puse la loc. Ajunsesem pe Regent Street, pe care am traversat-o ca să intrăm în Soho.

— Sâmbătă — continuă el — înainte să merg cu Gina la masă la Jantzeni, mi-am cerut iertare pentru scenă, iar Gina a reacționat foarte bine și am convenit să o considerăm uitată. Apoi am luat masa la Jantzeni, după care și-a văzut fiecare de drumul său.

— Înțeleg.

Îmi destăinui apoi, chinuit, un gând întârziat :

— Acum poți să-nțelegi de ce o compătimeam pe Gina când fostul ei logodnic făcea încercările acelea nepricepute de a o recâștiga, săptămâna trecută, la Paris.

— Da, da, desigur.

— Am fost logodit cu Thérèse timp de trei luni, dar mi-am dat seama repede că am făcut o greșeală. Pur și simplu nu ne potriveam. Situația devenise extrem de delicată.

Nu știam ce să spun. Până la urmă n-am mai spus nimic și, pentru că tăcerea se prelungea, mă întrebă :

— Ți-a spus Lilian ce s-a întâmplat ?

— În legătură cu Thérèse ? Da, a spus că Thérèse era cam nerezonabilă — și un pic geloasă...

— Deci ți-a spus.

Acum părea mai mult iritat decât supărat. Privirea lui avea o expresie opacă, introspectivă.

— Da, Thérèse era convinsă că era ceva între mine și Lilian. Era ceva destul de absurd întrucât Lilian și cu mine suntem doar parteneri de afaceri și așa a fost de prima dată când ne-am întâlnit. Dar Thérèse vedea altfel lucrurile. S-a întâmplat ca, după ce m-am logodit cu Thérèse, să fie nevoie să plec împreună cu Lilian la Paris, la o expoziție cu conferință. Niciodată nu m-am gândit că Thérèse o să înceapă să fie geloasă tocmai pe Lilian, dar a ajuns într-o asemenea stare de gelozie, încât a venit după noi la Paris și a aflat că stăteam amândoi la „pied-a-terre"-ul * meu din Paris.

Cred că a fost un lucru cam prostesc din partea mea, întrucât o astfel de situație poate oricând da naștere la interpretări greșite, dar mai făcusem asta de atâtea ori înainte încât nici nu ne-am gândit. Am instalat un pat pliant în birou, iar Lilian a avut la dispoziție canapeaua din sufragerie ; era economicos și convenabil, mai ales în perioada noastră de început, când fiecare bănuț conta. Cu toate acestea, Thérèse s-a gândit că această situație avea o singură explicație posibilă. I-am explicat de nenumărate ori că Lilian este o femeie dedicată carierei sale și că, pur și simplu, n-o interesează nimic altceva decât munca ei, dar bănuiesc că Thérèse nu m-a crezut niciodată cu adevărat. După aceasta, situația dintre noi a început treptat să devină tot mai imposibilă până când, într-un târziu, m-am decis că nu aveam altceva mai bun de făcut decât să contramandez totul. Din păcate, am descoperit atunci că Thérèse se

* O locuință mică, sălaș provizoriu, într-un oraș străin (lb. fr.) (n.tr.)

complăcea atât de mult în gelozia ei, încât nu putea suporta ideea despărţirii şi totul a fost cam dificil.

Această declaraţie incompletă ar fi putut să mă facă să zâmbesc în alte împrejurări, dar în acel moment nu puteam, datorită sentimentului de vinovăţie ; mă tot gândeam dacă să-i spun că mă înţelesese greşit şi că Jantzenii nu menţionaseră de loc suspiciunea Thérèsei faţă de Lilian. Înainte de a mă hotărî, ajunserăm la restaurant şi n-am mai avut posibilitatea să vorbim.

Restaurantul era spaţios şi impunător şi, în ciuda numărului mare de meseni, era extrem de tăcut. După ce am dat comanda, am rostit spontan :

— E foarte drăguţ din partea ta să mă inviţi să luăm masa împreună, mai ales că trebuie să ai o mulţime de lucruri pe cap.

Mă privi surprins.

— Arăt eu ca un om care are aşa multe pe cap ?

— Ei bine, Thérèse...

— Poate îi preocupă pe Jantzeni, pe mine în nici un caz — zâmbi. Tu eşti cea care îşi face toate problemele, nu eu, deşi trebuie să recunosc că încep şi eu să-ţi împărtăşesc îngrijorarea în legătură cu Gina.

— Sunt surprinsă că nu eşti prea preocupat de aceasta, nu m-am putut abţine să spun. Credeam că...

— Ascultă, zise el, întrerupându-mă — nu ştiu ce anume ţi-a spus Gina în scrisorile ei, dar, cel puţin în ceea ce mă priveşte, ea a fost o încântătoare mângâiere după melodramele Thérèsei, un interludiu plăcut, care să alunge amărăciunea lăsată în

urmă de Thérèse. N-am fost serios interesat de Gina şi aş fi surprins dacă pe ea ar interesa-o serios persoana mea.

— De ce te străduieşti atât de tare să mă convingi ?

— Pentru că recunosc scepticismul de la o poştă !

Pentru o fracţiune de secundă privirile noastre se întâlniră pline de tensiune, după care el râse nepăsător, ridicându-şi şervetelul pe care îl scutură, desfăcându-l.

— Şi, pe lângă asta, sunt dornic să-ţi dovedesc că nu sunt doar un curtezan neserios, care trebuie privit cu enormă neîncredere.

Obrajii îmi ardeau.

— Am dat eu de înţeles că aş crede aşa ceva ?

Dar el refuza să fie serios.

— Nu vorbi ca şi când ai o conştiinţă vinovată !

Se întoarse şi făcu semn chelnerului. Apoi, către mine :

— Nu doreşti nişte vin la friptură ?

— Nu, mulţumesc.

— Nu ? Eşti sigură ? Nici măcar un pahar ?

Dar eram neînduplecată. Masa continua, dar atmosfera era mai puţin relaxată decât fusese cu o seară înainte şi, după ce-am terminat, n-am mai întârziat prea mult la cafea.

— De ce nu mergem la Scotland Yard ? — zise Garth dintr-odată. Văd că eşti prea îngrijorată din pricina Ginei, ca să te simţi bine. Mergem şi îl vedem pe prietenul tău — cum îl cheamă ? — şi îi raportam că lipseşte în continuare. Şi, în acelaşi timp vom afla şi când a plecat sâmbătă de la hotel.

Mă cuprinse uşurarea ; m-am uitat către el cu recunoştinţă pentru înţelegerea lui.

— Te superi ? Îmi pare rău că sunt o companie aşa de nereuşită în seara asta, dar...

— Absurd ! Şi nu te deranja să-ţi mai ceri scuze pentru orice — îmi dau seama acum că am fost lipsit de consideraţie. O să luăm un taxi până la Yard şi o să lămurim totul fără întârziere. Eşti gata ?

Eram. Am părăsit restaurantul şi am ieşit iarăşi afară în seara lungă şi luminoasă de vară, când amurgul începea să se lase. Eram acum într-un taxi care trecea lin de-a lungul digului, pe lângă râu, înspre Big Ben, Westminster şi Scotland Yard.

M-am simţit mai bine după aceea, deşi detectivul-inspector Fowels n-a fost în măsură să ne ajute prea mult cu excepţia parcurgerii, încă o dată, a detaliilor dispariţiei Ginei, promiţându-ne că va face investigaţii în continuare. Am aflat în acelaşi timp că Gina părăsise hotelul după ce a dat telefonul la New York, şi că a plecat singură, neînsoţită şi, aparent, din proprie voinţă.

— Deci, totul era în regulă când a părăsit locuinţa familiei Jantzen, am spus uşurată. Dar, atunci de ce a mai dat acel telefon ? Şi de ce a închis ca şi când ar fi fost întreruptă ?

Dar nu existau răspunsuri la aceste întrebări, ci numai teorii şi supoziţii. După ce i-am mulţumit lui Fowels am părăsit Yard-ul întorcându-ne la hotel cu taxiul pe Whitehall.

— Nu înţeleg, i-am spus lui Garth. Pur şi simplu nu mai înţeleg. Oare e chiar posibil să fie plecat la Roma, cum au sugerat Jantzenii, ca să se în-

tâlnească cu producătorul ăla de filme ? De ce nu m-a sunat iarăşi, să-mi spună că totul este în regulă ? Nu cred să se comporte ca şi când nimic nu s-ar fi întîmplat, decât dacă are o pierdere de memorie.

— Ei bine, de-acum totul este în mâinile poliţiei, zise Garth. Dacă ei nu-i pot da de urme, atunci nimeni nu poate.

M-a întrebat dacă mai doream o cafea, înainte să m întorc la hotel. Am acceptat parţial pentru că mi-era teamă de momentul când voi rămâne din nou singură, fără el, parţial pentru că vroiam să încerc să repar ceva din comportamentul meu preocupat de la masă, Ne-am dus la London Hilton de Park Lane şi am servit cafeaua la etajul doi, într-un salon larg, spaţios. Cafeaua, care a fost servită în stil american, era delicioasă şi reconfortantă. Începusem să mă simt mai bine.

— Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc că ai venit cu mine la poliţie în seara asta, i-am spus lui Garth. Mi-era teamă de vizita asta, dar totul a mers foarte bine. Mă simt mult mai fericită acum.

Zâmbi, considerând că ajutorul dat n-a fost mare lucru. Am început să vorbim şi de alte lucruri şi în curând timpul se scurse până se făcu din nou miezul nopţii. Cred că şi-a dat seama înaintea mea cât eram de obosită ; am părăsit Hilton-ul, am găsit un taxi care ne-a dus, ocolind Hyde Park Corner şi intrând în Picadilly Circus, tocmai când genele mele începuseră să se îngreuneze şi capul să mă doară de oboseală.

Dar eram fericită.

Îmi zâmbi pe întuneric.

— Într-o zi, spuse el, când fata aia obositoare, Gina, va înceta să tot apară şi să dispară ca pisica din Cheshire, noi amândoi o să ieşim din nou în Londra şi o să petrecem o seară la fel ca aceea de ieri de la Paris.

Totul era înceţoşat, amestecat, şi se clătina în întuneric când am închis ochii. Simţeam cum îi foşnea haina pe spate, când mă strânse mai tare ; obrazul lui îl atingea uşor pe al meu, gura lui era stăruitoare, sărutul dureros de blând. L-am dat deoparte ameţită, copleşită de emoţii cu care nici măcar nu îndrăzneam să încep să lupt, dar el deja începuse să-şi relaxeze strânsoarea şi să se retragă de bunăvoie.

Eram tăcuţi. Nu mai era nimic de spus. Era ca şi când acesta ar fi fost un alt sărut întâmplător la lumina lunii, pe treptele de la Sacre-Coeur. Dar acum nimic nu mai era întâmplător. Mă simţeam implicată, încurcată. Barierele defensive deveniseră neimportante, structuri inutile, cochilii în spatele cărora era imposibil să mă mai pot adăposti. Nu mai erau nici un fel de bariere şi totuşi eram încă despărţiţi, separaţi unul de celălalt, el cu gândurile lui eu cu ale mele. Iar ale mele îmi spuneau : „Este el oare cu adevărat cinstit ? Spune el oare adevărul ?" Şi instinctul, neîmpiedicat de logica barierelor defensive, în pofida tuturor, îmi spunea persistent, că nu.

M-am uitat la el. Faţa lui era umbrită, tăcută, departe de mine.

— La ce te gândeşti ? am spus dintr-odată şi din impuls m-am întins să-i iau mâna într-a mea, ca

şi când puteam să-mi alung suspiciunile doar atingându-l. Degetele lui, lungi şi puternice, se împletiră cu ale mele. Gura lui îmi zâmbi uşor, dar ochii rămaseră retraşi, de nepătruns.

— Păi, — zise el — mă gândeam cât e de ciudat că ne cunoaştem de mai puţin de patruzeci şi opt de ore. Simt că parcă te-aş cunoaşte de foarte mult timp.

Taxiul opri în faţa hotelului şi el ieşi să mă însoţească în hol.

— Ne vedem mâine, zise. Nu ştiu dacă am să pot la prânz dar, mai târziu cred că ne putem vedea.

Ne-am sărutat şi ne-am despărţit. Şi, dintr-odată mi-am uitat toate îndoielile şi toate grijile şi mi-am adus aminte că în curând îl voi vedea din nou.

* * *

La ora opt, am fost trezită de sunetul insistent al telefonului de lângă pat. Pe jumătate adormită am ridicat receptorul şi l-am tras lângă mine pe pernă.

— Claire ? — rosti Warren Mayne, părând nefiresc de vioi şi optimist. Bună ! Eu sunt. Ce noutăţi ai ? Am încercat să dau de tine aseară dar n-am avut noroc.

Am făcut un efort enorm.

— Vrei să vorbim la micul dejun ? Acum nu pot să gândesc prea clar.

— Micul dejun ? Sigur. Ne întâlnim jos, în hol, la ora nouă.

Când ne-am întâlnit jos în hol, o oră mai târziu, era tot vioi şi optimist şi, în mod evident, atât de plin de energie încât mă simţeam obosită doar când mă uitam la el.

— Deci, ce s-a întâmplat ? — întrebă el, începând să arunce cu întrebări, după ce am luat loc la masă şi ne-am uitat la meniu.

— N-ai reuşit să scoţi mai mult de la Cooper ? Mai ai ceva veşti ?

În timp ce mâncam fulgi de cereale, pâine prăjită, marmeladă şi beam suc de portocale, i-am povestit despre Jantzeni, vizita mea la Scotland Yard cu Garth, precum şi vestea că Gina era vie şi întreagă, când a părăsit apartamentul familiei Jantzen, sâmbăta trecută. I-am menţionat de asemenea sugestia familiei Jantzen că s-ar putea să fi luat avionul de Roma, ca să facă cunoştinţă cu un producător italian de filme.

— Ei, asta o putem verifica destul de uşor, spuse Warren dintr-odată. Cum îl cheamă ?

— Dino di Lasci.

— O să-l sunăm să-l întrebăm dacă a văzut-o pe Gina.

Energia lui trebuie s-o fi influenţat şi pe a mea pentru că, până să părăsim sala de mese, îmi revenisem şi eu şi eram dispusă să-i împărtăşesc hotărârea de a urma fiecare fir posibil. Am petrecut următoarea oră în camera lui ca să telefonăm în Italia. Într-un sfârşit am reuşit să intrăm în legătură cu secretara lui di Lasci. Ne spuse că n-a auzit nici-

odată de cineva cu numele Gina Sullivan, un model american de la Paris.

— Nu vreţi să îl întrebaţi şi pe şeful dumneavoastră ?

Răspunsul nu părea să fie satisfăcător.

— E ceva serios, zise Warren. Suntem CIA. Avem motive să credem că domnişoara Sullivan a fost ucisă.

Mă deranja această falsificare grosolană, dar Warren nici nu clipea.

— O să-l întrebe pe di Lasci acum, îmi spuse el mulţumit. Am bănuit eu că asta o să dea rezultate.

Dar n-am aflat nimic. Di Lasci veni la telefon şi spuse că nici n-a văzut şi nici n-a auzit vreodată de cineva pe nume Gina Sullivan şi că nu putea să ne fie de folos.

Warren sună apoi la aeroportul din Londra şi verifică listele zborurilor către Roma din sâmbăta trecută, seara. Nu era nici o dovadă că Gina ar fi făcut măcar o rezervare.

— Ar fi trebuit să fac asta de la început — spuse el dezamăgit, în loc să cheltui bani cu o convorbire la Roma. Oricum, cred că nu-i rău să fim analitici. Pe cine să mai sunăm acum ? Cu cine să mai vorbim ? Aş vrea să vorbim cu Jantzenii, dar cred că nu mai aflu nimic nou faţă de ce ştiai tu de ieri.

— Probabil că nu.

Se gândi pentru o clipă. Apoi, dintr-odată :

— Ştii cu cine aş dori să vorbesc ? Cu Thérèse, fosta logodnică a lui Cooper. Mă gândesc că este singura noastră posibilitate ca să ne explicăm com-

portamentul Ginei. Dacă Thérèse a venit la locuința familiei Jantzen și a făcut o scenă...

Am discutat o vreme despre asta. Nu prea vroiam să mă complic cu Thérèse, dar trebuia să admit că ideea lui Warren era destul de rezonabilă.

— Nu văd ce rău am face dacă vorbim cu ea, insistă Warren. Ar trebui să fie bucuroasă să se întâlnească cu mine și să afle că vreau s-o îndepărtez pe Gina de Cooper la fel de mult ca și ea. Nu e nevoie să vii dacă nu vrei, dar...

— Ba am să vin cu tine, am spus grăbită... Dar unde locuiește? Nici măcar nu-i știu celălalt nume.

— Sună-l pe Eric Jantzen — părea destul de prietenos, nu-i așa ? Sună-l și întreabă-l care este celălalt nume al Thérèsei. După aia îi găsim adresa în cartea de telefon.

— Dar ce scuză să găsesc ?

— Spune-i doar adevărul — că vrei să iei legătura cu Thérèse să fii sigură că n-a văzut-o pe Gina de când a dispărut.

Nervoasă și stingherită am format numărul de telefon de la apartamentul familiei Jantzen și l-am găsit pe Eric acasă. A fost așa de cooperant și a părut perfect satisfăcut de explicațiile care i le-am dat. Numele Thérèsei, mi-a spus el, e „Mariot". Și continuând să fie amabil mi-a oferit și adresa și numărul de telefon.

— Grozav, zise Warren, după ce am pus telefonul la loc. Hai să mergem.

— S-ar putea să ne refuze găsind o scuză. Hai să luăm un taxi și să mergem personal s-o vedem.

— Fără s-o sunăm ?

L-am urmat, șovăind în ceea ce intenționa să facă.

Se făcuse deja ora unsprezece. Ziua era cenușie și cu cerul acoperit, dar nu ploua și era o căldură plăcută. Piața Picadilly Circus părea tristă în lumina de dimineață, după splendorile multicolore ale serii precedente și un grup de turiști se amesteca printre plimbăreții care stăteau pe scări lângă Eros. Am găsit un taxi, și Warren, tratând cu șoferul londonez ca și când ar fi vorbit o limbă străină, i-a arătat bucățica de hârtie pe care scrisese adresa Thérèsei.

Am continuat să mergem spre vest, taxiul nostru croindu-și drum prin traficul greoi și în circa douăzeci de minute eram în Knightsbridge. La stația de metrou South Kensington taxiul a părăsit Old Brompton Road și în final a făcut la stânga intrând într-o piațetă cochetă, flancată de case mari, albe.

— Treizeci și șapte, răcni șoferul prin geamul despărțitor și opri brusc mașina.

Am coborât ; Warren i-a plătit șoferului tacticos, ca și când ar fi transformat șilingi și penny în dolari, de fiecare dată când scotea din buzunar câte o monedă.

— Gata, hai, zise Warren, în timp ce taxiul pleca. Hai să vedem dacă e aici.

Urca treptele până la ușa din față și examina cele trei sonerii aflate pe o parte a intrării. Numele Thérèsei era imprimat pe primul de sus. Warren răsuci de mâner ținându-l într-o anumită poziție o secundă și așteptă.

Nu răspunse nimeni.

— Ar fi trebuit să sunăm mai întâi, am spus.

Warren nu răspunse. Era ocupat să zdrăngăne mânerul de la intrare, dar fără succes. Tocmai eram pe cale să sugerez să plecăm și să nu mai facem altă încercare de a intra în clădire, când o voce din spatele nostru zise :

— Vreț ceva aj'tor, dragilor ?

Ne-am întors vinovați și am dat cu ochii de o femeie excesiv de grasă, cu niște dinți falși pe care și-i expunea acum generos într-un zâmbet.

— Pe cin' doriți ? Dacă e coana aia, franțuza, e dusă. N-am văz't-o toată săptămâna.

Eram prea surprinși ca s-o întrebăm cine era. Nu părea a fi genul de persoană care ar locui la acea adresă dar, evident, părea bine familiarizată cu casa.

— Așa o fi ? zise Warren blocat, după care continuă neîndemânatic : Sunteți cumva servitoarea ?

— Servitoarea ? — se uita la el ca și când ar fi fost un anacronism din secolul trecut.

— 'toamne 'mnezaule, nu dragă. Io viu și fac pentru coana Cheese*, de la B, de trei ori pe s ptămână și gătesc masa de sear' odat' la două sâmbete — arătă către cele trei sonerii, Coana Cheese stă sub coana franțuza.

Îmi dădeam seama că bariera lingvistică întinsese niște degete invizibile ca să ne încurce. Warren ghicise corect rolul ei dar a folosit un cuvânt nepotrivit ; aceasta era una din faimoasele menajere londoneze, nu o servitoare americană.

* brânză (lb. engl). n.t.

— Se întâmplă că într-adevăr vrem s-o vedem pe domnișoara Mariot — i-am spus zâmbind. Știți cumva cât lipsește ?

— N-aș potea sigur ca să spun, scumpo. Iești americană ? Am crezut și io așâ. Știu tot de America. Ne oitam la tel'vizor și vedem în filme. Zgârienori și masini mari și oameni cu pistoale. Bătrânu' meu zice că și la noi nu mai e molt ș-o să fie la fel.

Warren se lupta între dorința de a-i corecta impresia naivă pe care o avea despre viața americană, și cea de a afla mai multe despre Thérèse. Întrucât ezita, am continuat eu :

— Când ați văzut-o ultima dată pe domnișoara Mariot ? Adică, a fost de mult sau...

— No, sâm'ta trecută. Își lăsă mai bine peste balustradă trupul masiv și se pregăti să se simtă bine.

— Ierea una din sim'tele mele soplimentare pen' Coana Cheese, așa că iată-mă-s pregătind masa, fer'cită ca o ciocârlie, cântând încetinel, și soarele stră'lcea (asta zic și io schimbare !) așa că dăschid larg fereastra și m'aplec să adulmec aierul corat.

Se opri plină de subînțeles. Simțind că aștepta ceva de la noi, am încuviințat.

— Și, odată, 'mnezaule, iat-o, țipând și răcnind ceva groaznic...

— Domnișoara Mariot ? — întrebă Warren.

— Cre' s-o că da ! La cin' crezi că mă gândesc — coana mea Cheese ? Coana Cheese nu face așa. Așa o ceartă a fost de nu-mi venea să crez urechilor. Stătea așa și era așa o bram'reală ș-un scandal și ia tot striga : „O să vă ruinez pe am'doi !“ —

așa zicea, așa urât, „tu și cu Lily, amândoi". No, am zis-o gogonată. N-a zis Lily ce-a spus ea. Era al'ceva cam la fel.

— Lilian...

— Asta-i ! O cunoști ? Lilian. Oricum, Don'șoara „cum îi zcie" franțuza, a ma continuat gălăgia despre Lilian și atonci, logodnicul ei, un gentleman foarte drăguț pe nume Cooper a zis...

— Domnul Cooper era cu ea ?

— Sigur că da ! Io știe pe domnul Cooper. Săracu', m-ierea așa de milă dă iel, încorcat cum ierea cu străina aia. 'l mai întâlneam uneori pe scări și de două ori m-a luoat în mașina lui pân' la metro. Un om foar' drăguț Dom' Cooper ăsta. Așa, un 'ieream ? A, da. Așa că iată-mă-s respirând toată aierul corat, ca să zic așa, și cu tot tămbălăul ăsta deasopra mea, și Dom' Cooper ăsta zice : Nu fi proastă, Terezz, zice iel, așa sopărat cum ierea, și ia țipă altceva și trântește ușa și io auz pașii iei pe scări în jos, pe lângă ușa lu' coana Cheese a mea și apoi auz usea de la intrare și dusă fuse. Și n-a mai văz't-o d-atuncia. Nici Coana Cheese. Coana Cheese zicea tocma ieri c-ar fi vrut ca Don'șoara „cum îi zice" să fi anulat 'bonamentu' la zearu' ăla franțuzesc când e plecată pen' că e ados mereu și se adună jos în hol. Da' ie clar ce s-a 'ntâmplat. S-a certat cu logodnicul iei pe seama lu' Lilian — cine-o mai fi ș-asta — (și ascoltați-mă pa mine că nu l-aș condamna pa al Dom' Cooper că s-a dus cu al'cineva) — și p'orma s-a dus să se refacă. Nimeni nu să gândește în așa momente să anoleze ziarul de 'mneața. I-am spus și lu' Coana Cheese și coana Cheese a fost d-acord.

Am încuviințat, încântați să fim de aceiași părere cu Doamna Cheese. Încercam să-mi amintesc dacă cumva Garth spusese că n-a văzut-o pe Therese de vineri seara, de la aeroport, dar, după câte îmi aduceam aminte, spusese doar că Gina n-a văzut-o pe Thérèse de atunci. Nu menționase nimic de el însuși.

— Când a fost asta ? — am spus nesigură. Sâmbătă ?

— Sâmbătă ierea. Așa ie. Cam pă la șase seara. Io ieream gata să m-apuc de corățat cartofi.

Iar Gina mă sunase la nouă jumătate, ora Londrei, în aceiași seară.

— E-n regulă, doamnă, vă mulțumim, zise Warren politicos. Ne-ați fost de mare ajutor și vă rămânem recunoscători. Va trebui, cred, să luăm legătura cu domnișoara Mariot pe altă cale.

— Mul' noroc vă urez, spuse informatoarea noastră, serviabilă, și se urni în sus pe scări către ușa de la intrare. Acu' trebe să mă duc la Coana Cheese a mea. Sper să vă distractați bine în 'acanța asta din Anglia.

I-am mulțumit amândoi și ne-am îndreptat încet, pe o parte a pieții, către Old Brompton Road.

— Crezi că ar fi trebuit să-i dau un bacșiș ? — mă întrebă Warren, îngrijorat.

— Categoric nu.

— Crezi ? Poate ai dreptate. Oricum n-aș fi știut cât să-i dau.

Oftă și își trecu trecu mâna prin păr.

— Doamne, ce veste ! Suntem chiar norocoși c-am întâlnit-o ! Ce-ai înțeles tu din toate astea ?

Se pare că nu numai Gina a dispărut în seara aia, nu-i așa ? Sunt convins că domnul Cooper nu-i deloc străin de toată afacerea asta — drace, doar a avut de-a face cu amândouă — dacă putem să credem ce ne-a spus servitoarea — și chiar și asociatul lui. Se pare că ne păcălește pe toți în stil mare.

— Sunt destul de sigură că n-are nici o aventură cu Lilian, — am rostit liniștit.

— De ce ?

— Ei bine, unul din motive este că se află în bune relații cu Eric.

— Poate Eric nu știe.

— După zece ani ?

Ne-am mai plimbat vreo câteva clipe.

— Așa cum susține Garth, am continuat, cu o indiferență studiată, el încerca să evite orice aventură cu toate cele trei femei, nicidecum să se încurce cu vreuna din ele. A rupt și logodna cu Thérèse. Nu părea a fi îngrijorat de posibilitatea ca Gina să fi zburat la Roma să se întâlnească cu un producător italian de filme. Și nu exista nici o dovadă că ar fi avut vreodată cu Lilian alte relații decât cele de afaceri. Încerca să se îndepărteze de Gina și de Thérèse și nu să se apropie de ele.

— Hai să recunoaștem, zise Warren ironic, a reușit. Așa de bine a reușit să se îndepărteze de ele încât acum nu le mai găsește nimeni.

N-am răspuns nimic. Mă simțeam înghețată, tremurând din cauza unui fior de teamă, rece ca gheața.

Warren continuă :

— Să nu-mi spui că și pe tine te-a prins în mrejele lui ?

Am continuat să tac.

— Hei ! vocifera Warren. Ce stil are ăsta cu femeile ! Data viitoare când îl mai văd, trebuie să-l studiez mai bine.

— Of, doamne, Warren, zău !

Ajunserăm pe Old Brompton Road.

— Bine, rosti Warren, fără răutate. Tu crezi că Garth Cooper n-are nici o vină iar eu îl cred vinovat. Și atunci ce facem mai departe ? Hai să ne întoarcem la hotel să vedem dacă ai vreun mesaj de la Scotland Yard.

Ajungând la hotel, n-am găsit un mesaj de la Scotland Yard, ci un bilet care mă anunța că sunase Eric Jantzen și spusese să-l caut la locuința lor.

Nu doream să dau telefon, avându-l pe Warren mereu în spinare, așa că m-am dus la mine în cameră și i-am spus că imediat după ce iau legătura cu Eric, am să-i comunic. Apoi, așezându-mă pe pat, am format numărul lui Jantzen și am așteptat ca Eric să răspundă.

Părea încântat că i-am telefonat atât de prompt.

— Mai ai ceva vești de la Gina ? zise. Ai luat din nou legătura cu poliția ?

I-am povestit apoi de vizita pe care o făcusem cu o seară înainte împreună cu Garth la Scotland Yard și m-a ascultat cu interes. Apoi continuă :

— Ascultă, ai ceva programat pentru prânz ? Locuința noastră nu-i prea departe de hotelul tău — pot veni să ne întâlnim ?

Am reușit să-mi ascund surprinderea.

— Da, mulţumesc foarte mult. Ar fi bine.

— E-n regulă ! Sunt la tine cam în douăzeci de minute.

Am închis şi l-am sunat apoi pe Warren pe telefonul de interior povestindu-i ce se întâmplase. Era şi el la fel de surprins, dar era de acord că mai puteam să descopăr şi alte noutăţi. Am stabilit că-l voi suna mai târziu, la întoarcere, după care m-am relaxat câteva minute, înainte de a coborî în hol să mă întâlnesc cu Eric Jantzen.

El era deja acolo şi mă aştepta.

— E un mic restaurant, imediat pe Haymarket, zise. Nu e prea departe, aşa că nu cred că merită să luăm un taxi. Te deranjează dacă mergem pe jos, sau...

I-am spus că nu mă deranjează şi am pornit. În timp ce traversam Picadilly Circus şi ne îndreptăm spre Haymarket, printre mulţimea care ieşise să ia prânzul, Eric vorbea destul de fluent, dar aveam totuşi impresia că făcea un efort pentru asta. Până am epuizat subiectul vremii şi al traficului în marile oraşe, am ajuns la restaurant, care era mic, curat şi, evident, puţin costisitor, şi am intrat.

Îmi formasem deja, în acel moment, impresia că nu-i face plăcere să cheltuiască bani. Mi-am pus dintr-odată problema situaţiei lui financiare. Se ştie că, în general, sărăcia artiştilor este notorie. Mă gândeam la soţia lui, deşteaptă, bogată, isteaţă şi mă întrebam de ce îi tolera apatia, abia deghizată.

— Unde ţi-ai cunoscut prima dată soţia ? l-am întrebat, în timp ce serveam Minestrone*. În Anglia ?

— Ah, deci ţi-ai dat seama că nu sunt englez ! Se pare că n-o să-mi pierd niciodată accentul. Nu, Lilian şi cu mine ne-am cunoscut în Elveţia. Eu sunt din Altdorf, un mic sătuc de lângă lacul Lucerna, unde s-a născut şi eroul nostru naţional, Wilhelm Tell. Eram un artist tânăr, care se străduia să-şi câştige existenţa pictând mici tablouri, cât se poate de comerciale, înfăţişând peisaje frumoase. Lilian era o turistă plină de înţelegere.

Se părea că Lilian se simţea înclinată să ajute bărbaţi care erau mai puţin norocoşi decât ea.

— Înţeleg, am zis, deşi, în realitate nu prea înţelegeam.

— A fost o dragoste fulgerătoare şi, două săptămâni mai târziu, ne-am căsătorit la Geneva.

Zâmbi şi dădu din umeri.

— Familia lui Lilian n-a fost de acord, dar nu ne-a păsat — faţa lui mare, tristă se lumină pe neaşteptate. Erau vremuri fericite. Îmi plăcea Londra şi ne-am aranjat repede. Curând pictam, aşa cum dorisem dintotdeauna s-o fac eu şi nu doar cum plăcea altor oameni. Lilian era cea... — se opri în căutarea cuvântului potrivit — ...care mă inspira.

Şi era şi pe vremea aceea bogată, am gândit. Trebuie să-i fi sprijinit pe amândoi de la început.

— Lilian, spuse Eric Jantzen, este o femeie minunată şi foarte talentată. Credeam în mine. Avea

* o supă groasă din zarzavat, carne, verdeţuri, paste făinoase, care se serveşte cu parmezan (lb. italiană — n.t.).

încredere. În fine, când am avut și eu parte de porția mea de succes, am spus că totul i se datora pentru că mă încurajase și mă ajutase când avusesem mai multă nevoie de asta.

Încercam să mi-o imaginez pe Lilian în rolul unei soții devotate și pline de inspirație, absorbită de munca soțului. Efortul era prea greu pentru imaginația mea. Pur și simplu nu mi-o puteam închipui absorbită de altceva decât de propria-i muncă.

— Cred că știe o mulțime de lucruri despre sticlă și porțelan, am spus în continuare.

— Da, știe mult mai multe lucruri decât Garth. Garth este doar om de afaceri.

Își șterse delicat gura cu șervețelul și se întinse după paharul cu apă.

— Dar vrea să se considere drept o autoritate în domeniul sticlei.

— Spune-mi Eric, am zis uitându-mă la el cu ceea ce vroiam să fie o expresie sinceră și mișcată. Ce crezi tu despre Garth Cooper ? Cred că îți dai seama că abia îl cunosc, dar sora mea avea o impresie foarte bună despre el, așa că sunt curioasă să mă conving ce fel de om este de fapt. Ezit că te-ntreb, dar îl cunoști de multă vreme și evident ai o judecată matură, așa încât știu că pot să cred ce-ai să-mi spui.

După cum și intenționasem de fapt, era măgulit, deși încerca să-și ascundă mulțumirea. Încruntă din sprâncene pregătindu-se să-și expună gândirea matură.

— Desigur că întotdeauna a fost mai mult prietenul lui Lilian decât al meu.

Am așteptat. În continuare, adăugă plin de umor ca și când totul ar fi fost o glumă bună :

— Doar e negustor ! Și încă unul bun. Unul excelent și plin de succes ! Are un produs vandabil și îl vinde în cel mai bun mod cu putință.

— Porțelan și sticlă ?

— Doar o acoperire ! — era încă amuzat și vorbea ușor ca să-și mascheze seriozitatea. Talentul lui Garth este să se vândă pe sine — nu ad literam, desigur ! Dar știe cum să placă oamenilor, cum să-i încânte, cum să-i facă să-l placă. Știe cum să joace rolul unui om pe care un englez l-ar descrie drept „băiat bun". Dar în spatele acestei fațade de „băiat bun", el este doar un afacerist capabil, dur. Nu mă duce el pe mine. Poate îi păcălește pe alții, dar nu pe mine.

— Nu pare a fi genul de om care să se potrivească bine cu Gina — am adăugat, cu o expresie îngrijorată. Sper că nu este îndrăgostită de el.

— S-a simțit atrasă de el, zise Eric. Asta este indiscutabil. Dar e prea tânără pentru Garth. Știu eu ce gen de femei îi plac lui.

Se juca cu lingura de supă ca și când, dintr-odată această ar fi început să exercite asupra lui o fascinație irezistibilă.

— Îi plac femeile mature, deștepte, nu fetișcane cu capul în nori, abia ieșite din adolescență. — se uita în sus vinovat. Îmi pare rău, nu vreau s-o jignesc pe sora ta care a fost încântătoare, dar...

— Înțeleg — am rupt o bucată de chiflă și am uns-o cu unt. Vrei să spui că Garth prefera femei de genul Thérèsei.

— Categoric. Începu din nou să mănânce. Îmi place Thérèse, spuse, pe neașteptate. Lui Lilian nu-i place și nici nu m-așteptam la așa ceva. Thérèse era iute, inteligentă și remarcabilă, o femeie pătimașă, încântătoare, puternică. Dacă aș picta portrete... Se întrerupse cu un zâmbet. Dar nu fac așa ceva. Oricum dacă aș fi făcut-o, mi-ar fi plăcut s-o pictez pe Thérèse.

Gelozia mea, ridicolă, dar evidentă, mă împiedica să-l ascult spunând cât de atrăgătoare era Thérèse. Ca să schimb subiectul am spus cu interes :

— Ce fel de tablouri pictezi, Eric ? Îmi pare rău că știu atât de puține despre munca ta — cred că trebuie să fii renumit aici la Londra !

— Greu de zis „faimos" !, spuse, luminându-se, și începând să vorbească despre sine cu un entuziasm timid și modest, pe care, din anumite motive, îl găseam mișcător. A reieșit că picta tablouri abstracte și că încercase și suprarealismul. I-am povestit că am văzut o expoziție cu lucrări de Salvator Dali la muzeul Huntington Hartford din New York. Am vorbit un timp despre artă și pe măsură ce vorbeam își pierdea aerul său de falsă jovialitate și am reușit să văd un pic din ceea ce trebuie să fi fost el cu mulți ani în urmă, când a cunoscut-o pe Lilian pentru prima dată — un artist tânăr, sensibil și jovial, dedicat muncii sale. Mi-a fost imposibil să înțeleg cum un om de afaceri atât de prozaic cum era Lilian ar fi putut să-l înțeleagă vreodată.

Dar, probabil că niciodată n-a făcut-o.

— O să-mi spui dacă ai ceva veşti de la Gina, nu-i așa ? îmi repetă el când ne-am despărțit ceva

mai târziu, în holul hotelului. Și eu și Lilian dorim așa de mult să știm unde este și dacă totul este în regulă cu ea. O să ne suni, da ?

— Sigur că da ! — i-am asigurat eu și i-am mulțumit călduros pentru masă, înainte să urc în camera mea. Știam că ar trebui să-l sun pe Warren ca să-i spun ce-am vorbit, dar simțeam că mă săturasem de el pentru dimineața ceea și când am ajuns în cameră, am amânat telefonul și, în schimb, m-am așezat în pat să mă odihnesc.

În zece secunde mintea mea se încăpățână să se gândească exclusiv la Garth Cooper.

El îmi dăduse de înțeles, seara trecută, că suspiciunile Theresei în legătură cu Lilian ajunseseră la apogeu cu vreo trei luni în urmă, la începutul logodnei lui. Mi-am forțat memoria să-mi aduc exact aminte cuvintele lui, dar nu reușeam să-mi amintesc decât ceea ce a vrut să sugereze. Mi-am dat seama că Garth se pricepea să sugereze anumite fapte fără să spună nimic concret. Acum, când mă gândeam mai bine, eram sigură că el îmi sugerase că gelozia Thrérèsei față de Lilian era un episod trecut, dar, după spusele menajerei era, dimpotrivă, un episod foarte prezent.

Și asta n-avea nici un sens, am gândit eu. Sâmbăta trecută, Thérèse ar fi trebuit să se certe cu Garth din cauza Ginei și nu a lui Lilian. În acel moment, Gina era categoric centrul atențiilor lui.

Mă simțeam abătută de variantele acestei situații. Mai presus de toate am început din nou să mă simt abătută din pricina Ginei, și nu atât datorită dispariției ei, cât în ceea ce privește relația ei cu

Garth. M-am dus neliniştită la fereastră, m-am uitat afară şi m-am întors încă odată către uşă. Într-un sfârşit, sub impulsul momentului mi-am luat poşeta şi am coborât afară în stradă în efortul de a-mi alunga agonia unei aşteptări pasive printr-o izbucnire de acţiune. M-am decis să mă duc la biroul lui Garth. În loc să mă tot gândesc, neajutorată, la ambiguităţile lui, îl puteam întreba direct.

Biroul lui era în Knightsbridge. În acel moment nu mă simţeam în stare să fac faţă metroului londonez şi nici măcar autobuzelor, aşa încât am luat un alt taxi extravagant şi m-am lăsat pe spate în fotoliul de piele strălucitor, în timp ce Londra se perinda în faţa ochilor mei.

Am încercat să-mi imaginez un Ghid-Filozof-Prieten, rol pe care mi-l asumasem de atâtea ori pentru Gina. „Dragă Claire, — îmi scria prietenul meu imaginar, cu asprime, — „mi-e teamă că îţi cam laşi la o parte bunul tău simţ înnăscut. Te rog să ai în vedere următoarele observaţii : (1) niciodată n-ar trebui să alergi după un bărbat, aşteaptă-l întotdeauna pe el să vină la tine. (2) niciodată nu întrerupe un bărbat în timpul serviciului, când ar putea să aibă vreo afacere importantă. (3) Desparte-te de acest Garth Cooper care, aproape sigur, nu poate fi crezut. Ce contează dacă sugerează fapte nereale sau minte evident în legătură cu ele ? Important este că nu-ţi prezintă imaginea adevărată şi ar putea minţi şi în legătură cu altele, de care nici măcar nu-ţi dai seama. (4) De ce ai crede tu, care la New York acceptai atât de greu să te întâlneşti cu un bărbat, că el se gândeşte la tine la fel de mult

cât, evident, te gândeşti şi tu la el ? A început, în mod clar să-i pese de tine exact din clipa în care tu ai început să cercetezi dispariţia Ginei. (5) Dacă vrei să te desparţi de domnul Cooper şi nu ştii cum să faci, există un remediu foarte simplu : nu-l mai vedea. (6) Adună-te şi încetează să te mai comporţi prosteşte. Al tău dezamăgit...

Taxiul intra hurducându-se în pasajul Hyde Park şi ieşi in Knightsbridge, câteva clipe mai târziu.

„Nu pot, mă gândeam. Îl iubesc. N-am ce face."

Taxiul trase lângă magazinul Harrod şi şoferul îmi făcu semn peste drum :

— Aceea-i clădirea, don'şoară. Îmi pare rău că suntem pe cealaltă parte a străzii, dar n-avem voie să întoarcem în zona asta.

— Mulţumesc, am spus. Am ieşit, am plătit călătoria şi am traversat. Deasupra unui lanţ de magazine selecte, care expuneau în vitrine mai mult antichităţi, erau sedii de birouri. Înăuntrul clădirii se afla un lift demodat. O plăcuţă din apropiere îmi arăta că Garth şi Lilian îşi desfăşurau activitatea la etajul întâi, şi, când mi-am dat seama că englezii, când spun etajul întâi se referă de fapt la etajul doi, am evitat liftul şi am luat-o pe scările care urcau pe lângă cuşca liftului. Chiar pe uşa din faţa mea scria : „Cooper — Jantzen Limited, Importatori-Exportatori, Porţelanuri şi Sticlă". Dintr-odată, dorind să nu fi venit până acolo, m-am îndreptat către uşă şi am deschis-o, înainte ca să mă părăsească complet curajul.

Înăuntru era un birou luminos, aerisit și surprinzător de modern, mochetat cu un covor verde gros, de la un cap la altul, și cu pereți în culori odihnitoare. Ceva mai încolo se aflau două uși care, bănuiam eu, dădeau în birourile personale ale asociaților ; în stânga mea am zărit o cameră pentru dosare, iar în dreapta, un birou strălucitor, o mașină electrică de scris și o secretară executivă, cu o coamă de păr negru, unghii roșii ca sângele și ochi negri, reci și competenți.

— Bună ziua, am zis cam stânjenită. Domnul Cooper este ?

— Domnul Cooper nu este la serviciu în acest moment. Își ajustă delicat o șuviță de păr. Aveți vreo întâlnire ?

— Nu, n-nu, n-am.

— Pot să vă stabilesc eu una, dacă doriți. Deschise o agendă roșie de piele pentru întâlniri. Pe ce nume, vă rog ?

— Claire Sullivan, dar nu este o problemă de afaceri. Aș putea să-l aștept, sau nu credeți că se întoarce repede ?

— Nu, îl aștept să se-ntoarcă din clipă în clipă.

Se uită la ceas ca și când ar fi confirmat ceea ce spusese mai înainte și trecu pe lângă mine ca să intre în camera dosarelor.

Vreți să poftiți pe-aici, vă rog ?

În spatele acestei camere era o mică sală de așteptare cu vedere spre Knightsbridge.

— Dacă vreți să așteptați aici...

— Vă mulțumesc, am spus.

Se uită grațios într-o parte, iar eu m-am așezat și am luat una din revistele de pe măsuța din apropiere. Era un „Punch". L-am pus jos și am luat în schimb un „Paris-Match."

Trecură zece minute și telefonul sună de două ori. Auzeam murmurul vocii fetei când vorbea la telefon. Mașina electrică de scris murmura intermitent. După un timp am auzit-o pe secretară ridicându-se, trecând prin camera dosarelor și îndreptându-se către mine.

— Doriți niște cafea ? — mă întrebă din ușă.

— Dacă faceți...

— Întotdeauna fac cafea la ora trei — părea plictisită. Domnului Cooper și doamnei Jantzen le place cafeaua neagră tare, mai ales după mesele lungi de afaceri.

Luă din camera dosarelor filtrul de cafea și se duse din nou în biroul său. Ușa de la intrare se deschise, atingând clopoțelul atârnat la balama, care astfel suna, după care se închise din nou în urma ei.

Rămăsesem singură.

Ridicându-mă, într-o agonie a neliniștii, am trecut prin camera dosarelor, unde am examinat copiatorul și m-am zgâit un pic la rafturile cu dosare. Într-un colț se afla un dulap care avea ușa întredeschisă. Am văzut un pardesiu care atârna înăuntru și tocmai vroiam să mă întorc când am zărit un plic ce se ițea dintr-unul dintre buzunare. Nu m-aș fi uitat la el a doua oară, dacă n-aș fi realizat că, singurul cuvânt pe care-l puteam vedea din adresă, era scris cu cerneală roșie.

Mi-am adus atunci aminte de scrisorile şi notiţele primite din Hollywood, de vrafurile primite din Paris. Şi toate erau scrise cu culoarea roşie, preferată, a Ginei.

Rapid, uşor, înainte să gândesc de două ori, am scos plicul. Era gol. Evident că fie distrusese scrisoarea, fie o pusese într-un loc sigur după care s-a grăbit să-şi îndese plicul în buzunarul pardesiului. Am studiat ştampila poştei. Scrisoarea fusese pusă în Dorking, Surrey, la ora trei, luni după-amiază, la două zile după ce mă sunase din apartamentul Jantzenilor şi nu era nici o îndoială ca scrisul de mână, cu cerneala roşie, de pe plic, îi aparţinea Ginei...

7

Continuam să stau în biroul părăsit şi să mă uit la plicul gol. De undeva, de departe, dincolo de geamurile sălii de aşteptare se auzea vuietul camuflat al traficului de pe Knightsbridge ; în apropierea mea era foarte multă linişte. Deodată, pe coridor, în afara biroului, am auzit paşi grăbiţi şi abia am avut timp să îndes repede plicul la loc în buzunar, înainte ca uşa de la intrare să se deschidă şi Garth împreună cu Lilian să intre.

— Catherine ? Fir-ar să fie, unde-i fata asta ? Am angajat-o să răspundă la telefon, nu să-şi petreacă jumătate din timp în vestiar înfrumuseţându-şi aspectul exterior.

Nu mă puteau vedea. Erau încă în biroul învecinat iar eu eram ascunsă după uşa pe jumătate deschisă a camerei dosarelor.

— Nu-i nevoie să fii aşa de dur cu ea — e o secretară foarte bună, iar prezenţa fizică plăcută este doar în avantajul tău.

— Dumnezeule, următorul lucru care o să se întâmple-e ăla că Thérèse o să mă sune să mă acuze că m-am încurcat cu secretara !

Eram aproape gata să ies și să-mi anunț prezența, dar menționarea numelui Thérèsei mă făcu să mă opresc în loc, înghețată.

— Garth, trebuie să recunosc că ești într-o stare sufletească foarte proastă în această după-amiază ! Nici nu știu de ce ești așa de supărat din pricina Thérèsei că tot n-ai văzut-o de câteva zile — eu sunt aia care ar trebui să fiu supărată. Se pare că Eric s-a auto-convins să creadă că purtarea mea față de tine ar fi suspectă...

— O, doamne !

— Știai că Thérèse s-a întâlnit cu Eric vinerea trecută după ce te-ai întors tu de la Paris ? Mi-a spus aseară că a avut loc o scenă cu Gina la aeroport.

— Scenă ! Asta-i un cuvânt prea blând ca să descrii așa un episod sordid și penibil...

— De ce nu mi-ai spus mai înainte ? întrebă Lilian cu blândețe.

— De ce-aș fi făcut-o ? De ce să te plictisesc cu nefericitele incidente ale vieții mele particulare ?

— Se pare că Thérèse i-a spus lui Eric vineri, după scena de la aeroport, că interesul tău față de Gina era doar o perdea de fum, ca să ascundă de fapt interesul tău față de mine.

— Știi ceva, puțin îmi pasă ce i-a spus Thérèse lui Eric sau ce gândește Eric... — vocea lui Garth deveni mânioasă.

— Ei bine, mie da ! Eu trebuie să trăiesc cu el !

— Nu-mi dau seama de ce te preocupă ! E atât de evident că n-ai decât compasiune pentru el, încât nici nu știu de ce nu-l părăsești.

— Nu vreau să te plictisesc cu detaliile vieții mele personale mai mult decât vrei tu să mă plictisești pe mine cu ale tale, — zise Lilian la rândul său. Și, pe lângă asta, lui Eric i s-ar rupe inima dacă l-aș părăsi.

— Și, vrei să spui că ești nobilă și îți pasă de sentimentele lui ? Nu prea te caracterizează, Lilian !

— Ia ascultă, Garth — nota vocii lui Lilian căpătase răbdarea specifică unui adult care îl învață pe un copil să spună ora. Important este că pe mine mă avantajează că trăiesc pentru moment cu Eric. Nu contează de ce. Nu e treaba ta. Dar ține cont că vreau să trăiesc cu el în continuare și că este foarte supărător că Thérèse s-a întâlnit, în mod evident cu Eric, încercând să-l facă la fel de gelos ca și ea...

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce dai vina pe mine ? Nu sunt eu responsabil pentru Thérèse ! Dacă Eric e gelos, ignoră-l. Lasă-l să fie gelos ! Nu poate dovedi nimic împotriva ta pentru că nu e nimic de dovedit.

— E foarte ușor să dai așa un sfat, dar nu e la fel de ușor să-l și îndeplinești. Nu vreau ca Eric să fie supărat. Apropo, așa, ca fapt divers, ce joc faci tu cu fata aia, Gina ? Unde e și de ce o ții ascunsă ?

— Dragă Lilian, spuse Garth, cu ceea ce dorea să pară mirare autentică. Despre ce Dumnezeu vorbești ? N-am nici cea mai mică idee unde se află și n-o ascund. De ce aș face-o ? N-am văzut-o și n-am nici o veste de la ea, de sâmbătă după-amiază, când am luat masa cu toții împreună.

Obrajii îmi ardeau în timp ce minciunile lui îmi răsunau în urechi. Lacrimile, nedorite şi inexplicabile, îmi străpungeau pleoapele.

Lilian continuă, sceptică :

— Nu aveai o aventură amoroasă cu ea ?

— Dumnezeule, nu ! Gina e pentru bărbaţi de douăzeci şi cinci de ani sau de patruzeci şi cinci de ani, şi nicidecum pentru bărbaţi de treizeci de ani.

— Mie mi s-a părut că Gina e pentru bărbaţi de toate vârstele. Nu ţi-a spus măcar unde avea de gând să se ducă după ce ne-am despărţit de ea, sâmbătă la prânz ?

— Nu, i-am cerut scuze şi m-am dus acasă, pe Half Moon Street. I-am spus c-am să-i telefonez mai târziu dar n-am mai apucat. Am fost ocupat cu alte chestiuni.

— Thérèse ?

— Nu, n-am văzut-o pe Thérèse de când cu episodul de pe aeroport, de vineri noaptea.

O altă minciună. Mă gândeam la menajera doamnei Cheese, cum vorbea pe treptele casei albe din piaţă. La ora şase, sâmbătă seara, Garth se certa cu Thérèse în apartamentul acesteia.

— Eram mort de oboseală, continuă Garth. Am avut o săptămână aglomerată la Paris şi am dormit foarte puţin. M-am odihnit până pe la şapte şi apoi m-am dus în Shepherd's Market, unde am luat masa într-un mic restaurant. M-am gândit dacă să-i telefonez Ginei la hotel, dar n-am făcut-o. Nu mă simţeam prea sociabil şi vroiam să fiu singur.

— Ei, bine... toată afacerea asta cu dispariţia Ginei e categoric foarte ciudată, asta-i tot ce pot

spune. Bănuiesc că nu mai ai nici o veste de la ea, de duminică ?

— Nu, am petrecut duminica la serviciu.

— La serviciu ? Aici ? Duminica ? Dumnezeule, începi şi tu să devii sclavul muncii la fel ca şi mine. Mi se pare că parcă tu erai ăla care întotdeauna îmi spunea să nu lucrez duminica ?

— Eram preocupat de contractul Remy — ăla de anul trecut, nu de ăsta. Nu pot să-mi dau seama de ce am plătit noi aşa mult impozit pe profit.

— Ah, dar toate pot să ţi le explic — e foarte simplu. Oricum, de ce ai preluat contractul Remy anul ăsta ? Nu-mi aduc aminte de ce am hotărât noi aşa ceva. Ar fi fost mult mai rezonabil dacă l-aş fi soluţionat la fel ca cel de anul trecut. Şi, oricum, ce mai contează impozitul de anul trecut ? Totul e terminat acum.

— Aveam informaţii că autorităţile fiscale interne erau din nou în război împotriva micilor afaceri, ca a noastră. M-am gândit că dacă vor veni inspectorii, vreau să fiu împăcat că totul este în ordine.

— Da, bineînţeles că-i totul în ordine ! Ştii ce atentă sunt întotdeauna...

— Ia aşteaptă, o aud pe Catherine întorcându-se. Hai să mergem în biroul tău.

Deschiseră una din celelalte uşi şi intrară repede în încăperea din spatele ei. Adunându-mă, am părăsit camera dosarelor şi am revenit în sala alăturată de aşteptare tocmai când secretara deschidea uşa şi intra, lăsând-o să se închidă în spatele său. Clopoţelul fixat pe balamale murmură uşor şi apoi tăcu.

— Catherine ? — strigă Lilian cu vocea aceea amabilă şi blândă pe care o adoptase şi când o întâlnisem cu o seară înainte. Ai nişte cafea ?

— Tocmai vreau să fac acum, doamnă Jantzen. Domnule Cooper, e o domnişoară, Claire Sullivan, care aşteaptă în sala de conferinţe să vă întâlnească.

O clipă se lăsă o tăcere absolută. Am închis ochii, stânjenită, şi m-am rugat ca atunci când îi voi deschide să mă aflu în altă parte. Dar n-a fost aşa.

— Să... — începu secretara ezitând.

— E-n regulă, Catherine. Mulţumesc. Trebuie că venise deja în biroul din faţă pentru că vocea lui se auzea acum clar. În următoarea clipă intră în camera dosarelor şi o traversă în drum spre camera de aşteptare, aflată dincolo.

— Bună ziua, spuse el formal, şi până să apuc să spun ceva, închise uşa şi eram din nou singuri, doar el şi cu mine şi o mie de îndoieli, în acea cămăruţă care dădea în Knightsbridge.

— Ce surpriză plăcută, spuse el fluent, întrucât eu eram incapabilă să vorbesc, dar îmi pare rău că ai ales acest moment ca să vii. Bănuiesc că ai fost obligată să asculţi cum eu şi cu Lilian ne-am permis să ne luăm la harţă pe seama unor subiecte variind de la intrigile extramaritale inexistente, până la maşinaţiunile lunare ale autorităţilor fiscale. Îmi pare nespus de rău dacă te-am stânjenit dar, cel puţin nu-mi aduc aminte să fi spun ceva ce n-aş fi vrut să auzi.

M-am întors într-o parte fără să răspund, incapabilă să-i întâlnesc privirea şi m-am uitat la pa-

norama Londrei. Se îndrepta către mine până când l-am simţit lângă umărul meu.

— Ce s-a întâmplat, spuse el brusc — Ce s-a întâmplat ?

Ochii mei erau orbi.

— Nimic, am zis.

Nu mai aveam încredere în mine să spun altceva.

— Ai ceva veşti proaste de la Gina ?

Am clătinat din cap. Când îmi puse o mână pe braţ, m-am întors din nou şi am încercat să-mi croiesc drum până la uşă.

— Stai puţin, zise el mai brutal, cu o notă de nesiguranţă în voce. Stai puţin. Trebuie să fi venit aici pentru vreun motiv. Ce vroiai să-mi spui ?

Îmi aduceam vag aminte că, mult timp în urmă, înainte să aflu că el trebuie să ştie unde se află Gina, îmi doream să-l întreb mai multe despre cearta lui cu Thérèse de sâmbătă seara. Acum ştiam răspunsul ; în ceea ce-l priveşte cearta, era un secret care trebuia ascuns din motive personale. Nu mai puteam să fac nimic, nu mai puteam să zic nimic. Bunul meu simţ avusese dreptate să-mi spună că n-ar fi trebuit, în nici un caz să vin la el la birou ; fusese un pas prostesc, stupid, negândit.

— Îmi pare rău, am zis cu dificultate. Am greşit că am venit aici să te deranjez. Oricum nu era nimic prea important. Te rog să mă scuzi.

După un moment zise :

— Nu înţeleg.

Eram incapabilă să mai vorbesc. Bâjbâiam după clanța ușii ca s-o deschid, dar mâna lui se așeză pe a mea, oprind-o.

— Te rog, Claire, spuse încet. Te rog, Claire. Trebuie să-mi spui despre ce este vorba. Ce s-a întâmplat ? Te-a supărat ceva din discuția pe care tocmai am avut-o cu Lilian ?

Mă gândeam la plicul gol din buzunarul pardesiului său.

— Nu, am rostit și m-am surprins uitându-mă în ochii lui. Părea îngrijorat și nedumerit. Eram conștientă de un imbold irezistibil să mă destăinui lui, dar știam că nu trebuie s-o fac. Mințise, și nu o dată, ci de mai multe ori și nu mai puteam să am încredere în el. Cu un efort atât de imens, încât mă simțeam complet vlăguită, am zis :

— Am impresia că toată îngrijorarea asta pentru Gina mă deprimă mai mult decât credeam. Am venit aici doar ca să vorbesc cu tine și când am ajuns aici și te așteptam mi-am dat seama ce egoistă am fost să vin să te deranjez la birou. Până să apuc însă să plec, ați venit voi.

Continuă să se uite la mine. Ochii îi erau foarte limpezi.

— Ei bine, mă bucur c-ai venit, spuse el în sfârșit. Și îmi pare bine că te-ai gândit să vii la mine dacă te simți deprimată. Așa că de ce să nu stăm jos și să vorbim ? Lasă serviciul. Asta poate s-aștepte. Dacă ai venit aici ca să mă vezi, aunci de ce să te grăbești să pleci când eu abia am apărut ?

Am clătinat neajutorată din cap.

— Zău, Garth, nu, aș prefera să nu vorbim aici...

M-am oprit și m-am îndreptat din nou către ușă.

— Ascultă, Claire...

— Nu pot să-ți explic, pur și simplu nu vreau să vorbesc.

— Pe naiba, nu vrei ! Ei bine, eu vreau ! Indiferent ce gândești, vreau să-ți spun că de când ne-am cunoscut...

— Trebuie să plec. Te rog... — am zis încercând să deschid ușa.

— ...gândul mi-a fost mereu la tine...

— Oh, nu, nu. NU — stăpânirea mea de sine începea să dispară rapid.

— Dar, Claire, iubito...

Am izbucnit în lacrimi.

— Oh, doamne iartă-mă, ...nu știu ce-i cu mine. Am fost atât de lipsită de tact și atât de neîndemânatică de fiecare dată când ne-am întâlnit..., dacă n-ar fi fost toată afacerea asta nenorocită cu Gina... Nu ne-am fi întâlnit de loc, am rostit tremurând, răscolind prin poșetă după batistă.

— Uite-o, ia-o pe a mea. Îmi vârî între degete o batistă mare, albă. Mi-am suflat nasul, mi-am tamponat fața, fără rost, încercând să-mi adun laolaltă rămășițele autocontrolului.

— Iartă-mă, am zis, distantă, într-un târziu. Nu sunt în apele mele. Te rog să mă scuzi dacă acum am să plec.

— Stai să-ți aduc ceva de băut...

— Nu, vreau să iau două aspirine și să stau întinsă. Mă doare îngrozitor capul.

— Cobor cu tine să-ți chem un taxi.

— Nu...

— Insist.

Eram prea epuizată ca să mă mai împotrivesc. Am ieşit, prin camera dosarelor, în biroul din faţă, unde secretara ne privea cu nişte ochi negri impenetrabili, din spatele bretonului negru. Afară, în stradă, Garth, chemă un taxi, dându-i şoferului numele hotelului meu şi o bancnotă de zece şilingi.

— Îţi telefonez diseară, îmi spuse. Poate că, dacă te simţi suficient de bine, ieşim să luăm masa undeva împreună.

— Nn-u ştiu...

— Te sun pe la şase. Ai grijă de tine.

Mă sărută ; simţeam cum buzele lui îmi atingeau fruntea în timp ce degetele mă strângeau mai tare de braţ şi lacrimile îmi înţepau iarăşi ochii.

— Pa.

Buzele mi se mişcară dar fără să reuşesc să-i spun la revedere. Închise uşa, taxiul o porni înainte prin traficul intens, iar eu am rămas singură. M-am rezemat de tapiţeria de piele, cu mintea golită din cauza atâtor emoţii contradictorii şi mă uitam pe fereastră, simţind cum îmi ardeau obrajii, încă o dată, din pricina lacrimilor tăcute, amare şi inutile.

Când am ajuns la hotel am găsit trei mesaje telefonice care îmi cereau să-l sun pe Warren imediat ce mă întorc. Le-am rupt. Aflată în sfârşit, în intimitatea camerei mele, am tras draperiile şi m-am odihnit vreo cinci minute, dar după puţin timp m-am ridicat şi m-am dus la oglindă să-mi refac machiajul. Mă simţeam mai calmă acum. Părea puţin probabil că o să plâng din nou în următoarele câteva ore.

Capul mă durea surd, iar ochii îmi erau inflamaţi, dar în afară de asta eram conştientă doar de o apatie paralizantă. Mă simţeam învinsă. Era ceva tipic, gândeam cu un scepticism detaşat, ca singurul bărbat de care m-am îndrăgostit cu adevărat să se dovedească a fi un mincinos făţarnic. Eram convinsă acum că trăia o aventură cu Gina şi că ştia unde se află, dar, pentru motive doar de el cunoscute, o ţinea ascunsă într-un loc secret, pretinzând ostentativ că mă ajută cu o bunăvoinţă ipocrită.

Nu era nici o îndoială că făcea un joc dublu. Şi tocmai pentru că ştiam de faptul că face cu mine un joc dublu, am perceput scena de la birou ca fiind deosebit de umilitoare şi penibilă. M-a analizat, şi-a dat seama că cel mai bun mod de a mă aborda era să adopte un stil romantic, jucându-şi apoi rolul asumat, cu mare îndemânare. Am fost măgulită, înşelată, ca o argilă în mâinile lui. Cred că m-a considerat drept o prostuţă naivă.

Lacrimile începuseră din nou să-mi înţepe ochii, ameninţând să-mi strice noul machiaj, când suna telefonul. Aproape că nu doream să răspund, dar, pe urmă am profitat totuşi de ocazie, ca să nu mă mai gândesc la necazuri.

— Alo ? — am spus cu grijă la receptor.

— Încă puţin şi aş fi sunat la Scotland Yard ca să raportez dispariţia ta — spuse Warren, mâhnit. Unde dracu' ai fost ? Spuneai că ai să mă suni după masă pe care ai luat-o cu Eric Jantzen şi, acum e deja ora patru. Eram cumplit de îngrijorat din cauza ta.

— Îmi pare rău, am spus. Am fost ocupată. Vrei să vii la mine în cameră ? Cred că știu unde ar putea să fie Gina și vreau să stăm de vorbă.

— Serios ? — rosti ca pe ghimpi. Vin imediat. Ține-te bine.

Linia era deja moartă. Stăteam pe marginea patului și mă gândeam la tot, iar un minut mai târziu Warren bătea la ușă. Îi dădui drumul.

— Cum ai aflat ? — mă întrebă agitat. Ce s-a întâmplat ? Unde este ?

I-am sugerat să stea jos și să ia o țigară.

— M-am dus în această după-amiază, am spus fără să accentuez în mod deosebit, la biroul lui Garth. Îl suspectam. Nu era acolo când am ajuns, dar pardesiul lui era ocolo. Într-unul din buzunare era un plic gol care avea pe el o ștampilă de poștă datată luni, acum trei zile. Era adresată lui Garth, scrisul era al Ginei și ștampila arată că fusese pusă în localitatea Dorking din Surrey.

Warren era atât de uimit, încât scăpă țigara. Se făcu un pic de agitație până când o ridică și o strivi de covor.

Apoi continuă :

— Deci Cooper a mințit tot timpul ! Dacă ea i-a scris luni...

— S-ar putea să o fi primit marți sau ieri, miercuri. El trebuie să știe unde este ea.

— De unde zici că e ștampila poștei ?

— Dorking Surrey.

— Surrey e la sud de aici, nu-i așa ? Dorking n-ar trebui să fie așa de departe. Uite, am o hartă

rutieră a Angliei la mine în cameră. Stai s-o aduc și să căutăm unde se află locul ăsta.

Am constatat să era doar la vreo douăzeci și cinci sau treizeci de mile sud de Londra.

— Se pare că e un orășel destul de mare, spuse Warren, uitându-se în ghidul său. Ce-ar fi să luăm astă-seară trenul și să mergem acolo, să vedem ce putem afla ? Trebuie să existe posibilitatea să ajungem acolo cu trenul. Se pare că este chiar pe centura de comutare.

Am ezitat, nefiind sigură cum e mai bine să procedez, hotărârea mea fiind umbrită de apatie.

Warren continuă să studieze harta.

— Dorking... Guildford pare să fie celălalt oraș mai apropiat. Hei, ia ascultă ce nume : Abinger Hammer, Shere, Gomshall, Holmbury St. Mary...

Durerea amintirii era atât de mare încât mi-am mușcat buzele.

— S-a întâmplat ceva ? — zise uitându-se în sus la mine.

— Garth mi-a spus că este proprietarul unei mici căsuțe la țară, la Holmbury St. Mary. Se duce acolo în fiecare week-end.

— Deci așa e ! — țipă Warren. Aici trebuie să fie ! La vilișoara lui Cooper, în Surrey.

Închise cartea cu un pocnet și sări grăbit în picioare.

— E-n regulă, hai să mergem.

— Așteaptă un pic, am spus. Dacă Gina locuiește acolo, în secret, la căsuța de țară a lui Garth, poate că nu ne-ar mulțumi dacă ne amestecăm. Dacă este capabilă să scrie o scrisoare și să o pună la

poştă înseamnă că stă acolo de bună voie şi, aparent, este întreagă şi nevătămată.

Se holbă la mine.

— Ce vrei să spui ?

— Cred că ştii ce vreau să spun — doar nu eşti prost. Ascultă, uite ce cred eu că s-a întâmplat...

Am respirat adânc, mi-am adunat voinţa şi am încercat să adopt un ton rece şi dezinteresat.

— Gina a venit la Londra ca să petreacă sfârşitul de săptămână cu Garth, dar au fost întâmpinaţi la aeroport de o foarte înfuriată Thérèse. Se pare că a avut loc o scenă care i-a determinat pe Gina şi Garth să călătorească separat până în centrul Londrei, e şi firesc, iar după aceea lui Garth i-a fost teamă ca Thérèse să nu mai facă şi alte scene. Aşa încât i-o fi sugerat Ginei să stea în secret la căsuţa lui din Surrey.

— Nu cred, spuse Warren dintr-odată. Garth a fost la Londra toată săptămâna — ce rost ar fi avut ca Gina să stea la ţară dacă a venit încoace în mod special ca să fie cu el ? Şi de ce nu i-a telefonat lui Candy-Anna să-i spună că nu se va întoarce la Paris vreo câteva zile ? Şi, oricum, încă nu ţi-ai lămurit telefonul ei de sâmbătă noapte la New York, din apartamentul familiei Jantzen.

— Ei bine, tu sugerezi o altă explicaţie care se potriveşte cu faptul că ea stă acolo, la căsuţa lui din Surrey, probabil de bună voie !

Părea revoltat. Privirea lui cercetătoare, se rotea prin cameră, înseninându-se la vederea telefonului.

— Hai să telefonăm la informaţii să obţinem telefonul căsuţei lui Garth din Surrey.

— Nu cred că are telefon.

— De unde ştii ?

— Atunci de ce să-i fi scris Gina, când putea să-i dea telefon ?

Tăcuse.

— Eh, hai să încercăm, spuse în sfârşit. Nu strică să încercăm.

— Bine, am convenit şovăind. După ce am vorbit vreo zece minute cu diverse centraliste atât din Londra şi Surrey, am aflat că această căsuţă care aparţinea domnului Garth Cooper în Holmbury St. Mary se numea Coneyhurst Cottage şi era înregistrată cu numărul Holmbury 626.

— Vreţi să încercaţi să sunaţi la acest număr, vă rog ? — rosti Warren dintr-odată.

Urmă o aşteptare mai lungă şi apoi :

— Nu răspunde nimeni ? — zise Warren dezamăgit. Mulţumesc. Am să încerc şi mai târziu.

— Nu este aşa surprinzător, am spus, încercând să-l înveselesc, după ce puse receptorul în furcă. Oricum dacă Gina se ascunde în căsuţă, tot nu va răspunde la telefon.

— Aşa este. Se înseninâ puţin. Măcar am avut dreptate că are telefon. Ei bine, ce zici, Claire ? Ce-ar fi să luăm trenul în seara asta şi să mergem la Dorking. Ne oprim acolo, în zonă, la un hotel şi, pe urmă, mâine dimineaţă închiriem o maşină şi mergem la căsuţa lui Cooper ?

M-am gândit la promisiunea lui Garth de a mă suna mai târziu ca să mă invite să iau masa cu el.

Dacă ar fi să vorbesc cu el, m-am gândit, o să fiu slabă şi o să-i accept invitaţia. Şi dacă merg cu el la masă o să-mi fie pe urmă şi mai greu decât îmi era deja. Cel mai bine ar fi dacă aş părăsi oraşul pentru o zi-două.

Warren tocmai începuse să pară surprins de ezitarea mea în momentul când, brusc, am zis :

— Da, hai să plecăm imediat. Cum ajungem acolo ?

— Am să vorbesc cu oamenii de la recepţie şi să văd ce ne sugerează. După aceea, imediat ce lămuresc detaliile, ne luăm bagajele şi plecăm.

— E-n regulă.

După ce a plecat şi am rămas singură am deschis valizele începând, încă o dată, să-mi pun lucrurile înăuntru. Mă simţeam mai uşurată acum, că aveam ceva de făcut, oricât de banal ar fi fost. Tocmai când terminam, sună telefonul şi Warren îmi spuse că era un tren care pleca din staţia Waterloo curând după ora şapte.

— Am putea mânca aici ceva la cinci şi jumătate, sugeră el, şi după aceea luăm un taxi până la Waterloo. Drumul durează cam patruzeci şi cinci de minute. Mi-au dat denumirea unei agenţii locale pentru închirieri de maşini, precum şi numele unui hotel unde putem sta, aşa că acum suntem gata de plecare.

După ce am luat masa, ne-am dus la recepţie ca să achităm facturile şi am aflat că aveam un mesaj care mă informa că sunase Garth. L-am rupt şi l-am

aruncat. Zece minute mai târziu, cu bagajul aflat în siguranţă în maşină, am părăsit Picadilly Circus, îndreptându-ne către Waterloo.

Am ajuns la Dorking puţin după ora opt şi am luat un taxi până la hanul care îi fusese recomandat lui Warren la recepţia hotelului din Londra. Cred că Dorking ne-a uimit pe amândoi. Până şi Warren, care niciodată nu-mi păruse a fi genul de om foarte conştient de cea ce îl înconjoară, a rămas mult la vederea unei largi High Street * cu nenumăratele ei magazine vechi şi străduţe laterale înguste, pline de bodegi şi de magazine cu antichităţi. Şoferul taxiului ne informă că, hotelul la care urma să stam, fusese, de mult, un han pentru popasul diligenţelor şi, dintr-odată mi-am amintit o scenă din „Clubul Pickwick“ de Dickens şi mi-am dat seama de ce mi se părea Dorking aşa de familiar.

— Îţi vine să crezi ?, se minuna Warren când taxiul coti din High Street, pe sub o boltă antică, în curtea în care era construit hanul. Aici locuiesc oameni. N-a fost construit de Walt Disney. Oamenii chiar locuiesc aici.

Şi mi-am dat seama că abia acum mă simţeam în Anglia. Londra, cu clădirile sale moderne şi atmosfera cosmopolită mă dezamăgise, vag, mai ales după scurta mea viziă la Paris dar, aici la Dorking nu mai eram de loc dezamăgită. Când am intrat în camera mea şi m-am uitat pe fereastră, înspre dealul verde care se înalţa deasupra oraşului în partea de nord-vest, am avut unul din acele momente curioase,

* — Strada mare (lb. engl.) n.t.

inexplicabile, care m-a făcut să simt că aș mai fi fost aici și altădată. Dar era un nonsens. Nici un oraș din New England nu semăna, cât de puțin, cu acest vechi oraș negustoresc din Surrey și, nici unul dintre strămoșii mei nu venea din Anglia ; familia mea era de origine scoțiană iar tatăl meu era din Ulster, din provincia Irlanda de Nord.

Eram străină aici și totuși mă simțeam ca acasă.

Am ajuns la timp ca să luăm masa ; Mai trebuia încă să mă obișnuiesc cu rigiditatea meselor englezești și a orarului lor inflexibil. Am servit o masă englezească copioasă care, după părerile mele transatlantice, costa foarte puțin și după care ne-am simțit atât de sătui încât a trebuit să petrecem o oră întreagă la cafea, în hol, înainte să fim în stare să ne ridicăm din scaune. În final, Warren s-a dus să încerce să telefoneze din nou la căsuță, dar fără nici un succes, după care am hotărât să ne odihnim bine, ca a doua zi să plecăm devreme la Holmbury.

Am petrecut o noapte agitată. Și dacă, mă gândeam eu, într-adevăr Gina era în căsuță, așa cum părea probabil acum. Scena va trebui pregătită cu foarte multă grijă și, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi doream mai puțin ca Warren să fie acolo cu mine. Warren ar fi intrat vijelios in căsuța, ca un taur într-un magazin de porțelanuri, și ar fi asediat-o pe Gina cu întrebări, pretenții și acuzații. Și dacă Gina nu s-ar fi decis să vină cu noi și să rămână, în schimb, în căsuță ? Warren, care trăise în suspans

mai mult ca mine și-ar fi putut pierde capul și ar fi fost în stare să facă ceva stupid. Aproape că mi-l puteam imagina cum ar fi cărat-o pe Gina cu forța, fiind convins din tot sufletul că era spre binele ei. M-am înfiorat. Trebuia să mă străduiesc ca, oricum să ajung la căsuță înaintea lui.

Dimineața următoare, la micul dejun, am aflat că închiriase deja o mașină și intenționa să se ducă după ea imediat ce terminam de mâncat.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, am zis, scuzându-mă, dar nu mă simt foarte bine. N-am putea amâna drumul până azi după-masă ? Mă doare îngrozitor capul.

Părea preocupat.

— Ai vreo aspirină ? Du-te mai bine și întinde-te. Vrei să chem un medic ?

— Nu, nu, am spus repede, înainte să devină prea grijuliu. Am să iau două aspirine, am să stau întinsă și până după-masă totul o să fie în regulă. Îmi pare rău că trebuie să amânăm călătoria, dar...

— Nu-i nimic, înțeleg. Nu-ți fă probleme, îmi pare doar rău că nu te simți bine. Se gândi apoi pentru moment. Poate că ar fi mai bine să mă duc cu mașina și să văd dacă Gina e acolo.

— Te rog, am spus cu mare efort, te rog, hai să așteptăm până după amiază ! Am făcut drumul ăsta de trei mii de mile ca să o găsesc pe Gina și, acum când o găsim, vreau să fiu acolo, nu să stau întinsă în pat.

Părea foarte supus.

— Da, desigur, înțeleg. Iartă-mă.

Am oftat încet, ușurată. El se decise să exploreze un pic orașul și să trimită niște vederi unor prieteni, așa încât, după ce a adus mașina de garaj s-a pregătit să plece pe jos de la hotel.

— Poți să-mi lași mie cheile, i-am spus. N-aș vrea să le pierzi în drumurile tale.

— Bună idee ! — fu el de acord, foarte serios, deși eu vorbisem mai mult în glumă. Întotdeauna pierd o serie de lucruri.

Îmi înmână cheile și plecă.

Imediat ce dispăru din vedere, m-am dus încetișor la mașină, am introdus cheile în contact și am examinat bordul. Când locuiam acasă condusesem mașina în fiecare zi a vieții mele adulte, până când reflexele și reacțiile deveniseră automate, fiind făcute fără un efort conștient ; asta se petrecuse până cu vreo trei ani în urmă, dar am condus, întâmplător și mașini închiriate de când locuiam în New York și am ajuns la concluzia că pentru mine șofatul era ca și înnotul ; odată învățat nu se mai uită. A conduce o mașină în Anglia, am gândit eu, trebuie să fie puțin altfel, dar nu dificil. Curând, după ce m-am asigurat că știam ce am de făcut, am pornit motorul, am ajustat schimbătorul de viteze și am tras frâna. Mașina începu să se deplaseze înainte prin curtea pietruită a hanului. Curând îmi croiam ușurel drum pe sub bolta intrării, cotind apoi în High Street. Ușor conștientă că eram mai nervoasă decât mă așteptam, m-am târât în spatele unui autobuz verde

cu etaj și m-am trezit luând-o la dreapta pe o intersecție aflată în jos, pe High Street și părăsind orașul, intrând în zona districtelor rezidențiale, mai tăcute. M-am oprit la prima stație de benzină și am întrebat care este drumul către Holmbury St. Mary. Spre surpriza mea, am constatat că eram pe drumul cel bun.

— Mergeți drept înainte, îmi spuse un mecanic plin de solicitudine. Prin Westcott, dincolo de Wotton Hotel. Mergeți în continuare, ținând drumul principal până ajungeți aproape de Abinger Hammer. Apoi imediat ce zăriți în stânga straturile de năsturei, fiți atentă la o cotitură, pe aceeași parte... E un indicator alb chiar înainte de ceasul de la Abinger care arăta „către Holmsbury St. Mary". O faceți la stânga pe acolo, mai mergeți vreo câteva mile și ajungeți direct în sat.

I-am mulțumit și am condus înainte. După un mic sătuc, probabil Westcott, drumul intră mai adânc în țară, întretăind pe ici, pe colo solul nisipos. Am remarcat bogăția frunzișului verde și am zărit un lanț de dealuri dincolo de câmpiile de la nord, dar traficul era mai intens decât mă așteptam și mi-era imposibil să mă uit în jur, la peisaj, atât cât aș fi dorit.

În fine, am găsit drumul lateral pe lângă straturile cu năsturei și am cotit la stânga către Holmbury St. Mary. Drumul de țară devenise foarte îngust și cotit ; traficul era mult mai redus acum și puteam să mă uit mai mult la peisaj. După ce am trecut printr-un cătun, unde căsuțele erau atât de vechi și

de drăguțe încât aproape am greșit drumul tot uitându-mă la ele, am ajuns în sfârșit la un sat mai mare cu o biserică verde, aflată pe un deal și câteva căsuțe și magazine asemănătoare.

M-am oprit lângă primul trecător și l-am întrebat care era drumul către Coneyhurst. Mi-a spus că nici nu auzise de așa ceva. Descurajată, am mai condus puțin și am oprit la o bodegă ; bodega era închisă dar proprietarul era acolo și ștergea barul.

— Scuzați-mă, am strigat prin fereastra deschisă. Puteți, să-mi spuneți unde este Coneyhurst Cottage ?

Era un bărbat înalt, solid, cu mustață.

— Coneyhurst ? — își mângâia absent mustața. Suna ca și când ar fi sus pe Holmbury Hill. Cine locuiește acolo ?

— Un domn, Garth Cooper.

— Ah ! — părea mulțumit. Da, îl știu pe domnul Cooper. Vine deseori aici în weekend. Căsuța este aproape de vârful dealului, un loc izolat, cu o priveliște foarte frumoasă. Mergeți pe drumul spre Peaslake până sus pe deal — ...o să treceți pe lângă mai multe case, inclusiv pe lângă Holmbury House. Continuați să urmăriți indicatoarele pentru Peaslake și exact înainte să ajungeți în vârful dealului o să zăriți căsuța în stânga dvs.

I-am mulțumit și m-am întors la mașină. Soarele tocmai apărea când am apucat pe drumul care ducea sus pe deal, departe de sat, și lumina juca printre copacii înalți cu frunzele lor verzi strălucitoare, care umbreau drumul îngust și mereu cotit. După

puțin timp, copacii se terminau și coastele dealului se ridicau abrupte, deasupra mea, în dreapta. Priveliștea din stânga mea merita de-acum atenție, dar eram prea aproape de ținta finală a călătoriei mele și nu m-am mai oprit. Am trecut pe lângă diverse case, inclusiv pe lângă poarta cu inscripția Holmbury House, și am mers mai abrupt spre vârful dealului. Ajunsesem la o intersecție a drumului ; am cotit înspre Peaslake, așa cum mă sfătuise proprietarul și am început să merg cu viteză redusă. Eram bucuroasă că Warren închiriase un mic Austin. Drumul devenise de acum atât de îngust, că orice mașină mai mare ar fi făcut șofatul cumplit.

Tocmai mă gândeam că mai devreme sau mai târziu trebuie categoric să ajung în vârful dealului, având în fața sa o panoramă a văii de jos.

Parcând mașina în afara drumului, printre copaci, am coborât și m-am îndreptat încet către casă. Toate ferestrele erau închise ; nu era nici un semn de viață. Am găsit ușa de la intrare și după un moment de ezitare am sunat la sonerie, dar nu mi-a răspuns nimeni și, puțin după aceea mă învârteam în jurul casei, încercând și mânerul de la ușa din spate. Era încuiată. Stăteam acolo și mă întrebam ce să fac. Ceva mai încolo era o mică magazie pentru grădinărit și, împinsă de curiozitate, m-am dus până acolo și am deschis ușa, dar nu era nimeni înăuntru, doar câteva ustensile de grădinărit și o roabă. Când m-am întors, soarele se ascunsese brusc în spatele unui nor și un vânticel rece bătea dinspre vale.

M-am înfiorat.

Ferestrele casei, goale, oarbe se holbau la mine şi, dintr-odată, fără să ştiu de ce, mi se făcu frică. M-am retras, mişcându-mă repede, în jos prin grădina în trepte, şi pe ultima terasă, lângă gardul viu care marca limitele terenului, am remarcat că într-o parte, straturile luxuriante de flori, pline de buruieni, fuseseră săpate şi scormonite recent. Pământul umed strălucea în lumina puternică a dimineţii.

Mă uitam la el, refuzând să recunosc cu ce semăna de fapt. Peticul avea cam şase picioare lungime şi trei picioare lăţime. Dintr-odată, mişcându-mă aproape fără să-mi dau seama, eram la jumătatea drumului înspre şopron. Când am ajuns acolo, am luat o sapă care stătea rezemată de perete şi m-am întors din nou la peticul de pământ din capătul grădinii.

Sapa se afundă uşor în pământul ud şi se opri.

Îmi era îngrozitor de frig. Curând am început să tremur din nou. Apoi, copleşită de obsesia de a vedea înviind cele mai îngrozitoare coşmaruri, m-am oprit şi am început să scurm pământul, până când, în sfârşit, am descoperit un obiect monstruos, diform şi voluminos pe care cu greu am putut să-l identific.

Era o mână omenească.

8

După ce mi-a trecut starea de rău, mi-am făcut curaj să mă întorc iarăşi la mormânt. Mai era ceva ce trebuia să aflu. Ceva ce trebuia să ştiu. Când, în sfârşit, am fost în stare să mă detaşez, am îngenuncheat din nou lângă mormânt şi m-am aplecat deasupra mâinii cu batista apăsată peste gură şi nas. Pe degetul inelar era un inel, un inel cu diamant care strălucea batjocoritor în lumina puternică. Am închis ochii strâns şi apoi i-am deschis din nou. Era tot acolo. Timp de câteva secunde, m-am gândit, cu repulsie, să verific dacă inelul purta vreo inscripţie, dar am renunţat la idee şi m-am retras de lângă mormânt. Inelul de logodnă era o dovadă suficientă; Thérèse nu dorise să rupă logodna şi este posibil să fi continuat să poarte inelul şi după ce Garth a încercat să rupă relaţiile dintre ei.

Întreaga semnificaţie a descoperirii mele mă izbi dintr-odată ca o copleşitoare undă de şoc. Fosta logodnică a lui Garth era îngropată în grădina căsuţei de vacanţă a lui Garth. Şi Garth a fost unul din oamenii care au văzut-o în viaţă pentru ultima dată. După ce s-a certat cu el şi a ieşit vijelios din apartamentul său, vecinii nu au mai văzut-o de loc.

Dacă poliția afla aceste fapte, am gândit eu, ar fi imposibil să nu creadă că Garth era vinovat de crimă. Îi făcuse necazuri, se certase cu ea, el fusese ultimul care a văzut-o în viață...

Parcă aveam gheață pe frunte. Când am ajuns la șopron am găsit un robinet folosit pentru furtunul de udat grădina și l-am răsucit. Țâșni apă rece. După ce mi-am spălat mâinile cu atenție fanatică, mi le-am uscat, ștergându-le de rochie și am ieșit din nou afară în aerul rece de dimineață. Înapoi în mașină, așezată în scaunul șoferului, am început din nou să tremur din cap până-n picioare.

Am încercat să accept faptul că Garth era un ucigaș, dar mintea mea se încăpățână să respingă o astfel de idee. Eram pregătită să accept că Garth jucase un fel de joc, în ceea ce mă privește, dar nu puteam să cred că acest joc includea și crima. Am încercat să gândesc clar. Unde s-a dus Thérèse după cearta lor de sâmbătă, din apartamentul ei ? Dacă el a omorât-o, când s-a întâmplat asta și unde ? Și de ce să îngroape cadavrul chiar în grădina propriei lui căsuțe, când ar fi putut alege orice loc aflat pe dealurile din apropiere ?

Nu puteam crede că el a omorât-o. Oricât de absurdă și oricât de aiurită ar fi fost gândirea mea, nu puteam să cred că este un criminal.

Gândurile mele, dezordonate și confuze, continuau să se desfășoare mereu, mereu. Mă întrebam dacă Gina avusese cumva vreun amestec în această crimă. Dacă Garth o ascundea pe Gina, — nu, Gina n-ar fi omorât-o pe Thérèse. Mă întrebam a suta

oară unde era Gina și îmi doream din toată inima să pot lua legătura cu ea și, gândindu-mă la Gina, mi-am amintit cu un fior de spaimă de Warren.

Mi-am ținut respirația. Dacă Warren ajungea la căsuță și găsea mormântul din grădină, ar fi anunțat imediat poliția. Trebuia, cumva să-l împiedic pe Warren să-și ducă la îndeplinire planul de a cerceta căsuța în acea după-amiază.

Pe drumul de întoarcere la Dorking mă tot gândeam cum să reușesc să-l abat pe Warren de la acțiunea sa aparent inevitabilă, dar când am ajuns în curtea hanului nu eram mai aproape de o soluție ca atunci când părăsisem Holmbury St. Mary. M-am uitat la ceas. Era unsprezece și jumătate. Rugându-mă să nu mă întâlnesc cu Warren pe scări sau în vreunul din fotolii, m-am strecurat în hotel și m-am grăbit să urc în camera mea.

Cu ușile bine închise și ferecate în spatele meu, m-am așezat pe pat, m-am apropiat de telefon și am rugat centralista să-mi facă legătura cu biroul lui Garth de la Londra.

Citisem odată, undeva, că o persoană îndrăgostită poate fi considerată temporar neechilibrată în timp ce efectele indispoziției îmi persistau în minte. Desigur că dacă, acum o lună, cineva mi-ar fi spus că n-o să raportez la poliție un cadavru imediat ce-am dat de el, ci în schimb i-aș fi telefonat ucigașului să-l previn în ce pericol se află, aș fi răspuns indignată că n-o să ajung niciodată atât de nebună.

Dar eram. Și, ca lucrurile să stea și mai rău, eram convinsă că fac cel mai sănătos lucru posibil,

întrucât mă convinsesem deja pe de-a-ntregul că Garth era nevinovat. Stăteam, aşteptând crispată, în dormitorul încă tăcut, să-mi facă legătura centralista şi, dintr-odată secretara lui Garth, Catherine, ridică receptorul şi rosti cu vocea ei rece şi de o politeţe studiată :

— Cooper-Jantzen Limited, bună-dimineaţa, cu ce pot să vă fiu de folos ?

— Da, am spus repede. Domnul Cooper este vă rog ? Aici domnişoara Sullivan.

— Îmi pare rău, dar nici domnul Cooper şi nici doamna Jantzen nu sunt azi la serviciu. Pot să vă ofer vreo informaţie ?

— Ştiţi cumva unde sunt ?

— Au aranjat să petreacă un sfârşit de săptămână în care să găzduiască nişte clienţi francezi la căsuţa de la ţară a domnului Cooper din Surrey. Dna. Jantzen a plecat la căsuţa de aseară, ca să pregătească totul, iar domnul Cooper trebuia să se ducă la aeroport în această după-amiază, să aştepte sosirea avionului clienţilor. Este posibil ca, dacă telefonaţi la dânsul acasă, să-l prindeţi chiar înainte să plece — aveţi numărul dânsului ?

— Nu, am numai numărul de la serviciu. Puteţi să mi-l daţi, vă rog ? Este foarte urgent.

— Un moment, am auzit-o deschizând o carte automată de telefon. Da, e Mayfair — asta însemna MAY — 75432.

— Vă mulţumesc foarte mult.

Am pus la loc receptorul, imediat l-am ridicat din nou şi i-am dat centralistei noul număr. Am aşteptat în timp ce aceasta forma numărul şi am auzit cum, la celălalt capăt, suna fără să răspundă nimeni.

— Îmi pare rău, spuse centralista — nu răspunde nimeni.

— Vă mulţumesc.

Dar nu-mi venea să cred că nu pot să iau legătura cu el. Sărind în picioare, într-un impuls febril, am părăsit camera şi am coborât la telefonul public aflat în hol şi pe care îl remarcasem ceva mai devreme lângă fotolii.

După ce am parcurs instrucţiunile, care păreau inutil de complicate, am format o serie de numere şi am aşteptat.

Printr-un miracol aveam monedele potrivite.

Telefonul începu să sune şi, panicată, m-am gândit : am format oare corect numărul ? Eram într-o aşa stare că în trei secunde am fost convinsă că formasem numărul greşit. Am închis, mi-am recuperat monedele şi am telefonat din nou.

De data aceasta, printr-un miracol extraordinar, cineva a ridicat receptorul de la primul sunet.

— Alo ?

Am deschis gura, am tras aer în piept şi am vrut să vorbesc, dar am amuţit înainte să pot scoate un sunet.

Pentru că nu Garth răspunsese la telefon. Era Gina.

— Garth ? — zise Gina, dintr-odată temătoare pentru că eu nu răspunsesem și, mi-am dat seama că probabil, din întâmplare am dat peste un semnal telefonic convenit dinainte și care îi permitea să știe când era în siguranță să răspundă la telefon.

— Garth, ce este ? Ce s-a mai întâmplat ?

— Ce s-a întîmplat de data asta, am spus tremurând, este că, în sfârșit, sora ta a reușit să dea de urma ta. Unde dracului ai fost ?

Lacrimi de ușurare îmi ardeau obrajii ; camera plutea în jurul meu într-o ceață umedă, de mulțumire.

— Glaire ! O, Doamne, unde ești ? Ce faci ? O, Claire, mă simt așa de prost din cauza ta, așa de teribil...

— Ar fi cazul, fir-ar să fie ! Am fost groaznic de îngrijorată din pricina ta și mi-au trecut prin minte cele mai imposibile gânduri de când m-ai sunat !

— Am mai încercat să te sun, luni, din apartamentul lui Garth, dar deja plecasei din New York. Ai plecat așa de repede, Claire ! N-aș fi crezut niciodată, niciodată că ai să pleci spre Paris în două zile...

— Și ce crezi că ar fi trebuit să fac, pentru Dumnezeu ? Să tremur de emoție în New York întrebându-mă tot timpul dac-ai fost omorâtă sau violată sau răpită ? Sau să stau înlănțuită de podeaua apartamentului, precum Statuia Libertății și să aștept să-ți aduci aminte să mă suni ?

— Nu te-am uitat, Claire, am încercat să te sun sâmbătă seară, dar telefonul tău era mereu ocupat,

și, pe urmă n-am mai avut ocazia să te sun până luni, și până atunci...

— De ce m-ai sunat din apartamentul familiei Jantzen ?

— Eu, ... uite, nu pot să vorbesc la telefon. Garth ar fi furios dac-ar afla că am vorbit cu tine la telefon. A spus că nimeni, absolut nimeni, nici măcar tu, nu trebuie să știi unde am fost până sâmbătă...

— Dar Gina, ascultă — trebuie să-mi spui mai mult ! Garth are necazuri. Fosta lui logodnică...

— Știu.

— Dar...

— Te rog, dragă Claire, te rog — nu la telefon. Ascultă, unde ești ? La Regent Palace ?

— Dorking.

— Dorking ! Dar nu trebuie să rămâi acolo ! Ai... ai să fii în pericol — repede, întoarce-te la Londra. Întoarce-te imediat. Ia următorul tren către Waterloo. Nu mai pune întrebări, draga mea, doar **pleacă**. Înțelegi ? Pleacă acum chiar și vino aici.

— Da, dar stai puțin ! Unde este Garth ? Trebuie să-i vorbesc. Am atâta de...

— Este cu mașina în drum spre căsuța de la Holmbury St. Mary. Dar Claire, trebuie să te întorci imediat la Londra. Te rog ! Trebuie să vii !

— Da, am spus ca s-o liniștesc. Da, am să iau următorul tren. Nu-ți fă griji.

— Am să te aștept, îmi spuse ușurată. Și *grăbește-te !*

— Ce crezi că am făcut de când mi-ai dat telefonul ăla nenorocit, sâmbătă seara ? E-n regulă, o să mă grăbesc, nu-ţi fă probleme şi ai grijă de tine.

— Şi tu, draga mea. Pa.

— Pa.

Am închis, m-am rezemat de perete, slăbită şi am scotocit după batistă. Am reuşit s-o găsesc pe cea care mi-o dăduse Garth în după-amiaza precedentă în biroul său. Am realizat, crispată, că în ultimele zile plânsesem mai mult decât în ultimii doi ani.

Când mi-am revenit, m-am dus din nou sus, în camera mea şi m-am gândit ce aveam de făcut în continuare. Doream din tot sufletul să mă alătur Ginei cât mai curând posibil, dar mai întâi trebuia să îl împiedic pe Warren să ajungă la căsuţă ca să o găsească pe Thérèse moartă şi după aceea trebuia să mă văd neapărat cu Garth, ca să lămuresc cu el lucrurile, odată pentru totdeauna. Dar prima mea îndatorire era Warren. Peste puţin timp am urcat în camera lui, am bătut la uşă dar n-a răspuns nimeni, aşa că mi-am închipuit că încă se plimba. Se părea că făcea un tur foarte amănunţit al Dorking-ului.

Am încercat din nou, un sfert de oră mai târziu, de data asta cu mai mult succes.

— Cum te simţi ? mă întreba în timp ce îmi dădea drumul înăuntru. Nu arăţi prea bine.

Cu greu puteam avea o mină mai bună.

— Eh, încă nu mă simt prea bine, am spus apatică. Ce păcat... Dar am nişte veşti minunate pentru tine — de o jumătate de oră te tot caut. Ce crezi

că s-a întîmplat cât erai plecat ? Am sunat la biroul lui Garth să văd dacă mai are ceva veşti de la Gina şi, îţi vine să crezi că la telefon a răspuns chiar Gina în persoană ? Am fost aşa de uimită că nici nu-mi venea să cred ! A refuzat să vorbească mai mult la telefon, dar am convenit să ne întâlnim la ora cinci în holul de la Regent Palace.

— Nu-mi vine să cred ! spuse Warren uimit. Serios ? Dar ce făcea în biroul lui Cooper ? Unde a fost ?

— Ţi-am spus — nu vroia să vorbească la telefon ! Nu sunt astea veşti bune ? O să mă mai odihnesc aici câteva oré ca să scap de durerea asta de cap şi după aceea putem să luăm un tren spre Londra ca să ne întâlnim cu ea la ora cinci.

— Ei, dar asta-i grozav ! — exclamă. Grozav ! Am să sun la gară să aflu mersul trenurilor spre Londra...

— Poţi să te duci direct la Londra, dacă vrei. Dar eu aş vrea să mai stau să mă odihnesc încă un pic...

— Sigur, te înţeleg. Am să te aştept, totuşi, ca să mergem împreună. Se duse către telefon. Am să sun acum, ca să aflu mersul trenurilor.

Am crezut că nu era înţelept să discut cu el mai departe, de teamă să nu-i trezesc suspiciuni. Dacă s-a decis să mă aştepte, puteam oricând să-l îndepărtez, aşa cum o făcusem şi în dimineaţa aceea şi să plec singură cu maşina. Am răsuflat uşurată şi, în timp ce el vorbea la telefon, m-am ridicat şi m-am îndreptat, ca din întâmplare, către toaletă şi am

ridicat câteva obiecte pe care le lăsase risipite pe suprafaţa lustruită. Erau mai multe vederi din Surrey.

Am început să mă uit la fiecare.

— Patru patruzeci şi cinci ? Înţeleg ... şi cel dinaintea acestuia ?

Paşaportul său era lângă vederi. M-am uitat la fotografia lui şi am văzut, spre surpriza mea că, spre deosebire de majoritatea fotografiilor de paşaport, era una măgulitoare. Arăta tânăr, îndrăzneţ, inteligent şi frumos, aşa cum privea aparatul de fotografiat. Am răsfoit paginile până la sectorul vizelor, ca să văd ce ţări a vizitat. Făcuse o excursie în Brazilia cu un an în urmă. Apoi sosirea lui la Paris, şi vizita la Londra.

— E-n regulă... bine. Şi la ce oră ajunge acela la Londra ? E un tren expres ?

Am rămas cu ochii mari. Vizele în Anglia şi Franţa păreau a fi în dublu exemplar.

— Doar o singură oprire, aţi spus ?

Continuam să mă uimesc. La scurt timp am realizat că prima ştampilă a Autorităţilor Britanice de Imigrare era datată în sâmbăta precedentă în timp ce a doua ştampilă a autorităţilor franceze era datată o zi mai târziu, duminica.

Warren fusese la Londra în noaptea când Gina mi-a dat telefon din apartamentul familiei Jantzen. A fost la Londra în seara când a dispărut Thérèse. Warren fusese în Londra sâmbătă, s-a strecurat înapoi la Paris duminică şi nu mi-a suflat nici o vorbă în legătură cu asta...

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse el dintr-odată, în spatele meu. La revedere.

Puse jos receptorul şi eu am lăsat paşaportul să cadă ; zgomotul înfundat al primului, îl acoperi pe celălalt. Consternată de uimire şi neînţelegere, m-am întors către el cu o expresie golită de sens.

— E-n regulă ? — am întrebat cât mai natural. Ce tren luăm ?

— E unul care pleacă la trei şi aş sugera să-l luăm pe acela. Ce-ai zice să vin să te iau pe la două şi jumătate ?

— E bine. Mulţumesc, Warren — am rostit automat, şi, amuţită din cauza şocului am părăsit camera şi am ieşit în coridorul tăcut aflat dincolo de ea.

Când am ajuns iarăşi în dormitorul meu nu eram încă în stare să mă gândesc clar la descoperirea mea dar, încet, stând la fereastra camerei şi privind peste Dorking, şocul iniţial începu să se liniştească. De ce fusese Warren la Londra ? Şi de ce să-şi fi tăinuit vizita dacă nu avea nimic de ascuns ? Ar putea cumva să aibă vreo legătură plauzibilă cu uciderea Thérèsei ? Am petrecut mai multe minute gândindu-mă cum l-am considerat pe el drept naiv, ingenuu, un adolescent mai mare. După câte se părea îl subestimasem grav. Se părea că nu era chiar aşa de naiv şi de deschis cum părea.

Îmi veni şi altă idee. N-aş putea greşi oare şi în legătura cu hotărârea lui sinceră de a o găsi pe Gina ? Fusesem amuzată şi mişcată de devotamentul care îl făcuse să se decidă să lipsească o săptămâna de la birou ca să zboare la Londra s-o găsească, dar

dacă hotărârea lui ascundea un motiv mai sinistru ? M-am gândit din nou la Thérèse şi dintr-o dată îmi spuneam : şi dacă Warren a ucis-o pe Thérèse şi Gina l-a văzut când a făcut-o ? Ar fi vrut s-o găsească cu orice preţ, din momentul când realizase că ea fusese martoră la crima lui. Şi dacă nu ştia că ea fusese martoră la crimă, până când am ajuns eu la Paris cu vestea telefonului zăpăcit al Ginei de sâmbătă seara, la New York...

Gândurile mele începuseră să iasă de sub control. Trebuia să-mi aplic o frână mentală. Nu există nici un motiv, mi-am spus, ca Warren s-o fi ucis pe Thérèse. De ce s-o fi făcut ? Din câte ştiam eu, ei nici nu se întâlniseră.

Am început să colind agitată prin cameră şi mi-am ridicat poşeta, nehotărâtă, înainte să o las din nou jos şi să mă întorc la fereastră. Poate devenisem dramatică, presupunând că Warren vroia s-o găsească pe Gina pentru ca s-o reducă la tăcere. Poate că Thérèse a amenintat-o pe Gina şi atunci Warren a omorât-o din greşală sau din alt motiv, ca s-o protejeze chiar pe Gina. După aceea, când am ajuns eu la Paris şi a descoperit din informaţiile mele că Gina, fără ştire, fusese martoră la crimă, a încercat imediat s-o găsească pentru ca să-i explice situaţia. Dacă această teorie era corectă, atunci ar explica de ce Gina nu s-a dus la poliţie, pentru că, dacă Warren a ucis-o pe Thérèse de dragul ei, Gina n-ar mai fi dorit să cheme poliţia.

M-am adunat. Puteam să stau în camera mea şi să-mi imaginez tot felul de teorii, dar asta n-ar fi fost

deloc cel mai bun lucru pe care trebuia să-l fac. Cel mai bine era să-l găsesc pe Garth şi să-i cer să-mi spună tot adevărul, fără evaziuni sau jumătăţi de măsură ; întrucât o ascunsese pe Gina în apartamentul său de la Londra şi, înainte de asta în căsuţa din Holmbury st. Mary, presupuneam că ştia de ce şi de cine vroia Gina să se ascundă.

Mă hotărâsem. Mişcându-mă repede, mi-am luat din nou poşeta, am deschis uşa cu atenţie şi m-am strecurat jos, la maşină, care era parcată în curte. În momentul imediat următor eram pe locul şoferului, strecurând maşina pe High Street, începându-mi călătoria de întoacere la Holmbury St. Mary.

* * *

Eram atât de nervoasă că, la început am apucat-o pe un drum greşit, la ieşirea din Dorking şi am pierdut minute preţioase târându-mă pe străduţe laterale încercând să revin la drumul cel bun. În sfârşit, mai mult din noroc decât din raţionament, am nimerit drumul spre Westcott prin Abinger Hammer şi, după câteva minute treceam pe lângă hotelul de la Wotton Hatch pe care îl remarcasem şi ceva mai devreme. Începea să plouă ; până să ajung la cotitura de la Holmbury St. Mary a trebuit să pun în funcţiune ştergătoarele de parbriz. Dar potopul trecu până să ajung pe ultima parte a drumului, de la Holmbury St. Mary către căsuţa lui Garth şi soarele începu să strălucească din nou,

palid, ploaia fiind acum doar un nor negru ce umbrea drumul care rămânea în spate.

Conduceam prea repede. A trebuit să fac un efort de voinţă ca să încetinesc. În mod normal, doar drumul îngust şi cotit, ar fi fost suficient să-mi pondereze viteza, dar eram atât de nerăbdătoare să-l văd pe Garth şi să aflu de la el întregul adevăr al acestei situaţii încât uitam până şi regulile cele mai elementare pentru propria-mi siguranţă pe şosea.

Din fericire, n-am întâlnit nici o maşină care să coboare dealul, aşa încât am ajuns cu bine la căsuţă. Dar chiar înainte să parchez maşina ştiam că de data aceasta nu voi mai fi singură în căsuţă ; un Jaguar crem, lucios îmi furase locul de parcare, cu spiţele roţilor strălucind în soare şi capota vârâtă uşor în tufişul care ieşea din pământ şi atingea barele de protecţie. Cineva ajunsese aici înaintea mea. Bănuiam doar că ar trebui să fie Garth, când mi-am dat seama că nu-i văzusem niciodată maşina. În Londra lua taxiuri peste tot. Şi dacă maşina aparţinea altcuiva ?

Am ezitat, tremurând violent când mi-am amintit de mâna moartă din mormântul superficial, după care, adunându-mă, am lăsat maşina să lunece uşor înapoi câţiva yarzi, parcând-o în spatele Jaguarului. Probabil că Garth era cel care ajunse la căsuţă. Oricum Gina îmi spusese că Garth este pe drum. Începeam să mă enervez, imaginându-mi pericole acolo unde nu existau.

Am coborât din maşină şi am trântit uşa ca să se închidă. Peste tot în jurul meu era numai tăcere. În dreapta mea dealul împădurit era tăcut şi nemişcat. Nici o adiere de vânt nu clintea crengile copacilor ; o păsărică ciripi încetişor şi se repezi la tufişul tăcut. Eram singură, parte din peisajul nemişcat şi m-am oprit să ascult, iar când am pornit din nou, am simţit cum rămurelele umede trosneau sub pantofii mei, iar respiraţia mi se accentua în gâtlej.

Toate feresterele casei erau încă închise ; nu era nici un semn de viaţă. Am stat un timp, ezitând lângă drum, după care, făcând un efort, am păşit dincolo de drum şi am mers încet, în sus pe alee, până la uşa din faţă. Am apăsat pe sonerie şi am aşteptat. Părea că soneria sună undeva foarte departe, vibraţia slabă a sunetului străpungând mantia tăcerii. Am continuat să aştept. Tocmai vroiam să sun din nou când Garth îmi deschise uşa.

Faţa îi era golită de orice fel de expresie. Se uită la mine ca şi când nu mă cunoştea.

— Îmi pare rău, am spus poticnindu-mă, dar trebuie să-ţi vorbesc, Garth.

Nu spuse nimic. Stătea foarte liniştit, cu o mână pe clanţă şi alta strânsă pumn pe lângă corp. Şi, aşa cum de multe ori se întâmpla în momente de mare stres, m-am surprins remarcând aspecte banale, că purta haine obişnuite, pantalon închis la culoare, cămaşă albastră şi tenişi ciudaţi, cu tălpi silenţioase. Părul îi era în dezordine şi, în timp ce stăteam acolo, uitându-mă la el, şi l-a aranjat cu mâna, cu foarte cunoscutul său gest, pe care l-am remarcat când l-am văzut pentru prima dată la Paris.

— Nu pot să vorbesc acum, îmi spuse, brutal. Trebuie să amânăm pe mai târziu.

— Dar...

— Întoarce-te la Londra și am să iau legătura cu tine acolo.

Am clătinat din cap fără să rostesc un cuvânt.

— Ascultă, Claire, îmi pare rău, dar nu putem vorbi acum. Aștept să sosească musafirii și n-am terminat încă pregătirile. Întoarce-te mai bine la Londra.

Am fost izbită de aerul lui de nerăbdare politicoasă, de atitudinea sa de exasperare voalată.

— La Londra ? am spus repede. Și unde să aștept la Londra ? La hotel ? Sau împreună cu Gina în apartamentul tău ?

Se holba la mine. Îmi era imposibil să-mi dau seama ce gândea.

— Fă cum dorești, spuse, fără nici o expresie, dorind să închidă ușa.

— Și acum, dacă vrei să mă scuzi — iartă-mă că sunt atât de brutal, dar...

— Nu te mai deranja să-ți ceri scuze, am spus, înfuriată de faptul că nici măcar nu mai pretindea că îl interesează persoana mea, pentru că tot nu plec. Ochii mă usturau, simțindu-mă deziluzionată, dar mânia depăși dezamăgirea și nefericirea. Știam acum că interesul său față de mine fusese arborat de la început pentru ca să-mi îngreuneze găsirea Ginei, și un acces de mândrie, perversă, prostească mă făcea să doresc să-i dovedesc că acum nici el nu mai însemna pentru mine mai mult decât însemnam eu pentru el.

— Claire...

— Nu, am spus, cu ochii fierbinți din cauză că-mi opream lacrimile. Nu, tu ai să mă asculți, fie că vrei, fie că nu ! De ce mi-ai spus toate minciunile alea ! De ce mi-ai spus că n-ai văzut-o pe Gina sâmbătă, când tot timpul ai știut unde se află ? Și de ce mi-ai spus că n-ai mai văzut-o pe Thérèse de vineri de pe aeroportul din Londra, când te-ai certat cu ea în apartamentul ei sâmbătă seara ? Ai mințit, ai tot mințit...

— Ascultă, îmi spusese cu buzele albite, ascultă, Claire. Thérèse e moartă...

— Da ! — am strigat. Ucisă ! Și îngropată acolo, în grădina ta !

Deschise ușa un pic mai mult și am crezut că o să-mi dea voie să intru în casă ca să-i vorbesc, dar el de fapt nu făcu decât să mai facă un pas în afară, lângă mine, pe trepte.

— N-am omorât-o eu, îmi spuse el încet. Trebuie să mă crezi. N-am omorât-o eu.

— De ce te-aș crede ! m-am răstit la el. Nu mi-ai spus altceva decât minciuni de la început la sfârșit...

— Nu-i adevărat.

— Ba da !

— Of, pentru numele lui Dumenezeu ! — exclamă, ca și când l-aș fi atins la coarda sensibilă. Încetează să îmi mai arunci acuzații ca și când aș fi comis un păcat de moarte ! Singurul motiv pentru care am mințit...

— ... a fost ca să mă amăgeşti pe mine, am zis. Am crezut că ai să fii cinstit cu mine şi, în loc de asta tu....

— Am omis o serie de fapte... aşa cum ai făcut şi tu când ne-am întâlnit prima dată. A durat mult timp până când mi-ai spus ce a zis de fapt Gina în convorbirea ei cu tine, la New York ! Dacă omiterea unor fapte mă face mincinos, atunci, şi tu eşti la fel de mincinoasă ca şi mine. !

— Eu...

— Te rog, îmi spuse. Întoarce-te la Londra. Du-te în apartamentul meu. Întâlneşte-te cu Gina şi vorbeşte cu ea. Nu pot să-ţi vorbesc acum.

— Eram atât de îngrijorată de Gina ! Lacrimi nedorite îmi ardeau acum obrajii ; încercam să le controlez dar nu puteam. Am fost aşa de îngrijorată din cauza ei... şi un cuvânt din partea ta, un singur cuvânt mi-ar fi alungat complet îngrijorarea.

— E în joc mai mult decât crezi, spuse dintr-odată. O femeie a fost omorâtă. Era o chestiune de viaţă şi de moarte. Tot ce vroiam să fac era să te ţin departe de asta...

— Ca şi când ţi-ar păsa ! Cuvintele brutale păreau să sfâşie aerul dintre noi. Mi-am plecat capul şi m-am întors într-o parte ca să-mi ascund umilinţa lacrimilor. Ca şi când ţi-ar păsa ! Nu-i nevoie că mă insulţi, prefăcându-te în continuare...

— N-a fost nici o prefăcătorie. Şi nici o insultă. — spuse, întrerupându-mă cu vocea dură şi mânioasă. Şi conta mai mult decât orice pe lume.

Mi-am dus mâinile la urechi şi am clătinat din cap ca şi când i-aş fi putut alunga cuvintele. Ochii

mi-erau înceţoşaţi de durere. Nu l-am văzut mişcându-se până când nu i-am simţit braţele cuprinzându-mă şi respiraţia lui rece atingându-mi obrazul fierbinte.

— Claire...

— Lasă-mă ! m-am smuls de lângă el. Durerea era atât de chinuitoare încât nu mai puteam gândi clar ; mişcările îmi erau instinctive. Am fugit de el, poticnindu-mă pe cărarea spre drum, şi, deşi m-aş fi întors într-o clipită dacă m-ar fi strigat, el n-a spus nimic şi am ştiut că era uşurat să mă vadă plecând.

Eram atât de supărată încât am uitat şi de maşină. Ochii mei, orbiţi de lacrimi, nici măcar n-au văzut-o când am trecut, împiedicându-mă, pe lângă ea. Am coborât dealul, fără să ştiu încotro mă îndrept. Tot ce puteam realiza era verdele strălucitor, neclar, al fagilor de deasupra şi petele de lumină aruncate de soare când razele sale străpungeau frunzişul, căzând pieziş peste drum.

După un timp m-am oprit din fugă. Respiraţia mi-era sacadată şi simţeam o durere într-o parte. M-am oprit, m-am aplecat de două ori ca să scap de durere şi pe urmă. pentru că era mai uşor să mă aşez decât să îmi îndrept spatele şi să pornesc din nou la drum, m-am prăvălit pe marginea drumului. Am stat acolo mult timp. Nimeni n-a trecut. Nimic nu s-a întâmplat. Din când în când mai cântă câte o pasăre şi odată, am auzit, departe, zumzetul slab al unui avion.

În sfârşit m-am gândit : ce absurditate să mă supăr pe un om pe care l-am cunoscut cu mai puţin de o săptămână în urmă ! Ce inutil ! Mă purtasem ca o adolescentă infatuată, imaginându-mă în mijlocul iureşului unei aventuri sentimentale. Încântarea de a călători în ţări ciudate, combinată cu chinul dispariţiei Ginei mă făcuseră să pierd pentru moment, contactul cu realitatea. Cu toate acestea, începeam să mă comport din nou ca o fiinţă rezonabilă, raţională. Începeam să fiu iarăşi critică, rece, practică şi lipsită de patimă. Dragostea la prima vedere era pentru reviste sau pentru persoane ca Gina, ale căror personalităţi acţionau ca un magnet pentru sexul opus. Poveştile de dragoste ca-n basme erau pentru cei cu capul în nori. În ceea ce mă privea, eram cu picioarele ferm pe pământ şi basmele nu mă mai încântau.

M-am ridicat. Îmi simţeam picioarele slăbite şi nesigure dar am început să merg din nou. Am trecut de porţile de la Holmbury House şi în curând mă aflam pe un versant de deal, acoperit cu ferigi şi bobiţe. În faţa mea, întinzându-se până în ceaţa orizontului era o privelişte cu câmpii largi, copaci şi, în depărtare conturul abia zărit al unor dealuri. Soarele strălucea. Ţinutul era frumos. Şi pentru că era atât de frumos m-am simţit copleşitor de conştientă de adevărata urâciune a mâhnirii mele. Lacrimile mi-au tâşnit din nou din ochi, şi până să mă pot opri, plângeam, căutând zadarnic după o batistă.

M-am aşezat din nou pe marginea drumului.

Poate că era mai bine dacă admiteam că eram îndrăgostită şi începetam să-mi spun că mă comportam ca o adolescentă. Mi-am găsit batista, am suflat nasul, apasându-mi mâna pe frunte. Fizic, mă simţeam rău. Ceva mai târziu, poate voi fi în stare să şterg cu buretele întregul episod, câştigând experienţă şi îmi voi relua plictiseala reconfortantă a traiului meu obişnuit, dar acum găseam că-mi era imposibil să fiu atât de detaşată.

Durerea pierderii era intolerabilă.

M-am gândit la micul şi liniştitul meu apartament, sus în Manhattan, la serile petrecute în singurătate, la zilele extenuante când încercam să vâr în capul unor fete un subiect care, pe majoritatea dintre ele nu le interesa. Viaţa mea sigură, paşnică, stabilă ! Niciodată nu mi-am dat seama înainte cât de goală era...

M-am ridicat, disperată, în timp ce prezentul se întindea cu degetele sale lungi să-mi păteze trecutul şi să-mi înceţoşeze viitorul. Era ca şi când nu aveam viitor, nu aveam trecut, ca şi când prezentul meu era trecător şi totuşi înspăimântător ca un coşmar din care nu există scăpare. Dintr-odată nu mai eram nimic. Mă uitam în jurul meu, rugându-mă să întâlnesc pe cineva cu care să pot vorbi, cineva care să-mi ajute să redobândesc contactul cu realitatea şi să verific dezintegrarea universului meu şi, cum mă uitam dincolo de versantul dealului la drumul ce se vedea în jos, am văzut apărând o maşină verde, decapotabilă, care începuse să urce către mine.

Am aşteptat.

Mașina se apropia. Pe măsură ce distanța se micșora, am văzut cum începea să încetinească și, în clipa următoare se opri, iar șoferul coborî fereastra.

— Claire ! exclamă Eric Jantzen cu surprindere. Ei, asta da surpriză ! Ce faci aici, în Surrey ?

Întrucât uitasem că Garth și Lilian găzduiau clienți francezi la căsuță, în acel sfârșit de săptămână, am fost și eu aproape la fel de surprinsă să-l văd. În timp ce mă gândeam să inventez un răspuns, mă întrebă nerăbdător :

— S-a-ntâmplat ceva ?

— Nu, am spus.

Nu știam ce altceva să spun.

— Tot n-ai veşti de la Gina ?

— N-am văzut-o de loc.

Asta măcar era adevărat.

Dădu din cap înțelegător.

— Pari obosită, spuse amabil. Cred că totul pentru tine acum trebuie să fie foarte obositor. Nu vrei niște cafea ? Sau un ceai ? Tocmai sunt în drum spre căsuța lui Garth, care e pe-aici pe-aproape, și sunt convins că nu s-ar supăra dacă vii și tu un pic. Soția mea și cu Garth găzduiesc niște clienți francezi acolo, în acest sfârșit de săptămână, și de regulă cu aceste ocazii petrec și eu tot aici sfârșitul de săptămână. Oricum, încă n-au ajuns — trebuiau să se ducă la aeroport să întâmpine avionul de la Paris. Vor veni aici cu toții după prânz.

Mă uitam la el absentă. Cred că păream bolnavă mintal.

— Oh, am spus în sfârșit.

Nu era nici pe departe o replică strălucită, dar se pare că aceasta l-a încurajat să-și reînnoiască invitația.

— Hai să-ți fac niște cafea ! Te rog... arăți așa de obosită ! Căsuța nu-i departe de aici, mai puțin de o milă...

M-am gândit panicată : nu mai pot să-l văd pe Garth iarăși. Pur și simplu nu mai puteam să-l văd a doua oară. Și apoi, mă gândeam confuză : secretara lui Garth îmi spusese ca Lilian a sosit de aseară la căsuță ca să pregătească totul pentru week-end. Probabil că în locul ei a venit Garth și s-a dus ea la aeroport ca să-i întâmpine pe clienți. Dar de ce nu știe Eric de asta ? De ce crede că amândoi sunt la aeroport ?

— Îți mulțumesc foarte mult, m-am auzit zicând șovăitor, dar nu simt nevoia să beau o cafea tocmai acum.

M-am simțit dintr-odată stăpânită de dorința de a scăpa și, imediat ce mi-a trecut prin cap această idee mi-am adus aminte că ajunsesem acasă la Garth cu o mașină și că nu aveam nici o scăpare până când nu mă duceam s-o iau.

— T-te-aș ruga, i-am zis poticnindu-mă, dacă poți să mă duci până la căsuță ? Se pare, adică, vreau să spun că mi-am lăsat mașina acolo.

Se uita la mine, mai întâi cu uimire și apoi pătrunzător. Am simțit că ar fi vrut să știe de ce fusesem la căsuță și ce se întâmplase acolo ca să mă aducă

într-așa o stare încât să fiu capabilă să produc doar niște remarci curioase.

— Da, cum să nu ! — spuse rezervat, cu ochii la pândă. Urcă !

Se lăsă într-o parte și deschise ușa de lângă șofer. Și, pe măsură ce mașina mergea înspre sud, în încercarea de a-și recupera aerul său de jovialitate, îmi spuse :

— Știi, zău c-ar trebui să-mi spui ce s-a întâmplat ! Nu pari a fi de loc în apele tale. Ce s-a petrecut la căsuță ?

— Nimic, am spus, am crezut că Gina ar putea fi aici, dar m-am înșelat. Am luat-o pe jos, îndepărtându-mă de mașină și gândindu-mă ce să fac mai departe. Mă simt din ce în ce mai deprimată, cu fiecare ceas care trece.

— O, da, murmură el, cu ochii pe drum. Da, înțeleg. Trebuie să fie foarte supărător.

Mașina urca liniștit dealul. Am trecut pe lângă case, pe lângă indicatorul care arăta direcția către Peaslake și am mers înainte de-a lungul drumului cotit către căsuță.

— Ai o cheie ? am întrebat dintr-odată.

— O, da — îmi spuse. Toți avem câte o cheie. Din când în când, dacă Garth este plecat în străinătate, ne împrumută căsuța în timpul week-end-urilor. El și cu Lilian mai găzduiesc aici și clienți. Le este foarte utilă.

Tocmai vroiam să deschid gura să-i spun că Garth n-a fost de loc la aeroport, când am dat ultima cotitură și căsuța a apărut în fața ochilor noștri.

Am respirat greu. Cuvintele mi-au murit pe buze.

— Am crezut că mașina mea avea o pană, am rostit eu cu greu. Dar a fost un renghi al luminii. Văd că totul e-n regulă.

Minteam însă. Șocul pe care îl primisem nu era din cauza mașinii, care se afla încă sub copaci ci, pentru că nu se mai vedea nici un Jaguar alb-crem.

Garth se evaporase.

* * *

— Ești sigură că nu vrei să intri să bei o cafea ? — spuse Eric din nou, parcându-și mașina acolo unde își pusese și Garth mai devreme Jaguarul. Nu e nici o problemă.

Eram prea uimită ca să mă mai împotrivesc în continuare. Am găsit că ideea unei cafele era mai mult decât bine-venită, și acum, că Garth dispăruse, nu mai aveam nici un motiv să refuz să intru în căsuță.

— Ei, poate mă răzgândesc, am spus stângaci. Îți mulțumesc foarte mult.

Începusem să mă întreb unde dispăruse Garth. Dacă se întorsese în satul Holmbury ar fi trecut pe lângă mine pe drum. M-am decis că, dintr-un motiv sau altul a mers probabil cu mașina pe deal în sus, către Peaslake — poate să mai cumpere ceva alimente de la magazinele de acolo. Pe măsură ce ne apropiam de ușa de la intrare și Eric își scotea cheia, am început să fiu nervoasă la gândul că Garth s-ar putea întoarce înainte ca eu să-mi termin cafeaua și să părăsesc căsuța.

— Intră, zise Eric, deschizând ușa și dându-se la o parte să-mi permită mie să trec pragul înaintea lui.

Nu era nici un hol. Ușa de la intrare se deschidea chiar într-o cameră de zi lungă, luminoasă, cu geamuri pictate, care înfățișau priveliștea de dincolo de vale. În dreapta mea era o scară iar în stânga erau două uși care bănuiam că duc în bucătărie și sufragerie.

— Drăguț, nu-i așa ? zise Eric amabil, din spatele meu. Vorbea cu satisfacția unui proprietar, nu doar a unui simplu vizitator. E foarte odihnitor aici, după Londra.

Camera era plină de antichități. Am remarcat scaunele și canapeaua tip Regency, dulapul lung, sculptat în lemn de stejar, pe unul din pereți, ceasul bătrânesc de pe scări.

— Este drăguț, am spus absentă. Ce păcat de casa asta că e modernă și nu e una mai veche, de țară, ca să meargă cu mobilierul vechi.

— Spui asta pentru că ești americană, îmi spuse. Noi, europenii nu prea avem iluzii dragi despre căsuțe vechi cu umezeală în pereți, carii în tavan și curent rece de la ferestrele care nu sunt izolate iarna cum trebuie. Arătă vag cu mâna către canapea.

— Stai jos, simte-te ca acasă. Aduc imediat cafeaua.

M-am așezat, în timp ce el dispărea în bucătărie dar, puțin după aceea, m-am ridicat și am pornit-o spre ușa de lângă bucătărie. Așa cum bănuisem puțin mai înainte, ducea într-o sufragerie. Era acolo un dulap, plin cu porțelanuri englezești frumoase și

drept înainte, în fața lui era un colțar plin cu cele mai elegante pahare pe care le văzusem vreodată. Incapabilă să rezist tentației, am deschis vitrina și am luat de acolo un pahar. Piciorul era așa de subțire încât am crezut că se va sparge în mâinile mele, în timp ce peretele paharului era subțire ca hârtia. Avea gravat de jur împrejurul marginii delicate un desen. Punând repede paharul la loc, înainte ca așa o frumusețe fragilă să se spargă în mii de cioburi în mâinile mele ,am închis ușa vitrinei și m-am întors în camera de zi.

— Eric, este vreo toaletă la acest etaj ?

— Nu, îmi strigă el. Este sus. A doua ușă la stânga.

Am pornit încet, în sus pe scări. Mă gândeam din nou la Garth, întrebându-mă ce făcea și când se va întoarce. Am început automat să mă grăbesc. Nu trebuia să rămân în casă mai mult de zece minute. Apoi trebuia să plec, să iau mașina și să nu mă mai întorc niciodată la căsuță...

Ajunsesem la primul etaj când mi-am dat seama că nu-mi mai aminteam indicațiile lui Eric. Toate ușile erau închise. M-am uitat la ele, absentă, pentru o clipă. A doua ușa pe dreapta ? A treia ușă pe stânga ? Am mers la întâmplare pe culoarul îngust, am deschis ușa și am dat direct într-o odăiță plină cu o grămadă de haine vechi. Tocmai vroiam să părăsesc camera, cu o exclamația de plictiseală, când am realizat că grămada de haine vechi de pe podea nu prea era ceea ce părea a fi.

M-am oprit să mă uit din nou.

Mă furnica tot capul. Groaza îmi înghețase respirația în gât. O clipă lungă am stat complet nemișcată, uitându-mă îngrozită la grămada cumplită de pe podea și apoi, repede, aproape fără să-mi dau seama ce făceam, m-am aplecat, am dat la o parte haina veche de deasupra grămezii și m-am trezit la câțiva centimetri de fața unei femei, schimonosită de o moarte violentă. La început nu mi-am dat seama cine era, dar apoi...

Era Lilian Jantzen.

9

Îmi părea că stătusem nemișcată mult timp, cu mintea paralizată de frică și apoi, mecanic, am închis ușa și m-am rezemat de ea. Vroiam să mă mișc dar, ca și în cele mai cumplite coșmaruri, paralizia groazei îmi făcea mișcarea imposibilă. După un hiatus care n-a durat mai mult de treizeci de secunde, dar care mi se păru de treizeci de minute, am reușit să traversez holul și să dibui camera de vis-a-vis. M-am trezit într-un dormitor, în fața unei ferestre pictate, la fel ca aceea de la etajul de jos, în camera de zi. Afară ploua de-acum. Fire de apă băteau în geam și se prelingeau neputincioase pe sticlă, către pervaz.

Totul era foarte tăcut.

Mă gândeam : indiferent cine a ucis-o pe Lilian, a ucis-o și pe Thérèse, și cine altcineva ar fi putut s-o facă dacă nu Garth sau Eric ; Warren era de conceput că ar fi putut s-o ucidă pe Thérèse, dar era imposibil s-o fi ucis pe Lilian. Lilian trebuie să fi fost [illegible]norâtă fie cu o seară înainte, dacă într-adevăr a [illegible]nit de atunci la căsuță ca să pregătească week-[illegible]l-ul, sau, în caz contrar, în dimineața aceea, de-[illegible]eme, iar Warren fusese cu mine încă de ieri seară...

sau s-a strecurat afară aseară, după ce m-am dus la culcare ?

Dar nu, asta se întîmpla înainte să închiriem maşina, şi cum ar fi putut să ajungă acolo fără mijloc de transport ? Aşa încât fie Garth, fie Eric a omorât-o pe Lilian. Şi fie Garth, fie Eric a omorât-o pe Thérèse.

Eram atât de stupefiată de enormitatea constatării încât pentru moment mintea mea refuza să mai funcţioneze. Continuam să-mi spun : fie Garth fie Eric a omorât-o pe Lilian ; fie Garth, fie Eric a omorât-o pe Therese, şi totuşi, simpla întrebare : care din ei ? era ceva ce mintea mea refuza să exprime. Dar, dintr-odată mi-am amintit ceva. Dacă Gina stătea în apartamentul lui Garth, atunci putea să-i ofere un alibi pentru seara trecută. N-ar fi putut să o ucidă pe Lilian în această dimineaţă, întrucât casa era goală la prima mea vizită, iar corpul era prea ţeapăn ca Garth s-o fi ucis cu numai două ore în urmă...

Trebuie să vorbesc cu Gina. Dacă putea să-mi spună că Garth petrecuse seara precedentă cu ea, atunci ştiam cu siguranţă că el era nevinovat. Lângă pat se afla un telefon în derivaţie. După ce am scotocit, ameţită, prin poşetă ca să găsesc numărul, am ridicat receptorul cu degete tremurânde şi am format zero pentru centralistă.

Telefonul ţârâi de trei ori. Apoi :

— Centrala, rosti o voce plăcută.

— Aş vrea să ştiu dacă mă puteţi ajuta, am spus

repede, cu voce scăzută. Încerc să obţin un număr de la Londra, Mayfair 75432. Puteţi să sunaţi acolo, vă rog ?

— Mayfair 75432 ? Un moment. Telefonul păcăni şi se întrerupse.

Am aşteptat şi-am tot aşteptat.

— Încerc să vă fac legătură, rosti din nou vocea.

Am continuat şi am tot aşteptat. Inima îmi bătea dureros, mai-mai să-mi spargă pieptul. Palmele îmi erau atât de umede, încât receptorul îmi luneca şi aproape că îmi scăpa printre degete.

— Încerc să vă fac legătura, rosti din nou vocea.

Abia atunci mi-am adus aminte de codul prestabilit pentru telefon.

— Îmi pare rău, spuse centralista, dar nu răspunde nimeni.

— Staţi puţin, am spus inegal. Vă rog să sunaţi de două ori, apoi închideţi şi formaţi din nou. Vă rog.

În Anglia poate că sunt mai obişnuiţi cu excentricităţile decât sunt în America. Îmi puteam imagina ce retorică deşteaptă aş fi primit de la o centralistă din New York, dacă aş fi făcut aceeaşi solicitare.

— Un moment, vă rog, îmi spuse vocea, liniştit, şi am auzit cum forma din nou numărul.

Poate cererea mea i-a oferit o variaţie interesantă a rutinei sale. Am auzit telefonul sunând de două ori, la celălalt capăt al firului, după care se făcu linişte. În sfârşit, începu să sune din nou, dar Gina

abia dacă a avut răbdare să lase telefonul să sune o singură dată. Se auzi un clic, după care ridică receptorul.

— Alo ?

— Vorbiți, vă rog...

— Gina, eu sunt. Ascultă. Nu pot să vorbesc. Spune-mi doar un lucru. Unde a fost Garth azi-noapte ?

— Garth, spuse Gina, nedumerită. Noaptea trecută ? Păi, a fost aici ! A cumpărat niște articole de băcănie și eu i-am pregătit masa de seară. Era obosit și s-a dus să se culce devreme. De ce ?

— Închide telefonul, am spus repede. Cheamă poliția. Lilian Jantzen a fost omorâtă și corpul ei este ascuns în căsuța lui Garth. Anunță imediat politia.

Am auzind-o suspinând.

— O să-i chem imediat, îmi spuse și închise.

Am mai ascultat pentru o clipă sunetul liniei întrerupte, atât de hipnotizată de cele aflate, că nu puteam nici să așez receptorul la loc în furcă. Garth era nevinovat. Și jos, singur în casă, doar cu mine...

De undeva de departe, pe linia întreruptă am auzit un clic, încet și tainic.

Am înghețat.

Eric Jantzen ascultase de jos, la telefonul din camera de zi.

Receptorul îmi căzu din mâna și zdrăngăni pe masă. Nu eram în stare să respir, să vorbesc sau să mă mișc. Și apoi, așa cum stăteam acolo, paralizată de frică, i-am auzit pașii ușori și măsurați îndreptându-se în sus pe scări, tiptil către mine...

* * *

Am reușit să mă mișc. Am traversat camera, fără ca picioarele mele să facă zgomot pe covorul gros, și am deschis ușa. Era la capătul scărilor. Când am apărut în hol, se opri. Ne aflam acum față în față.

M-am gândit : dacă aș putea să mă strecor către baie, aș putea să mă încui acolo...

Dar el se îndrepta către mine, iar eu am pășit înapoi în dormitor.

— Destul de imprudent din partea ta, nu-i așa ? — spuse el, hotărât în continuare să pară jovial. Ochii lui mici, îngustați deasupra obrajilor rotofei, erau goliți de orice fel de expresie. Se mișca precum un automat, ferm, cu precizie.

M-am retras până când am ajuns lângă fereastră pictată și n-am putut să mă duc mai departe.

Se opri.

— Poliția îl va aresta pe Garth, spuse. Trebuie să-ți dai seama de asta. Toate dovezile se îndreaptă împotriva lui Garth.

— Da, am spus.

Garth trebuie să se întoarcă în curând din deplasarea lui la Peaslake. Aveam avantajul că știam că Garth era în apropiere în timp ce Eric credea că este încă la Londra. Dacă aș fi putut să-l țin de vorbă pe Eric până când sosea Garth...

— Dar tu nu crezi că Garth a omorât-o pe Lilian, nu-i așa ? — spuse. De aia i-ai telefonat surorii tale. Era în măsură să-i ofere un alibi.

— Alibiul era pentru aseară — am spus, încercând să mai câştig timp. Ar mai fi avut timp s-o ucidă azi dimineaţă.

— Iar poliţia va afla că n-a fost omorâtă azi dimineaţă, spuse. Am omorât-o aseară, aici în căsuţă.

Se făcu linişte. După un timp am reuşit să rostesc :

— Nu înţeleg.

— Am avut toate motivele s-o omor, a spus, ca şi când aceasta ar fi explicat totul. Nici nu merită altceva. Era o ucigaşă.

Mă uitam mirată la el. Găsi o batistă, îşi tampona faţa şi am văzut pentru prima dată că era profund mişcat.

— A omorât-o pe Thérèse, rosti. Soţia mea a omorât o altă femeie. Soţia mea. Lilian. A fost o escroacă, o impostoare şi o criminală.

Plângea deschis de-acum. Stăteam şi îl priveam cu un amestec de oroare şi de milă, iar el îşi frământa batista în mâini. După un timp, când fu din nou în stare să vorbească, spuse :

— Lilian spunea că a fost un accident, că Thérèse a murit, dar eu nu cred aşa ceva. Cred că ea a vrut s-o omoare. Thérèse ştia o serie de lucruri vitale — dezonorante...

— Despre Lilian.

— Despre Lilian. Lilian l-a escrocat pe Garth de zece mii de lire, anul trecut, pretinzând că firma datora autorităţilor fiscale mai mult ca în realitate. Lilian se ocupase de evidenţe, ea completase formularele pentru impozit ; acum doi ani s-a îndatorat încercând să-şi extindă activitatea şi mai mult, ocupându-se de contracte mai mari decât putea să-şi permită. A pierdut bani şi profiturile au fost mici în acel an. Dar se aşteptase ca profiturile să fie mai mari şi de fapt îşi consumase deja partea... avea nevoie de bani şi, pe măsură ce trecea timpul, nevoia ei de bani devenea presantă. Aşa că a înşelat. A luat bani care ar fi trebuit să-i împartă între ea şi Garth. Ar fi trebuit să ia un credit — să fi împrumutat bani — ceva — dar nu, ea a trebuit să înşele. „Dacă aş împrumuta bani s-ar irosi aşa de mulţi bani pe dobândă"... spunea ea. „Bani care pot fi investiţi în afacere." Era destul de neîndurătoare când vorbea de afaceri. Nici nu se gândea să fie mai ponderată. „Garth n-o să ştie niciodată" — spunea — „întotdeauna mă lasă pe mine să mă ocup de evidenţe. N-o să afle niciodată". Aşa încât a luat banii şi l-a înşelat, devenind vulnerabilă la şantaj.

— Dar de unde ştia Thérèse că Lilian l-a înşelat pe Garth ? — am spus eu după o clipă.

— Eu i-am spus, rosti el simplu.

Se lăsă tăcerea. Totul era nemişcat.

— Uite cum a fost, zise el dintr-odată. Thérèse era un aliat, o prietenă. Vroia şi ea, la fel ca mine, să rupă orice relaţie de ataşament care exista între Garth şi Lilian, şi ea era convinsă că un astfel de ataşament exista. Acum trei luni i-a urmărit când s-au dus la o conferinţă la Paris — amândoi au stat la pied-à-terre-ul lui Garth... Ei, dar n-are nici un rost să discutăm treaba asta. Thérèse m-a văzut după aceea şi se aştepta să-i fac vreo scenă lui Lilian.

N-avea de unde să știe că lui Lilian nu i-ar fi păsat dacă o făceam. Lilian dorea să mă părăsească. Nu-i mai fusesem de folos mult timp.

Lacrimile îi brăzdau din nou fața, iar ploaia plângea și ea cu el, izbindu-se de geam.

— Însă o iubeam, continuă el. Aș fi făcut orice s-o împiedic să mă părăsească. Când Thérèse m-a întrebat de ce nu mă cert cu Lilian din pricina episodului de la Paris cu Garth, i-am spus adevărul — că Lilian ar fi fost mulțumită dacă îi dădeam posibilitatea să scape de mine și că n-ar fi avut nici un rost să fac o scenă. I-am spus lui Thérèse că singurul motiv care o făcea pe Lilian să locuiască în continuare sub același acoperiș cu mine era că știam că îl înșelase pe Garth și o amenințasem că, dacă nu rămâne cu mine ca soția mea, aveam să-i spun lui Garth tot ce știam.

— Și Thérèse ce a spus ?

— Nimic — atunci. Eh, se poate să fi avut vreo discuție cu Garth pe tema asta, dar pe Lilian n-a abordat-o. Asta s-a întâmplat mai târziu. — Se opri. Sâmbăta trecută, continuă el, cu durere. Mai puțin de o săptămână în urmă. Sâmbăta trecută a dat buzna în apartamentul nostru, când eu eram plecat și Lilian era singură acasă și i-a spus că o să-i facă necazuri dacă nu-l lasă pe Garth în pace. I-a spus că se certase cu el ceva mai devreme și că Garth pretindea că este interesat de o americancă tânără, care sosise cu el seara trecută de la Paris, dar că ea nu s-a lăsat nici o clipă păcălită. Interesul lui Garth față de Gina nu era decât o perdea de fum care îi ascundea de fapt adevăratul interes față de Lilian.

Thérèse îmi spusese și mie același lucru cu o seară înainte ; după ce s-a întâlnit cu Garth și cu Gina la aeroport, mi-a telefonat să mă roage să ne vedem, iar când ne-am întâlnit mi-a spus exact ce avea de gând să facă. Gina nu era genul lui Garth. Și eu eram de părere că o folosea doar ca să-și ascundă adevăratele interese.

— M-am întâlnit cu Thérèse vineri noaptea — continuă el. Sâmbătă seara, devreme, s-a mai dat o dată în spectacol față de Garth, în apartamentul ei și după aceea, nemulțumită în continuare, a venit la noi acasă și s-a întâlnit chiar cu Lilian. Atunci i-a spus lui Lilian că dacă nu-l lasă în pace pe Garth, Thérèse o să-i spună și lui Garth și Batalionului Fraudelor că Lilian l-a escrocat de o sumă de bani considerabilă. A fost cel mai rău lucru pe care ar fi putut să-l spună. Lilian trăia pentru afacerea ei — îi era soț, copil, amant, era totul pentru ea. Ea începuse afacerea aceea, o dezvoltase și o făcuse să prospere. Când era vorba de afaceri devenea fanatică, irațională. Ar fi fost în stare de orice ca să o apere. Și uite că, la un moment dat, apare Thérèse vorbind de Batalionul Fraudelor, proceduri criminalistice, reputația afacerii fiind amenințată iremediabil...

— Nu mai știu ce s-a mai întâmplat după aceea. Lilian mi-a spus că ea și Thérèse au început să se lovească și că Thérèse a lunecat, accidental, s-a lovit la cap și a murit. Dar eu nu cred că moartea a fost așa de întâmplătoare. Cred că Lilian a ucis-o dinadins... Însă Thérèse era acolo, moartă, ucisă, fie accidental, fie deliberat — în casa noastră ! Când

am sosit acasă, la jumătate de oră după ce Lilian târâse trupul în dormitorul liber și închisese ușa, era mai afectată decât o văzusem vreodată. Mi-a spus ce se întâmplase, rugându-mă s-o ajut, și atunci mi-am dat seama, dintr-odată ce puteam să fac : i-am promis s-o ajut să se descotorosească de cadavru, dacă era de acord să mai acorde căsniciei noastre încă o șansă, un început nou, să nu-l mai vadă pe Garth decât la birou și să-mi dea voie să vin cu ea în toate călătoriile ei de afaceri cu el.

Mi-a spus că da. Mi-a promis. A jurat că va face tot ce-i ceream. Așa că am ieșit din nou, până într-un loc pe care îl știam, în josul râului, înspre Pimlico, unde se vindeau valize și cufere la mâna a doua. Lilian mi-a spus că trebuia să-și găsească un alibi — a sunat la o prietenă și i-a sugerat să meargă împreună la cinema. Când am plecat eu am lăsat-o vorbind cu ea la telefon... Uitasem complet că, la prânz, cu câteva ore mai înainte, o invitasem pe Gina să vină pe la noi să bem ceva în acea seară. Nici măcar nu m-am mai gândit la ea.

N-am putut să găsesc un cufăr la ora aceea — toate magazinele erau închise, chiar și cel la care mă gândisem eu, cel din Pimlico, așa încât m-am gândit că, în loc, o să folosesc una din valizele mai mari ale lui Lilian. M-am întors în apartament și, fără să-mi dau seama că Lilian plecase deja la cinema, am strigat-o să-i spun că nu am reușit să găsesc un cufăr pentru cadavru și că va trebui să folosim o valiză mai mare. Pentru că nu mi-a răspuns nimeni mi-am dat seama că plecase. M-am pus imediat pe treabă, am găsit valiza și am reușit să închid cadavrul înă-

untru. Apoi, când totul era gata, am scos valiza și am pus-o în mașină, după care m-am dus la Holmbury St. Mary. M-am gândit că dacă voi îngropa cadavrul în grădina căsuței, nimeni nu va mai da peste el, iar dacă totuși cadavrul urma să fie descoperit, îl vor suspecta pe Garth și nu pe noi. Garth nu s-a ocupat niciodată de grădină — deși uneori spunea că ar vrea să angajeze un grădinar — m-am gândit că era foarte posibil să nu ajungă în fundul grădinii, înainte ca buruienile să crească din nou pe mormânt.

Când am terminat la căsuță, m-am întors la Londra, în apartament. Lilian se întorsese de la cinema și mă aștepta. Îmi spuse : „Cum ai scăpat de Gina când te-ai întors de la Pimlico ?“ N-am știut ce vrea să spună. Și apoi mi-am amintit că îi spusesem Ginei să vină să bem ceva împreună. „I-am dat eu voie să intre, îmi spuse Lilian, „Nu te-a așteptat să te întorci ?“ Și atunci mi-am dat seama că era posibil ca Gina să fi fost în apartament când eu i-am strigat lui Lilian că nu am putut găsi un cufar pentru cadavru — era posibil să fi fost ascunsă prin apropiere când am pus trupul în valiză. Am discutat despre asta, eu și cu Lilian. Era posibil ca Gina să nu mai fi vrut să aștepte și să fi plecat înainte să mă întorc, dar trebuie să ne convingem. Am încercat s-o găsim — dar n-am putut. Dispăruse. Se evaporase. Fără nici o urmă.

— O ascundea Garth, am grăit eu tremurând. Am aflat asta astăzi.

— Garth este un actor bun. A reușit să ne convingă pe amândoi că n-a mai văzut-o pe fată de

sâmbătă, când am luat masa împreună. Cel puțin pe mine m-a convins. Lilian...

Se întrerupse, cu privirea în gol, dus pe gânduri și cu mintea departe.

Aproape că nu îndrăzneam să mai respir de frică să nu-i întrerup firul gândurilor și să-i reamintesc că existam în acea cameră. Vroiam să-l întreb de ce o omorâse pe Lilian, dar am lăsat totuși liniștea să plutească în continuare în cameră, în timp ce ploaia bătea pe versantul dealului de dincolo de vale.

— Mai târziu a venit poliția, continuă el după un timp. Am aflat apoi de telefonul isteric pe care ți l-a dat Gina. Poliția n-a găsit nimic în apartament, dar atunci am știut că trebuia, cumva, s-o găsim pe Gina. Era un pericol pentru noi. Ne întrebam dacă se va duce la poliție, dar Lilian era de părere că n-o s-o facă. Poliția avea să creadă că Gina și cu Thérèse s-au certat din pricina lui Garth și astfel Gina ar fi devenit un principal suspect, în cazul când se investiga uciderea Thérèsei.

Am așteptat, mă durea trupul din pricina tensiunii și, cum stăteam așa și-l priveam, își ridică încet ochii și mă privi. Reținând, la întâmplare, primul gând care îmi veni în minte, am rostit :

— Nu-nțeleg de ce a murit Lilian ?

— Pentru că și-a călcat cuvântul dat — grăi el. După tot ce-am făcut pentru ea, după ce am scăpat de cadavru și am reușit să-i ascund crima — după toate astea, și-a călcat cuvântul. A promis că va renunța la Garth cu totul și că va oferi căsniciei noastre un nou început, dar nu s-a ținut de cuvânt. Așa zisul „week-end de afaceri" de-aici de la căsuță era

o fantezie — nu aștepta să sosească nici un client la Londra cu avionul de vineri dimineața. Am avut eu un presentiment că mă mințea, așa că am telefonat la Remy International, în Franța, ca să verific dacă trebuiau să sosească în Anglia în acest week-end cele două persoane. Mi s-a spus că nu. În momentul când am aflat asta, aseară, am venit cu mașina până aici la căsuță — Lilian sosise aici mai devreme, cică să pregătească totul pentru musafiri. Când am ajuns, părea să fie uimită — a negat totul — mi-a spus că am înnebunit...

Se opri. Apoi continua :

— Am înnebunit — repeta el, ca și când se mira singur de expresia pe care o alesese. A spus că eram nebun... I-am spus că știam foarte bine că își plănuise un week-end cu Garth, dar nu vroia să recunoască. Continua să mintă mereu, mereu... Și apoi dintr-odată n-au mai fost minciuni, doar tăcere. Era o tăcere cumplită, goală. Am fost așa de supărat după aceea încât am intrat în panică și m-am grăbit să mă întorc la Londra — am mai rămas doar cât a trebuit să împing cadavrul în odăiță și pe urmă am gonit pe drumurile astea întortocheate de țară. Totul era așa de întunecat, tăcut și inert...

Dimineața, am încercat să mă adun. Știam că trebuie să vin din nou la căsuță și să îngrop cadavrul. Trebuia să pretind că totul e normal, să mă comport ca și când nimic nu s-a întâmplat. De aceea, când m-am oprit să vorbesc cu tine, te-am invitat aici la o cafea — doream așa de mult să par firesc, ca și când nimic nu era în neregulă. Dar de ce ai

venit până aici ? De ce erai așa de agitată ? Aveam senzația că mă suspectai. Când ți-ai găsit o scuză ca să urci la etaj m-am gândit : și dacă profită, ca să caute prin casă ? Și ai lipsit așa de mult... După aceea am auzit sunetul ușor al telefonului, sunet pe care îl scotea ori de câte ori este folosită derivația din dormitor, am știut ce s-a întâmplat.

— Vroiam s-o întreb pe sora mea unde a fost Garth aseară.

— Dar cum putea ea să știe ? Oricum, unde o ascundea Garth ?

— În apartamentul lui — am spus.

Se uita la mine cu ochii măriți.

— Toată săptămâna asta a fost în apartamentul lui ?

Într-o fracțiune de secundă mi-am dat seama cum puteam să-l prind pe picior greșit.

— De ce crezi că a venit Gina cu el de la Paris la Londra ? — l-am întrebat. Gina era înnebunită după el. Ai greșit dacă ai crezut că soția ta era implicată. Gina era moartă după el, nu Lilian.

Continua să se holbeze la mine.

— Dar week-end-ul ăsta de afaceri care s-a dovedit inexistent...

— Remy International cred că te-a informat greșit. Secretara lui Garth mi-a confirmat această întâlnire când am vorbit cu ea la telefon azi, mai devreme.

După o tăcere lungă, șopti :

— Nu cred.

— Ei, bine, n-ai crezut-o nici pe Lilian, am rostit, așa că n-ai nici un motiv ca să mă crezi. Dar eu

cred că Lilian a spus adevărul. Și, pe lângă asta, nu cred că Garth era interesat să petreacă un week-end ilicit cu ea. Alt pește vroia el să prindă.

— Nu cred, repetă el. Nu cred.

Era foarte alb la față. L-am văzut cum începuse să tremure, întorcându-se pe jumătate cu spatele la mine, după care a fost lovit de mutenie când a început să-și dea seama ce vroiam eu să spun... Își ucisese soția pentru o infidelitate care existase doar în imaginația lui.

M-am mișcat. M-am repezit de partea cealaltă a camerei, încercând să ajung în holul de dincolo, dar mă prinse de încheietura mâinii și mă trase înapoi în cameră. M-am luptat cu sălbăticie, dar era mult mai puternic decât mine și, deși am țipat și am strigat după ajutor, nu s-a arătat nimeni.

Eram fără putere, înnebunită de teroare. Am încercat să țip din nou într-o singură izbucnire disperată, dar degetele lui se închiseră pe gâtul meu, iar țipătul îmi muri pe buze. Camera se clătina și se învârtea în fața ochilor mei și, pe măsură ce sângele începea să-mi cânte în urechi, am știut, că totul era pierdut și nu mai puteam să fac nimic.

10

Presiunea cedă foarte brusc. În urechi auzeam un urlet care încet-încet ceda şi el. Mi-am dat seama că puteam să văd din nou. Eram pe podea, covorul îmi zdrelea degetele şi pe măsura ce mă luptam să mă ridic, l-am zărit pe Eric stând în picioare la câţiva metri de mine, ochii lui fixând uşa de la intrare.

Mi-am întors încet capul, încruntându-mă de durere, cu mintea înceţoşată din pricina şocului, întreaga mea fiinţă amorţită de neînţelegere şi m-am trezit privind un automat negru şi urât. Automatul se afla într-o mână fermă, puternică şi părea că se simte acolo ca acasă.

— Te simţi bine, Claire ?

Era vocea lui Garth.

Durerea era prea mare ca să încuviinţez şi propria mea voce părea că dispăruse. Am reuşit să mă ridic, dar imediat m-am aşezat din nou pe marginea patului.

— Ţi-a făcut vreun rău ?

— Da, bineînţeles că mi-a făcut rău ! — şocul mă făcuse nerezonabil de supărată. Unde dracu' ai fost ? De ce ai plecat ? Era cât pe ce să fiu ucisă !

— A cui a fost ideea să se întoarcă aici ? — întrebă el cu blândeţe. Nu a mea ! Dumnezeule mare, chiar ai fost aproape de moarte ! Se întoarse repede către Eric. O să mergem jos. Tu poţi să mergi înainte. Împreunează-ţi mâinile în spatele capului. Nu vreau să se întâmple vreun accident pe drum.

Eric se mişca orbeşte către hol.

— Hai, Claire.

— Să nu-mi dai tu mie ordine ! — am izbucnit. După care am continuat, bâlbâindu-mă : Îmi-îmi pare rău... nu sunt în apele mele...

— Înţeleg.

Mă aştepta lângă uşă, ochii lui continuând să-l privească pe celălalt om, dar am ajuns lângă el mi-a luat mâna într-a lui şi mi-a ţinut-o un moment.

— E-n regulă, Eric. Mişcă-te.

Tocmai atunci am văzut că uşa camerei alăturate era deschisă şi prin ea se vedea ceva ce semăna cu un magnetofon portabil care încă funcţiona tăcut, chiar lângă prag.

— Claire, închide-l, te rog ! Scoate doar firul din priză, dar nu atinge maşinăria.

Am făcut, automat, ceea ce-mi spusese. Mintea mea refuza până să şi încerce să reconstituie ceea ce se întâmplase, dar eram vag conştientă că Garth trebuie să fi reuşit, cumva, să înregistreze aproape toată, dacă nu chiar toată conversaţia pe care o avusesem cu Eric în dormitor. Am coborât.

— Stai chiar acolo, Eric, şi nu te mişca. Poţi să-ţi cobori mâinile. Claire, te sfătuiesc să iei o gură de coniac. E o sticlă sub bufetul de acolo şi ia un

pahar din sufragerie.

Se duse la telefon, cu arma încă în mâna dreap și ridică receptorul cu mâna stângă. Punând recep torul jos pe masă începu să formeze numărul, tot c mâna stângă.

Forma nouă-nouă-nouă.

— Poliția, vă rog. Mă văzu cum stăteam înc nemișcată în ușa sufrageriei. Te rog, Claire... ia co niacul și stai jos ! Arăți... alo ? Poliția ? Mă numes Cooper și telefonez de la Coneyhurst Cottage di Holmbury Hill — e ultima căsuță înainte de Peas lake, pe drumul de la Holmbury spre Peaslake. Pu teți veni imediat aici ? A fost omorâtă o femeie.

M-am dus în sufragerie, buimacă, și am încerca să găsesc un pahar, de care să nu-mi fie teamă că- sparg, dar toate paharele erau articole fragile c colecție, pe care le remarcasem și mai înainte ; de- getele îmi erau încă așa de șovăielnice încât eram convinsă că voi scăpa orice pahar aș fi atins și, de aceea, până la urmă, exasperată m-am dus în bu- cătărie și am luat o ceașcă din dulap.

Garth tocmai închisese telefonul, când am venit din nou în sufragerie cu ceașca în mână.

— Doamne Dumnezeule, doar n-ai să bei Cour- voisier dintr-o ceașcă !

— E un recipient, nu-i așa ? am spus încăpățâ- nată. Ce mă poate împiedica să beau din el, dacă așa vreau eu ?

Se putea vedea ce puternic fusese șocul, din mo- ment ce eram gata să ne certăm din cele mai mici fleacuri.

Eric spuse că vrea să stea jos.

— E-n regulă. Ia scaunul ăla de acolo.

— Aș vrea și eu să beau ceva, adăugă el.

Garth îmi făcu semn să-i torn și lui un pic. După are continuă, aspru :

— Cum poți să fii așa de calm, Eric ? Dacă n-aș i fost în casă ai fi ucis-o și pe Claire.

— Nu... nu, doar că... dintr-odată mi-am dat seama... am realizat...

— Că n-am fost niciodată interesat să am o aventură amoroasă cu soția ta cea rece, deșteaptă și fățarnică ? Că ai ucis-o degeaba ?

— A fost așa un șoc — grăi Eric, poctinindu-se ... eram copleșit... vroiam s-o omor pentru că îmi spusese adevărul...

— Dacă ai fi avut un gram de bun-simț n-ai fi ascultat-o niciodată pe Thérèse. Doamne Dumne- zeule, puteai să-ți păstrezi soția și, noroc bun ! Nu puteai să-ți dai seama că abia așteptam să strâng destul capital ca să ies din afacere ? Chiar ai crezut că aș fi genul de om căruia îi făcea plăcere să dea socoteala unei femei care să-i spună ce are de făcut în tot timpul ăsta afurisit ? Știi că Lilian era șefa, deși eram parteneri. Ea a fost cea care m-a scos din obscuritatea tagmei vânzătorilor londonezi și m-a ales să lucrez pentru ea — și, Doamne, niciodată nu m-a lăsat să uit asta ! I-am fost recunoscător și bu- curos pentru șansele pe care mi le-a oferit dar obo- sisem deja al naibii de tare să fiu mereu vioara a doua, zi de zi, an de an...

— Atunci de ce ai rămas cu ea ?

— Era cât pe ce să nu rămân ! Am avut şi noi certurile şi dezacordurile noastre, dar ştiam că nu voi reuşi niciodată să câştig aşa de mulţi bani, atât de repede, în altă parte şi doream mai mult decât orice să acumulez capital, să fiu independent. Dar, spre deosebire de tine, eu nu aştept ca soţia mea să mă întreţină, în timp ce eu fac speculaţii neprofitabile. Când mă voi căsători o să trăim din banii mei şi nu ai soţiei.

— Lilian a înţeles...

— N-a înţeles nimic altceva decât afacerile ! Şi ştii şi tu asta la fel de bine ca mine. Doar pentru că ai avut ghinionul să fii îndrăgostit de ea, nu fă greşala să crezi că şi ea ştia ce este dragostea. Poate că a ştiut, cândva, de mult, când v-aţi cunoscut pentru prima dată, dar eu n-am văzut nici măcar o dată la ea un strop de înţelegere. N-o interesa dragostea ! Nu-i păsa — nici de tine şi nici de nimeni altcineva. Avea o minte îngustă, rece, era pur şi simplu egoistă. Dacă n-ai fi fost atât de lipsit de echilibru ca să încerci s-o strangulezi pe Claire acum, aş crede că aveai destule motive s-o ucizi pe Lilian şi nu te-aş ameninţa acum deloc cu pistolul.

— N-am vrut să-i fac nici un rău lui Claire — am fost doar copleşit... orbit...

— N-ai vrut să-i faci rău. Ţi-ai pus în mod deliberat mâinile în jurul gâtului ei şi, în mod deliberat, ai încercat s-o strangulezi, să-şi piardă cunoştinţa.

— Nu ştiam ce fac...

— Să spui asta la poliţie, nu mie. S-ar putea ca şi eu să fiu „copleşit" şi „orbit" şi să simt brusc un impuls necontrolabil să apăs pe trăgaci.

Se lăsase o linişte grea. După care Garth îmi zise, în sfârşit :

— Cum te mai simţi acum ?

— Mai bine.

Am apucat ceaşca mai bine, dar degetele continuau să-mi tremure.

— Unde te-ai dus după ce am plecat eu de aici ?

— Nicăieri. Am dus maşina în sus, pe deal şi am ascuns-o în tufişuri. Apoi m-am întors şi mi-am pregătit magnetofonul. Am găsit-o pe Lilian moartă, când am venit mai devreme dar, întrucât aşteptam să apară Eric, am continuat să-mi duc la îndeplinire planul de a încerca să imprim o mărturisire. Din păcate, îmi aşezasem magnetofonul jos, în camera de zi, şi nu-mi mai era de nici un folos când v-aţi mutat sus, în dormitor. A trebuit să ies din bufetul de sub scări, unde mă ascunsesem şi să vă urmăresc până sus, cu tot cu magnetofon şi cu celelalte. Din fericire, a fost rezonabil. Am plănuit asta toată săptămâna. Eric avea dreptate să creadă că weekend-ul de afaceri era o fantezie, dar a greşit crezând că Lilian ştia şi ea asta. Nu ştia. Plănuisem să am o explicaţie cu amândoi Jantzenii, întrucât credeam că ambii erau implicaţi în uciderea Thérèsei, aşa încât am inventat vizita reprezentanţilor de la Remy International şi m-am pregătit să-i ademenesc, aici la căsuţă, unde era îngropată Thérèse. Am dedus că va

fi mai uşor să-i determin să recunoască totul aici, într-un colţişor îndepărtat, cu mormântul Thérèsei la câţiva iarzi depărtare, la capătul grădinii.

— Atunci nu-i de mirare că ai vrut să scapi de mine aşa de repede, azi dimineaţă !

— Da, tocmai găsisem trupul lui Lilian şi încercam să mă gândesc ce aveam de făcut în continuare ; din câte îl ştiam, Eric avea să vină din clipă în clipă — îmi pare rău dacă am fost prea brutal, dar eram îngrijorat în caz că lucrurile aveau să meargă prost. Îmi asumasem un risc, neducându-mă la poliţie. Când am auzit că Thérèse era moartă şi că Eric luase cadavrul din apartament să se debaraseze de el, am ştiut imediat că, atunci când trupul va fi găsit, eu voi fi suspectul numărul unu. Şi dacă poliţia află că Gina şi cu mine eram combinaţi, Gina ar fi devenit suspectul numărul doi. Thérèse era geloasă şi perfect capabilă să iste scene dezastruoase ; Gina şi cu mine am fi fost primii suspecţi, dacă ea era ucisă, şi nu Jantzenii, care nu ar fi avut, aparent, nici un motiv s-o ucidă. Aveam o cheie de la apartamentul lor şi n-aveam nici un alibi pentru sâmbătă seara — pentru poliţie asta s-ar fi adăugat la celelalte motive, mijloace şi posibilităţi de comitere a crimei. Acelaşi lucru era valabil şi pentru Gina — ea, de fapt, fusese la locul crimei şi prezenţa ei acolo putea fi dovedită de telefonul pe care ţi l-a dat la New York şi raportul făcut de tine Scotland Yardului.

— Ce-a făcut Gina după ce mi-a telefonat în acea seară ? Şi de ce a închis aşa de repede ?

— A crezut că a auzit uşa de la intrare deschizându-se, dar nu era decât o alarmă falsă — un zgomot din apartamentul de dedesubt. Până să-şi dea seama de asta, pusese deja telefonul în furcă şi întrerupsese convorbirea. S-a adunat şi şi-a dat seama că trebuia să părăsească de îndată apartamentul — mi-a spus că a intrat în panică imediat ce Eric a luat cadavrul şi a părăsit apartamentul şi a dat telefonul fără ca măcar să se gândească ce făcea.

— Da, am spus tremurând. Asta-i Gina !

— Totuşi, după ce a întrerupt convorbirea cu tine, a părăsit apartamentul şi s-a oprit la prima cabină telefonică şi m-a sunat. Eram singura persoană pe care o cunoştea în Londra. I-am spus să vină imediat la apartamentul meu şi aşa a şi făcut. Am bănuit că Jantzenii vor crede că a văzut prea multe şi am decis că trebuie să stea liniştită, să nu comunice cu nimeni. În dimineaţa următoare, devreme, am venit cu ea până aici, pentru că ştiam că Jantzenii intenţionau să rămână în oraş toată săptămâna.

— Dar am verificat căsuţa ! Luni am venit până aici... — rosti Eric pe neaşteptate.

— Gina plecase deja,... din fericire. Târziu, duminică seara a descoperit cadavrul Thérèsei, la fel ca şi Claire, azi dimineaţă. Asta a speriat-o în aşa măsură că a chemat imediat un taxi şi a plecat la Dorking, unde a tras la un hotel. A încercat să ia legătura cu mine dar plecasem deja la Paris, trebuia să mă duc acolo din motive inevitabile de afaceri şi, pe lângă asta, doream să acţionez normal, ca şi când

nimic nu s-ar fi întâmplat. Gina mi-ar fi scris la Paris, dar şi-a dat seama că mă întorceam la Londra miercuri dimineaţă şi că o scrisoare nu m-ar mai fi prins acolo. Aşa încât mi-a scris pe adresa de acasă, la Londra, pentru că, după ce mă întorc acasă, să ştiu unde e şi unde puteam să iau legătura cu ea. Când am auzit ce s-a întâmplat, i-am spus să vină la apartamentul meu din Londra. Mi-am zis că nu era sigur pentru ea să stea în altă parte. La întoarcere am început să fac scenariul discuţiei explicative de la căsuţă ; ştiam de-acum unde se afla corpul Thérèsei şi am crezut că am găsit o cale de a ne dovedi inocenţa noastră şi vinovăţia Jantzenilor.

— Cum ai găsit corpul lui Lilian, azi dimineaţă ? — am întrebat.

— Eram intrigat pentru că nu sosise încă la întâlnire — aranjasem cu ea să vină aici de aseară ca să pregătească totul şi, când aş fi ajuns aici, intenţionam să-i spun că Remy Internaţional îşi amânase vizita în ultimul moment şi să-i sugerez că ea şi cu Eric să ia masa împreună cu mine, înainte să se întoarcă în oraş. Imediat ce sosea Eric aveam de gând să-l provoc şi să-l înregistrez pe magnetofon. Având totul planificat cu atâta grijă, am fost foarte şocat să constat că Lilian nu se afla aici la sosirea mea. Sub imperiul unui impuls, m-am decis să caut prin casă şi, câteva minute mai târziu, deschideam uşa odăiţei de sus şi o găseam.

În fotoliul de lângă cămin, Eric se mişca. Am tresărit nervoasă, dar fără motiv. Se aplecase doar înainte şi-şi îngropase faţa în palme, ca şi când amintirea numelui lui Lilian şi felul în care murise erau suficiente ca să-l îndepărteze de noi, să-l transforme într-o fiinţă umană ruptă şi izolată de disperare şi durere.

Mă întrebam cât timp îi trebuia poliţiei ca să sosească. Categoric că de acum trebuia să fie pe drum ! Degetele mele se jucau la nesfârşit cu ceşcuţa din mână şi când m-am uitat din nou la Eric l-am văzut tresărind şi ridicându-şi brusc privirea.

— Ce-i zgomotul ăsta ?

Garth stătea nemişcat.

— Ce zgomot ?

— Am crezut că am auzit un zgomot în bucătărie...

— Rămâi acolo unde eşti ! — Garth avea pistolul îndreptat către el. Spatele lui era în dreptul uşii de la bucătărie. Să nu crezi că poţi să mă păcăleşti cu aşa o şmecherie.

Dar eram din nou încordată de nervi şi fiecare muşchi mă durea din pricina tensiunii. M-am întors către uşa de la bucătărie, ceaşca lunecându-mi din mâinile reci şi umede şi, spre groaza mea, am văzut cum mânerul uşii începuse să se mişte.

Am ţipat.

Garth s-a sucit, dar n-a fost suficient de rapid. Uşa era deja larg deschisă.

— E-n regulă, Cooper, rosti o voce rece și dură pe care abia am recunoscut-o. Pune jos pistolul ăla.

Mă uitam fără să-mi vină să cred ceea ce vedeam, și m-am trezit față în față cu Warren Mayne.

* * *

Totul s-a petrecut atât de repede încât, acum când privesc în urmă, mi-e greu să-mi reamintesc scena în toate detaliile. Îmi aduc aminte că i-am strigat ceva lui Warren ; mi-l amintesc pe Garth, prins pe picior greșit, coborând pentru o clipă pistolul — și pe urmă, într-o fracțiune de secundă, pe Eric peste el, amândoi luptându-se pentru armă.

Warren striga ceva, dar nici unul nu-i acorda atenție.

— Ajută-l... separă-i, abia dacă știam ce spun. M-am repezit înainte, dar până să pot ajunge la Garth, Warren îmi zise brutal :

— Rămâi acolo, Claire. Cooper, aruncă arma aia, sau...

— Nu... nu... — vocea îmi suna în urechi ascuțită și înspăimântată.

Garth alunecă pe covor și căzu într-o parte peste masă. Pistolul îi sări din mână, se învârti în aer și bufni înăbușit pe covor la șase inci de mâna dreaptă a lui Eric.

Pentru ultima dată în acea zi m-am auzit țipând.

— E-n regulă, spuse Warren, apropiindu-se când Eric apuca pistolul.

— Și acum...

Se auzi o bubuitură asurzitoare când Eric apăsă pe trăgaci. Am simțit un miros de fum acru, zărind expresia îngrozită de pe figura lui Warren și după aceea, chiar înainte să leșin am văzut pistolul căzând din mâna lui Eric și sângele țâșnindu-i pe gură, în timp ce se prăvălea mort.

II

Când mi-am recăpătat cunoştinţa, camera era plină de poliţişti şi trupul lui Eric era acoperit cu un cearceaf, aşa că n-am mai putut să-i văd faţa. Warren, alb la faţă şi stupefiat spunea mereu, neajutorat, fără să se adreseze cuiva anume :

— Dar nu înţeleg. Am crezut că...

Dar nici măcar nu era în stare să spună ce credea. Capul mă durea, gura îmi era uscată şi cineva mă ţinea în braţe ca şi când aş fi fost o piesă fragilă de porţelan. M-am mişcat şi m-am întors ameţită către el. Stăteam întinsă pe canapeaua Regency şi capul meu era proptit de pieptul lui.

— Uite aici, spuse. Bea asta.

Coniacul îmi ardea din nou gâtlejul. Inima îmi tresări şi mă simţii ceva mai capabilă să mă mişc. Un inspector de poliţie, văzând că mi-am recăpătat cunoştinţa, veni la mine şi mă întrebă amabil cum mă simt.

— Mulţumesc, destul de bine, am spus, făcând un efort.

— Bine. Vă vom lua o declaraţie cât mai curând posibil şi pe urmă o să vă ducă cineva acasă. Şi acum, cui aparţinea arma sinuciderii ? Era a dumneavoastră, domnule Cooper ?

— Da, a mea.

— Pot să văd permisul pentru ea, vă rog ? E doar o formalitate, sper că înţelegeţi.

— Da.

Se ridică în picioare şi îmi puse, cu blândeţe, câteva perne sub cap, întorcându-se apoi să vadă dacă stăteam confortabil. Privirile ni se întâlniră. Am zâmbit şovăielnic şi m-am simţit mai bine.

— Şi acum, tinere, rosti inspectorul părinteşte către Warren, am remarcat că aveai un pistol. Ai un permis ?

— Eh,... nu — spuse Waren confuz. Nu este o armă englezească. Am cumpărat-o la Paris. Sunt cetăţean american.

— Ei, fir-ar să fie, zise inspectorul cu blândeţe. Ce poveste internaţională ! Vă mulţumesc, domnule Cooper, adăugă, uitându-se la permisul lui Garth şi dându-i-l înapoi. Şi acum cred că o să luăm câteva declaraţii. Cred că o să începem cu dumneavoastră, domnişoară Sullivan — dacă vă simţiţi, în stare, desigur.

Am spus că eram. Ne-am dus în sufragerie şi inspectorul m-a rugat să iau loc la masă, în timp ce un sergent stătea pe un scaun cu un creion şi un bloc-notes în mână. Sub îndrumarea inspectorului mi-am relatat povestea, de la început până la sfârşit, începând cu telefonul primit de la Gina cu o sâmbătă înainte. Inspectorul mă asculta şi încuviinţa plin de înţelegere, ca şi când ar fi fost un doctor de familie, conversând cu un prieten aflat în căutarea unui

sfat. În colț, creionul sergentul zgâria ritmic pe paginile bloc-notes-ului.

În fine, când terminasem și nu mai era nimic de spus, inspectorul mi-a mulțumit și a spus că unul din oamenii lui mă va conduce înapoi la hotel, în Dorking.

— Aș... aș prefera să-l aștept pe domnul Cooper, am spus neîndemânatică. E-n regulă dacă rămân aici ?

— Domnul Cooper s-ar putea să mai stea aici încă destul timp, așa încât nu v-aș sfătui să rămâneți. Să fiu în locul dumneavoastră m-aș duce la hotel și m-aș odihni un pic. Poate că vreți să vă ducă înapoi domnul Mayne ? Mă îndoiesc să mai avem nevoie de dânsul prea mult.

Nu aveam suficientă putere să mă împotrivesc așa încât, moale, am acceptat.

— Și veți ține legătura cu noi, vă rog, dacă nu vă supărați, spuse inspectorul curtenitor. Vrem să ne semnați declarația după ce va fi bătută la mașină și o mai citiți odată.

— Da, am rostit, sigur că da.

În camera de zi, cineva fotografia cadavrele. Mi se părea că apăruseră și mai mulți polițiști. Casa era arhiplină de uniforme bleu-marin. Inspectorul îl rugase pe Warren să poftească în sufragerie și, în timp ce el se supunea, stingherit, eu am început să mă uit după Garth, dar nu mai era nici urmă de el. Îndreptându-mă către bucătărie m-am uitat pe fereastră și l-am văzut, împreună cu trei polițiști în capătul grădinii, lângă mormântul Thérèsei.

M-am așezat pe canapea și-am așteptat. De vreo zece minute, Garth se întoarse în camera de zi și se îndreptă grăbit către mine.

— E totul în regulă ? Te duce cineva înapoi la Dorking ?

Se uita dezgustat la cadavrul care aștepta sosirea ambulanței, ca și când nu era bine pentru mine să fiu în aceeași încăpere cu un obiect atât de macabru.

— Te-aș duce eu personal, dar nu pot pleca până când nu dau o declarație poliției.

— Cred că Warren o să mă ducă înapoi. Inspectorul s-a oferit să-mi dea pe unul din oamenii săi să mă ducă, dar am spus că voi aștepta.

„Pentru că aș fi vrut să vorbesc cu tine, aș fi putut adăuga, dar nu aveam timp" ; Warren își alesese chiar acel moment ca să iasă din sufragerie. Părea mai bătrân, mai grav și mai copleșit de griji decât îl văzusem vreodată.

— Aș vrea să-mi cer scuze, spuse, îndreptându-se direct către Garth și, proptindu-se în fața lui pe covor. Nici nu știu cum s-o spun. Dacă Jantzen nu ar fi întors pistolul ăla către sine...

— Chiar așa — continua și Garth, încurcat, în fața acestei puternice reacții emoționale, chiar dacă era făcută cu toată sinceritatea. Dar a făcut-o. Las-o baltă — totul s-a terminat de-acum.

— Dar dar dacă n-aș fi fost așa prost să încurc totul...

— Vrei s-o iei pe Claire cu tine, înapoi la Dorking, te rog ? A avut o zi dură și cred că n-ar trebui să mai rămână aici nici măcar o clipă.

Se întoarse către mine ; avea în ochi o expresie care îmi făcu inima să tresară.

— O să iau eu legătura cu tine.

— Da, e-n regulă, Garth.

— Şi, să nu îndrăzneşti cumva să sari în avionul de noapte către America.

— Nu, Garth.

— Dacă ai s-o faci, am să te urmez cu avionul de dimineaţă.

Nu puteam vorbi, dar am reuşit să zâmbesc. Aveam lacrimi în ochi. Totul părea să strălucească şi să sclipească vag în lumina artificială, slabă, de pe tavan.

— Domnule Cooper ? — rosti politicos, din spate, vocea inspectorului. Poate vreţi să ne daţi acum declaraţia dumneavoastră.

— Da, spuse Garth.. Da, cum să nu.

— Hai, Claire.

Mâna lui Warren era pe braţul meu.

— Hai să plecăm de aici.

L-am urmat încet, afară din căsuţă. Era după-amiaza târziu, dar ploua încă aşa de tare că era aproape întuneric. Ploaia mi se părea rece şi înviorătoare pe obraji.

Warren mă conduse până la o maşinuţă mică, albastră care nu-mi era de loc cunoscută...

— Dar nu cu maşina asta am venit, am spus prostește.

— Nu, şi o să vorbim cu cei de la agenţie să vină s-o ridice mai târziu. Asta e maşina pe care am închiriat-o ca să vin aici, după tine.

Mă ajută să mă sui, închise uşa şi trecu de partea cealaltă, pe locul şoferului.

— Dar ţi-am spus că vorbisem cu Gina la biroul lui Garth, am zis, în timp ce memoria îmi revenea. Erai pregătit să pleci la Londra. De ce nu te-ai mai dus ?

— Am bănuit că nu erai complet sinceră cu mine. Dădu drumul la motor. Arătai prea ciudată şi zdruncinată. După ce ai plecat să te odihneşti în camera ta, am telefonat la biroul lui Garth ca să verific dacă Gina fusese acolo şi secretara m-a crezut într-o ureche. Aşa că am urcat până la camera ta şi nu mi-a răspuns nimeni când am bătut la uşă. Atunci m-am convins că nu erai sinceră cu mine. Când am ieşit în curte şi am văzut că şi maşina dispăruse nu mi-a trebuit prea multă minte ca să-mi dau seama că te-ai dus undeva, de una singură, şi unde putea să fie asta decât la căsuţă ? Cu puţină dificultate, am reuşit să închiriez o altă maşină şi să vin chiar aici după tine. Nu ştiam ce aveai de gând dar, oricum, am zis că nu strică să aflu.

— Ar fi trebuit să am încredere în tine, am zis, ruşinată. Dar toate dovezile îl indicau pe Garth şi doream să-mi dovedesc, cumva că era nevinovat, înainte să-ţi spun ce descoperisem.

Am început să-i povestesc cum am găsit cadavrul Thérèsei în mormântul ei superficial, cum m-am întors foarte zdruncinată de la Dorking şi am încercat să-i telefonez lui Garth şi mi-a răspuns Gina în persoană.

— Mi-a spus să vin imediat la Londra. Am fost însă prea fraieră şi nu i-am ascultat sfatul. Am simţit că trebuia să încerc să-l văd pe Garth la căsuţă şi să-mi spună ce se întâmplă.

— Nu pot să-mi dau seama de ce erai aşa de convinsă că Garth era nevinovat, îmi zise Warren, interesant. Crezi că-i vorba de intuiţie feminină ?

— Da, am spus, crispată. Cred că asta este.

Mergeam încet, fără griji, în jos, pe drumul întortocheat şi tocmai ajunsesem în locul unde îl întâlnisem mai devreme pe Eric. M-am uitat din nou la peisajul acela frumos, dar ploaia îl învăluise în aburi şi lumina era prea obscură ca să-mi permită să văd prea departe.

— Se pare că te place, se aventură delicat Warren, după o scurtă pauză.

— Da, am recunoscut.

— Cred că n-ar mai fi spus partea aia cu urmăritul în America, dacă i-ar fi plăcut de Gina.

— Cred că nu.

Deci asta era ! !

— Poate că niciodată n-a fost mare lucru între el şi Gina. Poate că mi s-a părut mie că văd altceva în relaţia lor. Poate că totuşi nu era decât ceva firesc.

— Poate.

Asta păru să-l mai înveselească. Expresia lui nouă, mai matură şi mai preocupată dură numai până la întretăierea cu drumul principal de la Abinger Hammer şi după aceea, fredonă uşurel, în şoaptă, tot drumul până la Dorking.

Ceaţa şi întunericul timpuriu dădeau oraşului un aspect misterios şi fantomatic. Nici măcar traficul secolului douăzeci nu putea împrăştia de pe West Street aerul de vechime, casele bătrâne, bodega mică, construită cu secole în urmă, aspectul străzilor laterale pietruite.

Am ajuns pe High Street, ne-am târât pe lângă magazine moderne şi am revenit la antichitate pe măsură ce intram, pe sub arcada hanului până în curtea de dincolo.

— Hai să vedem dacă putem să mâncăm ceva, rosti Warren. Este prea devreme pentru cină, dar poate mai au ceai.

— Aş dori nişte cafea.

Am intrat în hotel şi ne-am îndreptat, prin hol, către recepţie. Cineva venise să tragă la hotel, o persoană înaltă şi zveltă, cu un păr blond, familiar care ţâşnea de sub o pălărie ciudată. Purta o haină incredibil de urâtă, ciorapi macabri şi pantofi fără toc, dar tot reuşea să fie frumoasă.

Parfumul parizian plutea delicat prin hol, către noi.

Şi eu şi Warren am deschis în acelaşi timp gura, dar ea se întoarse înainte să puteam scoate vreun sunet, ne aruncă zâmbetul său radios, uluitor, când ne zări.

— Dragilor ! — exclamă ea cu sfială. Ce extraordinar, ce minunat este să vă văd iarăşi pe amândoi ! Îmi pare aşa de rău că aţi avut atâtea necazuri, căutându-mă...

— N-o să-ţi vină să crezi, zise Gina, dar nimic din acestea nu s-ar fi întâmplat dacă eu n-aş fi fost aşa de iscoditoare. Ţi-o mai aminteşti pe domnişoara Stick, de acasă, de la şcoala de duminică ? Întotdeauna obişnuia să-i spună mamei că o să mă ruineze curiozitatea, şi a avut multă dreptate. Aşa a fost.

Trecuse o oră. După întâlnirea noastră confuză, incoerentă, din holul hotelului, şi descoperirea mea că, în timp ce inspectorul îmi lua declaraţia, Garth îi telefona Ginei să-i spună că era în regulă şi putea ieşi din ascunzătoare, am mai vorbit un timp pe una din canapelele din hol, înainte să-mi cer scuze şi să urc în cameră. Gina mă urmă, zece minute mai târziu şi acum stătea graţios la capătul patului meu, în timp ce eu, sprijinită de perne, reveneam la rolul meu de ghid, filozof şi prieten.

— Vrei să spui, am spus sec, că unicul motiv al nereuşitei tale a fost curiozitatea ?

— Singurul motiv — rosti Gina cu convingere. Închipuie-ţi, eram în apartamentul familiei Jantzen, sâmbătă seara şi îl aşteptam pe Eric să vină, aşa cum îmi promisese, ca să-mi povestească despre Dino Di Lasci şi lumea filmului italian, iar Lilian tocmai se scuzase şi ieşea grăbită, iar eu — iată-mă, singură-singurică, fără nimic de făcut decât să mă întreb care era relaţia lui Garth cu Lilian (şi trebuie să recunoşti că era destul de ciudat să crezi că un om cum e Garth lucrează cu o femeie, pe planul serios al afacerilor, mai ales că Lilian era o femeie destul de atractivă şi cu un stil matern, plăcut) şi...

Se pierdu în labirintul frazei, trase aer în piept şi începu din nou.

— Aşa că m-am gândit să arunc doar o privire prin apartament. Nu să dau târcoale sau altceva ci, doar să arunc o privire...

— Ce te aşteptai să găseşti ? — am spus, interesată. Scrisori de dragoste, pe jumătate arse, în cămin? Fotografii compromiţătoare ?

— Ei, nu chiar... nu prea sunt sigură ce mă aşteptam să găsesc, dar m-am gândit că putea fi interesant, dacă nu aveam altceva de făcut...

— Aşa că te-ai dus şi, în timpul ăsta Eric a deschis uşa de la intrare şi i-a strigat lui Lilian că nu reuşise să facă rost de un cufăr pentru cadavru.

— Deci, ştii deja, rosti Gina dezamăgită. Da, cred că trebuie să fi aflat deja. Dar, draga mea, poţi să-ţi imaginezi ? Eram în dormitorul principal şi, după ce a spus asta, n-am mai putut nici să mă mişc, dară-mi-te să mai vorbesc ! Şi când te gândeşti că putea să fi intrat în dormitor ! M-am ascuns în spatele uşii şi am privit prin crăpătură, cum deschidea camera de vis-a-vis, care trebuie să fi fost o cameră liberă şi, pe urmă, l-am văzut — cadavrul, adică — şi, desigur că l-am recunoscut imediat, pentru că Thérèse făcuse o scenă îngrozitoare pe aeroport, când am ajuns eu cu Garth cu o seară înainte. Şi era şi firesc să fiu ţeapănă de frică. Nu puteam face nimic altceva decât să privesc. A scos din odăiţă o valiză — şi of, Doamne, nici măcar nu pot să vorbesc. A fost atât de îngrozitor. În sfârşit, după ore şi ore —

în realitate cred că au fost minute — a plecat și am rămas din nou singură. Atunci am simțit că înnebunesc. Vroiam să urlu și nu puteam. Aproape că am fugit din apartament dar, pe urmă m-am gândit că se putea întoarce să ia ceva ce uitase și ne-am fi întâlnit în lift, așa că m-am forțat să mai rămân în apartament câteva momente. Dar eram atât de îngrozită că trebuia să vorbesc cu cineva — oricine — dar de preferat...

— Cu mine, am spus.

— Dar. Claire tu ai fost întotdeauna așa de stăpână pe tine, atât de rezonabilă și de echilibrată...

— Atât de echilibrată că am închis ochii și m-am aruncat în toată distracția asta.

— Da, bineînțeles că am fost îngrozită când am încercat să te sun mai târziu și am constatat că nu puteam obține legătura. Așa cum ți-am spus și la telefon, am mai sunat de două ori, mai târziu, sâmbătă seara, din apartamentul lui Garth, dar linia era mereu ocupată...

— Sunam la Scotland Yard, ca să-ți pun convorbirea sub urmărire.

— Am vrut să te sun din nou duminică, dar Garth m-a adus la căsuță ca să mă ascundă și am găsit mormântul din grădină și, Doamne ! — am fost pe urmă într-așa o stare că nici n-am mai putut telefona. În sfârșit, luni am încercat din nou — dar n-a mai răspuns nimeni...

— Eram deja în drum spre Paris.

— Pe urmă Garth mi-a spus că te-a găsit la Paris ! Sincer, Claire, îmi venea să plâng. Când mă gândeam la toți banii pe care trebuie să-i fi cheltuit — doar pentru potcoave de cai morți ! Și toate astea pentru că eu am fost așa de egoistă și te-am ademenit fără ca măcar să gândesc...

— Totul e bine când se termină cu bine, am zis cu realistă. Măcar am făcut o călătorie în Europa.

— Nu cred deloc că totul e bine când se termină cu bine, obiectă Gina. N-ai să mai poți să-ți cumperi mașinuța roșie...

Mi-am adus, vag, aminte că, într-o vreme, ideea de a avea mașina mi se părea importantă.

— ...eu am pierdut mai multe întâlniri importante pentru prezentări de modă. Warren și-a pierdut probabil slujba, plecând fără permisiunea adecvată, ca să vină să mă caute pe mine... Apropo, nu-i așa că a fost drăguț din partea lui să se deranjeze atât ? E ceva teribil de reconfortant la Warren. Când spune că o să miște cerul și pământul, știi că poate s-o facă — știi că nu spune asta doar ca să impresioneze. Când l-am văzut cu tine în hol, am simțit un nod în gât. Oricum, este minunat să știi că există cineva căruia îi pasă atât de mult !

— Hm..., am rostit.

— Și, știi Claire, ca să fiu foarte sinceră și deschisă cu tine, și ca să-ți spun tot adevărul...

— Te rog.

— Am fost puțin dezamăgită de Garth. Era atât de fermecător la Paris ! Și totuși, când am fost ne-

voită să împart cu el apartamentul, am constatat că mă plictiseam. Nu-i ceva teribil ? Dar e adevărat. Am crezut că o să fie așa de romantic să mă ascundă și să fiu nevoită să locuiesc aproape de el câteva zile dar, ciudat lucru, părea să-și fi pierdut tot interesul... Desigur, mi-am dat seama că avea multe pe cap, dar... ei bine, nu face nimic. Chiar și când era acasă și se odihnea, îi plăcea doar să citească și să asculte niște cvartete de Beethoven sau așa ceva. Nici măcar nu avea un televizor. Am făcut tot posibilul să nu fiu o povară... i-am pregătit mesele și am făcut curat în toate camerele până când arătau ca în revistă, dar... eh, nu s-a întâmplat nimic. Sunt sigură că dacă era Warren...

— Da, am zis. Warren este mult mai potrivit pentru tine.

— De fapt, tu mi-ai spus mereu că ar trebui să mă mărit cu el, nu-i așa ?

— Parcă mi-aduc aminte c-am spus asta, din când în când...

— Cred că am s-o fac. Simt că, după toate astea sunt gata să mă potolesc și să devin o soție și o gospodină obișnuită, să am șase copii.

— Așteaptă întâi până trece și starea asta, — nu m-am putut abține să-i spun, nerăbdătoare — și vezi dacă ai să mai vrei și pe urmă să te măriți cu el. În fond și la urma urmei...

Se auzi o bătaie în ușă. Gina țâșni prin cameră și deschise ușa.

— Warren !

— Gina !

Se uitară unul la celălalt cu privirea strălucind. M-am dat jos din pat și m-am îndreptat să mă uit la priveliștea de la fereastră. Afară era întuneric și continua să plouă iar luminile orașului erau estompate.

— Apropo, Warren, am spus dintr-o dată, fără să mă întorc către el. De ce nu mi-ai spus că, în timpul week-end-ului trecut ai fost în Anglia ?

— Week-end-ul trecut ? — repetă Gina. În Anglia ? Zău, Warren ?

M-am întors. Mă privea spășit.

— Cum ai aflat ?

— Ți-am văzut ștampilele de pe pașaport. De ce nu mi-ai spus că ai fost la Londra ?

— Ei... cred că am acționat prosteşte — zise el roșind. Eram îngrijorat din pricina Ginei... și nu aveam încredere în Garth. Am venit după ei la Londra și am încercat să fac niște cercetări de amator cu privire la trecutul lui Garth. Când am aflat că avea o logodnică și că nimeni nu prea știa dacă mai erau sau nu logodiți, am sunat-o pe Thérèse și am aranjat să mă întâlnesc cu ea sâmbătă seara. N-a apărut — întrucât era deja moartă la ora aceea — și pe urmă m-am gândit că eram probabil caraghios și că era mai bine dacă mă întorceam la Paris. Cred că mi se făcuse inima cât un purice. Nu ți-am spus pentru că... — ei bine, m-am purtat prosteşte și...

— Cred că n-a fost deloc prosteşte ! — zise Gina indignată. Cred că a fost minunat din partea ta să fii așa de preocupat de persoana mea ! Când mă gândesc prin câte ai trecut din cauza mea...

Se uitară unul la celălalt cu privirea strălucind, ca şi când nici unuia nu-i venea să creadă ce noroc, ca-n basme, dăduse peste ei. Am început să mă simt, în mod clar, în plus.

— Ei, — am început — şi acum, că totul este clar...

Se auzi telefonul, Gina, fiind cea mai aproape, ridică receptorul.

— Alo ? Oh, alo ? E totul — da, mulţumesc. Da. Cine ? Claire ? Da, e chiar aici. Stai puţin.

Se întoarse către mine, surprinsă.

— E Garth, spuse — şi adăugă, misterioasă — Spune că vrea să-ţi vorbească. Crezi că e vorba de vreo nouă perspectivă ?

— Nu, am spus. Perspectiva asta durează de cel puţin patru zile.

Şi am traversat camera, până la telefon.

* * *

— Ar fi trebuit s-o las pe Gina să vorbească cu tine, de când ai sosit la Londra, îmi spuse Garth. Aveai tot dreptul să fii supărată pe mine, pentru că n-am fost cinstit cu tine şi n-am recunoscut că ştiam unde era, dar situaţia era atât de excepţională şi atât de periculoasă, că mi-era teamă să te implic. Mi se părea că, cu atât era mai bine, cu cât ştiai mai puţin. Dacă nu ştiai nimic, am bănuit că nu va fi un pericol nici pentru tine şi nici pentru noi. Dar greşeam.

Era sâmbătă noaptea, exact o săptămână de când stăteam în apartamentul meu din Manhattan şi încercam să dau de urma telefonului Ginei din Europa.

Garth m-a invitat să luăm masa la un restaurant aflat la o mansardă şi, mult sub noi, într-o panoramă ce părea că se întinde la nesfârşit, erau luminile Londrei, arterele complexe ale unui oraş enorm care pulsa cu o vitalitate de două mii de ani.

— M-ai iertat că nu am fost foarte cinstit cu tine ?

— Ai fost cinstit cu lucrurile care erau importante. Asta e tot ce contează.

Eram prea romantică pentru ca să mă opun.

— Dar nu m-ai crezut ! De ce erai atât de convinsă că o preferam pe Gina în locul tău ?

— Eu ? — cum să-i explic presupunerea mea că fiecare bărbat atractiv o prefera pe Gina în locul meu ?

— Da ! Acum, tu eşti cea care nu eşti prea sinceră ! Ai crezut în tot acest timp că sentimentul meu pentru tine e fals, şi nu poate fi autentic...

— Eh, totul s-a întâmplat atât de brusc ! Şi tu chiar ţi-ai dat întâlnire cu Gina !

— Câteva seri normale la Paris, să mai uit de Thérèse...

— Şi ai călătorit până la Londra cu ea !

Odată ce mă pornisem, era greu să mă mai dau bătută — probabil vechea mea formaţie didactică...

— Mulţumită unui atent aranjament din partea ei...

— Şi a sfârşit prin a locui în apartamentul tău, pregătindu-ţi toate mesele...

— Hai să spunem că a încercat să le pregătească. Sper că Warren e mai priceput la bucătărie, că altfel o să cam moară de foame amândoi. Apropo, tu cum gătești ?

Departe, sub noi, luminile Londrei străpungeau întunericul cu o strălucire ameţitoare. Un chelner, în trecere, se opri să ne umple din nou paharele cu şampanie, din sticla aflată în frapieră.

— Ei, să zicem că mă pricep să prepar un foarte clasic ou fiert moale.

— Serios ? Tocmai bun pentru micul dejun.

Îşi ridică paharul către mine, zâmbi şi ochii lui deschişi la culoare nu mai erau deloc de nepătrums.

— Pentru clasicele tale ouă fierte ! — spuse uşor. Şi pentru prima şansă pe care o voi avea să încerc unul !

Trei luni mai târziu, ne căsătoream.

SFÂRŞIT

În atenţia difuzorilor

* **Serii de mare succes !**
* **Cărţi anterioare stoc 0 !**
* **Grăbiţi-vă şi sunaţi la telefoanele editurii noastre din Bucureşti**

6 14 95 28
6 14 65 41

Comenzile le puteţi trimite la adresa poştală :
Editura COLOSSEUM
O.P. Bucureşti 10, C.P. 80—44
Cod 72 200